21

VP MAGAZIN

FOILETON

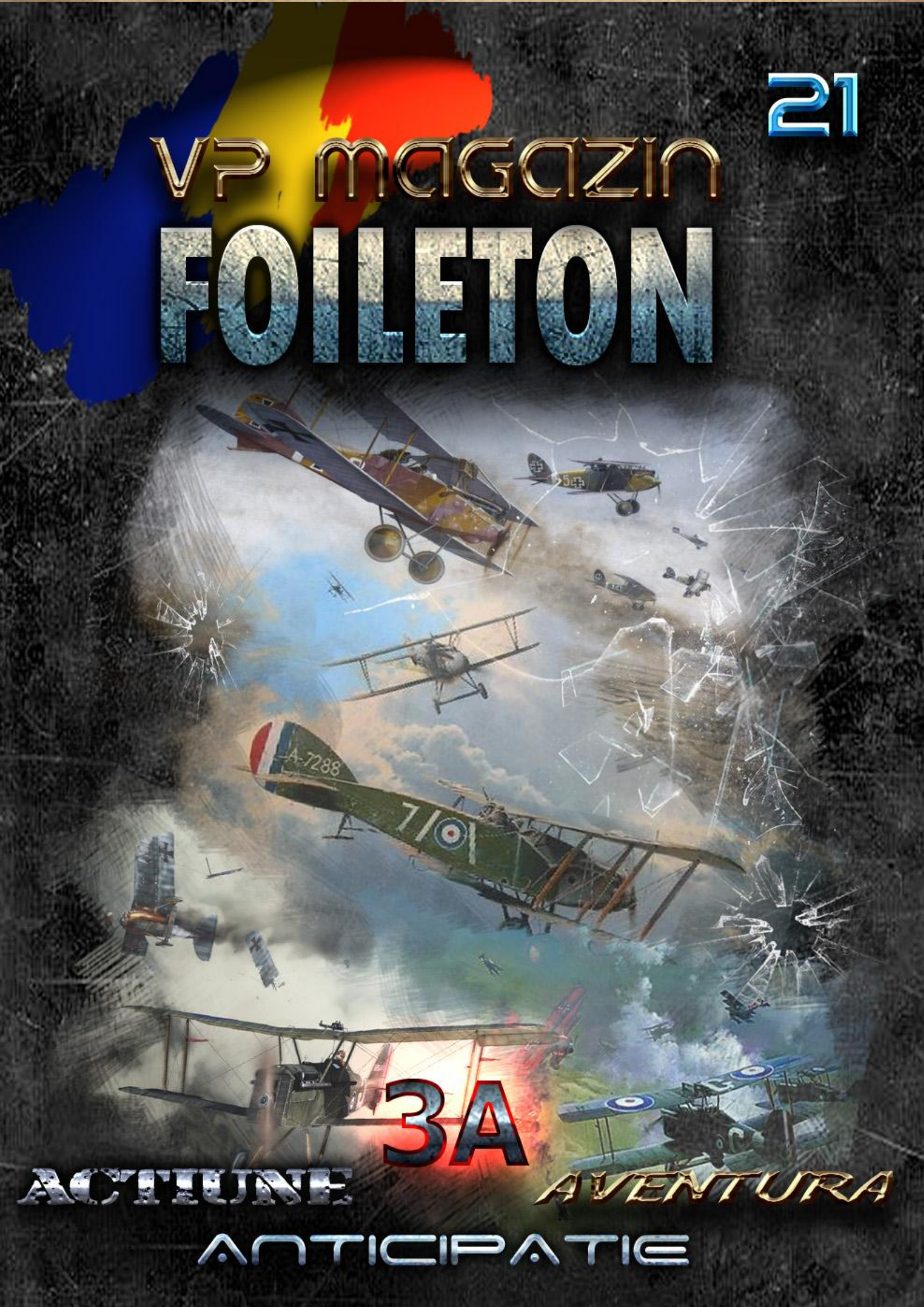

3A

ACTIUNE

AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 21 - Octombrie 2015

ProArte
Dumitru Ghiaţă
1888-1972

Alexandru Lamba
Copiii Întunericului

Miloş DUMBRACI
Şamanul şi Kurganul

Jean de La Hire
Piraţii din Singapore
Episodul II

ARIPI
Marshall Harrison
Ambuscada din zona de aterizare

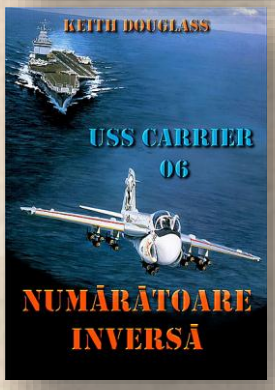

Keith DOUGLASS
Numărătoare inversă
Episodul IV

Keith DOUGLASS
Atac direct
Episodul XI

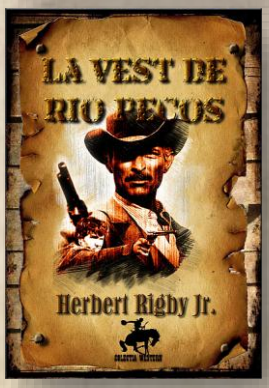

Herbert Rigby Jr.
La vest de Rio Pecos
Episodul III

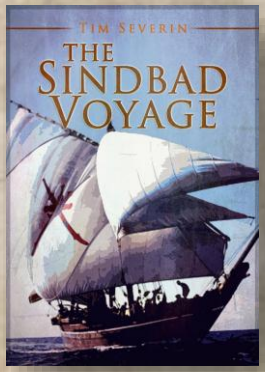

Tim SEVERIN
Expediţia Sindbad
Capitolul 6

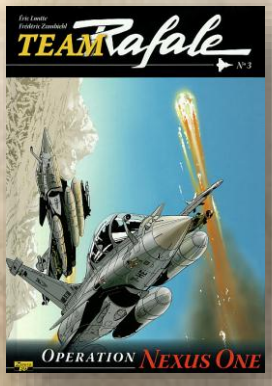

BD
Team RAFALE
Operatiunea Nexus One
Episodul II

VP Magazin

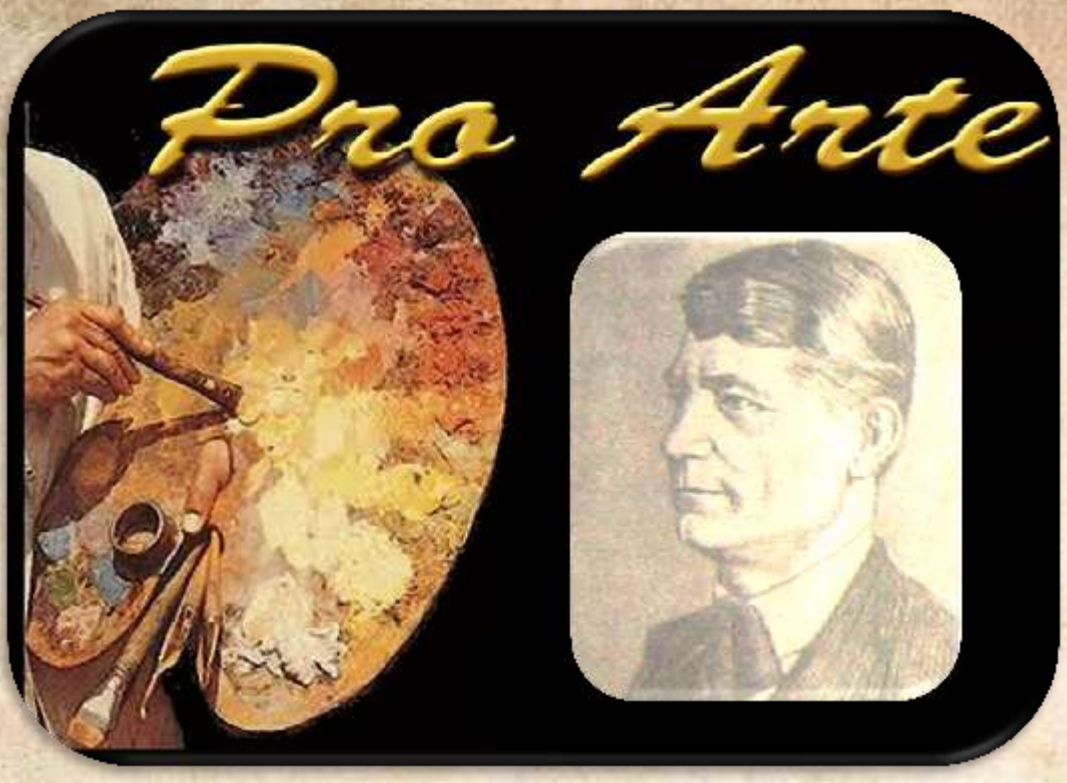

Dumitru GHIAȚĂ s-a născut în data de 22 septembrie 1888. În 1908, cu ajutorul unui unchi, viitorul pictor Dumitru Ghiață ajungea în București, pentru a ocupa postul de laborant la Institutului condus de doctorul Ioan Cantacuzino. Această întâlnire a fost una norocoasă pentru Ghiață, căruia doctorul Cantacuzino i-a oferit, în afara slujbei, o cameră la subsolul clădirii Institutului. Mai mult, doctorul devenit un adevărat protector, i l-a prezentat pe tânărul laborant pictorului Arthur Verona. Acesta, surprins de pasiunea pentru arta plastică a lui Ghiață, l-a îndrumat pentru o perioadă de trei ani, ajutându-l să-și dezvolte talentul nativ.

În 1913-1914, tot prin intermediul lui Cantacuzino, Dumitru Ghiață a primit o bursă la Paris, unde a urmat cursurile Academiei Ranson și Academiei Delecluze. Aici s-a familiarizat cu tehnicile post-impresioniste, pe care le va asimila într-o manieră personală în lucrările sale: naturi moarte, peisaje și compoziții în culori sobre, cu influențe din arta populară.

În 1927, Dumitru Ghiață se căsătorește cu Aurelia. În același an începe construirea unei locuințe pe strada Clunet, în cartierul Cotroceni, folosind banii câștigați din vânzarea tablourilor și făcând un credit ipotecar. Casa era formată dintr-un subsol (cameră de serviciu, bucătărie, pivniță și baie), un parter (hol, două camere și bucătărie) și un etaj la care se ajungea pe o scară din lemn. La etaj era situat un imens atelier, cu peretele dinspre nord aproape în întregime din sticlă, pentru a permite o cât mai buna iluminare.

Printre oaspeții obișnuiți ai soților Ghiață s-au numărat Dimitrie Gusti, Dr. Ioan Cantacuzino, Victor Ion Popa, Mihail Ralea. În 1971, cu un an înaintea morții pictorului, soții Ghiață și-au donat colecția de artă și locuința statului român, cu condiția ca locuința să devină muzeu după moartea lor. Dumitru Ghiață a murit pe 3 iulie 1972.

Prin Decretul nr. 3 din 13 ianuarie 1964 al Consiliului de Stat al Republicii Populare Romîne, pictorului Dumitru Ghiață i s-a acordat titlul de Artist al Poporului din Republica Populară Romînă „pentru merite deosebite în activitatea desfășurată în domeniul teatrului, muzicii și artelor plastice”.

În 1994, la doi ani după moartea soției pictorului, Muzeul „Dumitru și Aurelia Ghiață” a fost deschis publicului pentru câțiva ani. În 1999 a fost închis, lucrările fiind depozitate la Muzeul Național de Artă.

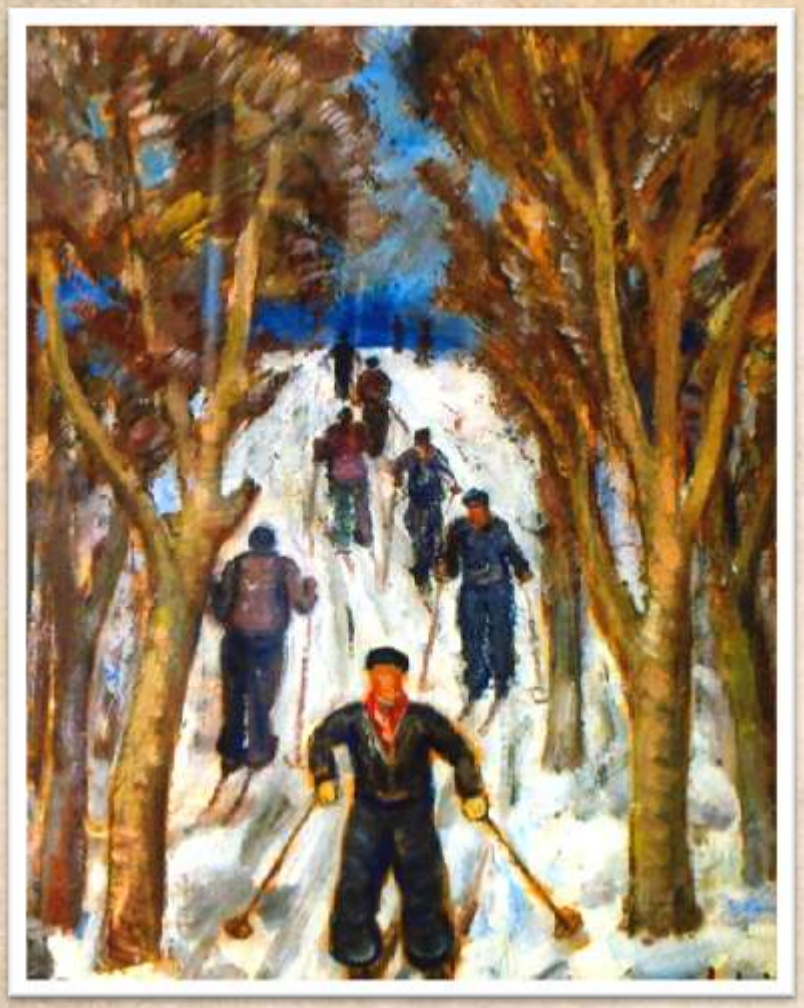

Miloş Dumbraci

ŞAMANUL ŞI KURGANUL

SF&F

MILOŞ DUMBRACI

ŞAMANUL ŞI KURGANUL

— Cel mai rău e la Gară şi pe Kurganu' Mamaiev! Moarte sigură! Cel mai bine e acu' în tranşeele din Voroşilovski, acolo totu' e deja făcut praf, nu mai au pe ce să se bată!

Glasul răguşit al veteranului se auzea cu greu peste şuierăturile şi bubuiturile bombardamentului de artilerie din apropiere, clipocitul Volgăi şi zdrăngănelile recruților ce săreau grăbiți de pe barjă, cu ochii mari de groază. În spatele lor, un stol de Stuka măcelărea restul regimentului, cu bombe şi rafale de mitralieră; o treime din convoi trecuse, două treimi încă se legănau pe fluviu, ținte sigure pentru avioane. Dinspre barjele sfărâmate şi răsturnate veneau strigăte de ajutor şi urlete de spaimă şi agonie. Dar cei ce ajunseseră la mal învățaseră deja prima lecție: la Stalingrad cine scapă, scapă, şi cine nu, nu; nu are rost să te mai preocupe cei ce urlă.

— .... şi fiți atenți la lunetişti, țineți capul la cutie dacă vă e drag! Acu' ce aşteptați, vă credeți la plajă?! Pas alergător colea, la antrepozitul de peşte, vă aşteaptă plutonieru' să vă împartă pe obiective!

Antrepozitul de peşte nu mai avea peşte, şi nici antrepozit nu mai era, ci doar o ruină compusă dintr-un zid lung şi afumat, unul scurt, cojit de foc până la cărămidă, şi un colț de acoperiş înnegrit. Pentru recruți, mirosea rău, a transpirație şi vomă, urma spaimei valurilor de soldați ce fuseseră împărțiți de acolo spre locurile de coşmar pe unde mulți muriseră deja.

Pentru Şaman, însă, mirosea şi mai rău, a suferință şi uscăciune, şi-l asurzea tumultul ca de apă învolburată, furioasă pentru milioanele de frânturi de viață smulse din ea şi târâte pe mal, fără măcar să fie uşurate prin descântecele potrivite. În aşa loc de confluență a morții de peşti, se bucura că era Şaman de Lemn, vorbitor cu pădurea, şi nu şaman de Apă, căci ar fi înnebunit de durere.

— Căcat! scuipă plutonierul scârbit, un leningrădean înalt şi solid, într-o uniformă ce cunoscuse zile mai bune, dar şi zile mult mai rele. În loc de un regiment am primit resturi cât de-o companie! Stați jos, deşteptților, vreți să pună tunurile pe voi? urlă la cei ce săriseră, disciplinați, în picioare. Regiment de Puşcaşi Siberieni? Sunteți pe dracu' puşcaşi, sunteți doar nişte mujici cu zăpadă în loc de creier...

Privi gânditor spre oraşul fumegând în ruine. Făcu un semn spre doi gradați ce îl însoțeau.

— Mdea, ce să mai, îi împărțim pe la alte unități! Toți cei din stânga stâlpului, vă duce Ciornin la Gară, niciodată nu le ajunge carnea de tun... Norocoşii din dreapta, vă duce Bielâi în Voroşilovski, cu complimente lu' Mişa Blondu'! Marş!

Şi cu complimente îi primi Mişa Blondu'. Care era de fapt negricios ca un ţigan, iar complimentele erau înjurături, de drag că erau puţini şi prost înarmaţi.

— Doar optşpe purceluşi! Atunci cinşpe rămân cu noi aici, în tranşee. Pe trei norocoşi îi trimit în singurul loc din zona asta unde încă mai e acţiune din belşug, 'n'zda mă-sii! Ia să vedem....

Sergentul se uită ca o cobră la noii veniţi, ţâţâind absent dintr-un dinte spart.

— Tu, tu şi tu! îi arătă cu degetul pe Şaman, pe un alt soldat mongoloid şi pe un azer cu pigmentaţie orientală. Întâmplător sau nu, cei aleşi erau singurii care nu aveau faţă de ruşi, ceea ce nu era un semn prea bun în Armata Roşie. Vedeţi ruina aia mai înaltă? le arătă el cu degetul resturile unui fost bloc de locuinţe. Îl găsiţi acolo pe caporalul Donsko cu grupa de asalt, şi îi ziceţi că acum are destui oameni pentru atac şi să pună mâna să recucerească obiectivul, azi, nu mâine, că-l ia dracu' de hohol! Hai, fuguţa!

Apoi le întoarse spatele fără a le mai acorda vreo atenţie şi începu să răcnească la ceilalţi răcani, trimiţându-i care încotro. Şamanul remarcă însă feţele veteranilor din spatele sergentului: îi priveau pe cei trei „norocoşi" cu milă, şuşotind, şi le evitau privirile. Bun început de război mai aveau şi bună primire de la ruşi....

*

Caporalul Donsko era beat şi furios, iar adunătura de soldaţi zdrenţăroşi răsfiraţi prin pivniţa întunecoasă păreau îngroziţi şi sleiţi de voinţă.

— Dracu' să vă ia de ciori şi gălbejiţi! Nu puteaţi să vă înecaţi în Volga, blegilor?! Atâta timp cât nu are decât ruşi la dispoziţie, Mişa Blondu' nu-i trimite la moarte sigură, dar pentru ucraineni ca mine şi animale ca voi, n-are milă! Acu' am de ales între Naganul unui NKVD-ist şi Casa Morţii, şi nu ştiu de care să-mi fie mai frică!

— Casa... Morţii, tovarăşe? întrebă, pierit, azerul.

Caporalul dădu să-l scuipe, apoi, parcă niţel muiat, flegmă în schimb pe jos şi mai sorbi o duşcă din sticla de basamac.

— Ce mai contează, oricum în curând o să putrezim împreună....

Le făcu un semn şi-i îndreptă spre o ferestruică de pe peretele opus uşii pe care intraseră. Prin ea se vedea un peisaj selenar, de infern: un ocean de ruine, niciuna mai înaltă de o movilă de moloz, răvăşite de sute de cratere şi gropi şi acoperite de o ceaţă joasă de praf şi funingine. Iar în mijlocul mării de resturi, ca un far pierdut pe-o insuliţă din Pacific, o singură casă în picioare: cu un etaj, micuţă, avea pereţii atât de arşi şi scrijeliţi de schije, încât nu se mai vedea ce culoare avusese varul, acum era doar cărămizie. Greu de crezut, acoperişul încă exista, şi ferestruicile podului păreau doi ochi mijiţi, privind suspicioşi spre ei, de parcă i-ar fi aşteptat cu gânduri rele. Şi mai greu de crezut, uşa de la intrare şi chiar geamurile erau şi ele nevătămate, întunecate şi sumbre.

— Priviţi şi vă minunaţi, stimaţi tovarăşi, Casa Morţii! Ştiţi de ce îi zice aşa? bălmăji Donsko cu limba împleticită, de parcă urma o glumă bună.

Noii veniţi dădură din cap, tăcuţi.

— Pentru că întregul cartier a fost bombardat de Luftwaffe până au făcut praf toate clădirile, în afară de Casa Morţii, care miraculos a scăpat. Apoi totul a ars, în afară de ea. Apoi zona a fost din nou făcută una cu pământul de artileria lor, şi apoi de-a noastră. Şi cum casa a rămas în picioare, noi am trimis câţiva băieţi să o ocupe, ca punct de observaţie. Amuzantă poveste, nu? Şi de-abia începe!

Ucraineanul râse amar, sorbi din sticlă şi continuă molcom, de parcă povestea starea vremii:

— Dar nemții s-au prins şi au tras cu tunurile în ea cât au putut, zile în şir. Partea bună e că nu au reuşit să o nimerească oricât au încercat, partea proastă e că nici de la băieții din casă nu am mai auzit. Aşa că am mai trimis o grupă, şi nici ei nu au mai răspuns. Apoi nemții au trimis şi ei oameni să o ocupe, dacă tot e bună de punct avansat. Şi ce credeți că s-a întâmplat?

Azerul dădu să răspundă, dar caporalul i-o tăie:

— Nimic! Nimic nu s-a întâmplat! Au intrat în casă şi nu au mai ieşit nici ei, deci am presupus că i-au omorât pe-ai noştri, şi am trimis o echipă de genişti s-o dinamiteze. Cum a mers asta cred că vă dați seama din moment ce vă uitați la ea…Au dispărut şi ei. Aşa că s-au enervat ai noştri şi acu' am tras noi cu tunurile în ea cât am putut, şi nici ai noştri nu au fost în stare măcar să-i spargă un geam!

Într-un acces brusc de furie aruncă sticla într-un perete. Doi soldați se îndepărtară în tăcere de balta de alcool şi cioburi, vlăguiți, de parcă erau deja morți şi se mişcau din inerție.

— Şi tot aşa! urlă Donsko la noii-veniți, de parcă era vina lor. Şi noi şi nemții am tot trimis echipe, care nu putem decât să presupunem că s-au omorât între ei şi au ocupat-o cu rândul şi acu' stau acolo la geam şi râd de noi, călare pe un morman de mortăciuni! La dracu', chiar nu ştim! Şi-acu e rândul grupei noastre de eroi să afle, fir-ar ea de treabă! D-aia e Casa Morții!

Apoi, cu toată furia consumată, se îndreptă spre un colț şi începu să plângă, strângând o cruciuliță. Şamanul se duse încet lângă el, se aşeză cu spatele la caporal şi privi gânditor spre ferestruică. Când, după câteva minute, ucraineanul începu să se liniştească, Şamanul scoase o pipă, o umplu calm cu mahorcă, o aprinse şi trase în linişte câteva fumuri, după care, fără să se întoarcă, i-o întinse lui Donsko de parcă ar fi fost ceva de la sine înțeles. Tot fără o vorbă, acesta o luă şi pufăi din ea resemnat, privind în pământ…

*

Ca un şarpe verzui, şirul de soldați se târa pe coate printre grămezile de moloz. Pe ici pe colo, din movile răsărea câte o bârnă frântă, vreo țeavă ruginie, o mână sau un picior țeapăn. Se agățau de ele când era nevoie să iasă din câte o groapă sau vreun şanț, şi icneau de efort şi miros, respirând greu din cauza batistelor legate peste nas pentru a-i apăra de miasme şi de omniprezentul praf de cărămidă. Era cald, şi aerul tremura încins, astfel încât prin ceața maronie Casa Morții părea să zvâcnească şi să tresalte, tachinându-i.

Din spatele lor se auzeau îndepărtate urlete de Katiuşe şi rafale de mitralieră; din față, bubuiturile furioase ale artileriei germane; pe cer, vâjâiau şi se învârtejeau avioane, cruci vestitoare de rele; şi, din când în când, peste ei trecea câte un şuier, gloanțe de lunetişti sau obuze grăbite spre ținte nevăzute. Însă înspăimântătoare nu era această hărmălaie de război, ci tocmai ciudata linişte ce se îndesea treptat în jurul lor, de parcă intrau într-un cocon de pânză de păianjen.

Pe măsură ce se apropiau, Şamanul simțea crescând o rezistență, de parcă s-ar fi târât nu prin praf, ci printr-un smârc al cărui mâl devenea tot mai gros. Ceilalți păreau mirați şi uşurați că nu întâmpină nici o opoziție, nu trage nimeni în ei din casă, dar el

ştia că, dimpotrivă, ceva stă încordat precum un şarpe, gata să-i muşte. Dar nu-şi putea da seama exact ce sau cine, aşa că nu spuse nimic.

Uşa scârțâi uşor când o deschiseră; încremeniră, încordați cu degetul pe trăgaci, dar zgomotul nu fu urmat de o ploaie de gloanțe sau de vreo grenadă, aşa cum se aşteptau. Nu fu urmat de nimic. Unul câte unul, se strecurară înăuntru, îngenuncheați cu armele ațintite spre scară. În spatele lor, mişcată probabil de vreo rafală de vânt, uşa se trânti, făcându-i să tresară. Pe holişor era penumbră şi linişte mormântală, nu se mai auzea nimic de afară.

În stânga, o uşă larg deschisă lăsa să se vadă o sufragerie: goală, tăcută, cu firicele de praf sclipind în razele de soare ce pătrundeau timid prin geamul afumat. În dreapta, o bucătărie, de asemenea pustie. Din când în când, o picătură de apă cădea din chiuvetă pe podea, clipocind într-o băltoacă. Pe masă, nişte fructe muiate de mucegai emanau un miros dulceag, de putreziciune.

Donsko îi făcu semn unui soldat să rămână cu puşca-mitralieră îndreptată spre chepengul pivniței din întunecimea de sub scară, iar celorlalți să-l urmeze la etaj, în linişte.

Sus, orbecăind pe holul neluminat, se postară câte doi-trei în dreptul fiecărei uşi şi, la un semn, le trântiră pe toate de perete şi se năpustiră în camere, gata să împroaşte cu gloanțe. Dar... nimic. Dormitoarele, biroul şi baia erau toate goale, cu mobila neatinsă, apăsător de tăcute, impregnate, ca şi parterul, cu un vag miros de pământ reavăn.

Caporalul îi adună pe hol şi şopti:

— Nimic! Nici urmă de atâția tovarăşi şi atâția nemți, nici un cadavru, chiar nimic...Nu înțeleg, nici sânge pe jos sau găuri de gloanțe-n pereți nu văd, de parcă nu s-ar fi luptat nimeni aici, ci s-ar fi luat frățeşte de mână şi ar fi plecat...undeva. Mai rămân podul şi pivnița, să vedem...

Dar nici în pod nu era nimic, doar pânze uscate şi părăsite, fără păianjeni. Pe gemulețe, probabil de la murdărie, peisajul de afară se vedea straniu, de parcă ar fi fost cumva îndepărtat şi decolorat.

— Să vedem şi pivnița, oftă Donsko, ridicând din umeri.

Simțindu-se în mod ciudat calmi, de parcă ceva tocmai s-ar fi lămurit şi rezolvat, soldații coborâră încetişor treptele înapoi, uşurați că totul pare normal în casa adormită.

În spatele lor, încordat, Şamanul îşi pipăi amuleta de lemn legată cu un şnur la gât. El ştia că nimic nu era de fapt normal, şi îl îngrijora faptul că nu mai simțea nici o rezistență: erau deja în interiorul coconului, muşte neştiutoare....

*

În pivniță era aproape complet beznă, doar câteva raze strecurându-se printre scândurile bătute în cuie peste ferestruicile care fuseseră cândva la nivelul străzii. Aici mirosea şi mai tare a humă, de parcă cineva ar fi arat răsturnând brazde de țarină, sau ar fi săpat morminte proaspete.

Pe o latură a sălii pline de vechituri şi gunoaie, un zid se surpase recent, probabil de la cutremuratul provocat de bombardamente, şi lăsa să se vadă o gaură neagră de întuneric, ca o gură ştirbă, ce ducea undeva sub casă, în straturile de istorie mai vechi decât acest Stalingrad al ruşilor. Din dreptul ei până în capătul îndepărtat al beciului,

mormane de cadavre acopereau podeaua, precum o stepă cu movile. Zeci de nemți şi ruşi laolaltă, amestecați, îmbârligați, cu puştile încă în mâini, contorsionați.

În mod ciudat, nu miroseau, iar fețele nu aveau nici o expresie, nici de uşurare, nici de groază, ci de absolut nimic, de parcă ar fi trecut în neant într-o completă nepăsare. Şi mai ciudat, nu păreau nici găuriți de gloanțe, nici străpunşi de baionete sau de schije, ci doar morți. Nici pe pereți nu erau urme de lupte şi, în afară de gaura subterană, nu se vedea unde ar fi putut fi ascuns vreun inamic. Gaze de luptă oare?

Soldații se desfăşurară în evantai, cu armele pregătite, şi începură să înainteze încetişor printre morți, împingându-i cu cizma pentru a-şi face loc. La semnul caporalului, trei rămăseseră să asigure ieşirea: Şamanul după un şifonier vechi din lemn, răsturnat, azerul după nişte rafturi metalice şi un alt puşcaş în dreptul trapei, întins pe burtă cu o mitralieră cu tambur.

Ajuns în dreptul găurii, Donsko scăpără un chibrit şi se uită înăuntru. Nu se vedea nimic, doar un fel de hrubă străveche, în mijloc cu o lespede de piatră neagră. Apoi însă lumina de la mărunta flăcăruie păru să deranjeze noaptea prinsă înăuntru de mii de ani, şi aceasta vibră uşor.

Cu toții tremurară, zgribuliți de brusca senzație de frig. Şamanul, spre deosebire de ceilalți, nu doar simți, ci şi văzu şi auzi. Văzu cum, eterice şi invizibile pentru soldați, din gaură începură să se scurgă nişte tentacule de întuneric, întinzându-se tăcut, ca nişte şerpi, către grămezile de morți. Şi auzi cum lemnul şifonierului, spiritul copacului ce fusese cândva, îl simțise de frate şi îi striga: „Acum! Intră în scorbură acum! Nu mai sta, iese Păianjenul!" Aşa că, fără a mai gândi ceva, Şamanul deschise dulapul şi se aruncă în el, trântind uşa, sub privirile uimite ale azerului. Acesta uită însă imediat de el, căci începu să urle de groază.

Şamanul îşi puse mâinile pe lemn şi, cu simțurile copacului, văzu motivul. Înfăşurați de viermii de întuneric, cadavrele deschiseseră ochii sticloşi, şi, bălăngănindu-se, se ridicau în grupuri, implacabili. Soldații, înspăimântați, dădură să tragă, dar armele tuturor erau acoperite de chiciură şi nu mai percutau. Puşcaşul rămas lângă trapă smulgea cu disperare de ea, dar şi aceasta era înghețată bocnă şi de nedeschis.

Zbierând şi scâncind, trupeții alergau disperați prin pivniță, fără să aibă unde să fugă sau să se ascundă. Morții nu se grăbeau, ci şontâcăiau cu brațele întinse, ca nişte gheare, înhățându-i pe fugari de brațe, păr sau gât, în timp ce alții se târau pe jos ca nişte şopârle, înşfăcându-i de picioare. Nu le făceau nimic, ci doar încremeneau ca nişte statui, ținându-i nemişcați, în timp ce aceştia tremurau şi se smuceau, fără a reuşi să se elibereze.

Şi apoi, când toți fură prinşi, din gaură ieşi încet, târându-se pe brațele scheletice contorsionate ca nişte picioare de păianjen, o formă omenească, înfăşurată într-o manta zdrențuită şi putrezită. Greoi, ca un bătrân anchilozat, creatura se ridică în picioare şi, mormăind, se târşâi către pradă, sprijinit într-o străveche sabie de fier ruginit, în timp ce din el cădea o dâră de resturi de carne uscată, stofă descompusă şi târâtoare zvârcolitoare.

Ajuns în dreptul unui captiv, îl mirosi zgomotos prin găurile ce fuseseră cândva nări, fremătând de plăcere; apoi îi deschise gura cu forța, se uită înăuntru cu găvanele pline de pământ şi viermi şi-i îndesă pe gât falangele descărnate, scormonind gânditor în timp ce victima încerca să urle, sufocat. Cu un grohăit satisfăcut, scoase între degete o bobiță strălucitoare şi o sfărâmă hămesit între caninii galbeni, iar soldatul, acum moale şi cu ochii albi, căzu pe podea, împreună cu mortul ce îl ținuse.

Hârca şchiopătă spre următorul prins, pleoscăind printre colți cu resturile uscate ale limbii, şi repetă procedeul. Când se apropie de şifonier, Şamanul văzu că la gâtul nemortului mumificat se legăna pe un lănțuc un săculeț şi înțelese de unde avea acesta putere: era un antic şaman de Pământ! Căci oamenii simpli îşi țin sufletul în piept, dar şamanii acolo au nevoie de loc pentru păstrat magia, iar spiritul îl ascund într-o amuletă din elementul naturii căruia i se închină.

Acum bănuia ce se întâmplase: cu mii de ani în urmă, când vreun viteaz războinic reuşise prin cine ştie ce şiretlic să îl ucidă pe străvechiul mag, ştiuse că acesta nu putea fi omorât definitiv. Aşa că îl îngropase pe o lespede dintr-o piatră venită din stele, astfel că nu-şi mai atingea Puterea, Pământul, şi era înconjurat, dedesubt şi deasupra, doar de Cer. Numai că, iată, milenii mai târziu, oraşul construit peste kurgan fusese bombardat, mumia fusese aruncată pe țărână de zguduituri, şi se trezise înfometată, iar hrana venea de bunăvoie în plasă...

*

După ce creatura îşi termină festinul şi se scurse înapoi în vizuină, urmată de tentaculele de întunecime şi de dâra vie de insecte, Şamanul rămase pe gânduri. Când se apropiase de dulap, nemortul simțise probabil ceva: se oprise cu mâna pe gâtul unei victime, îşi scosese limba ca de şarpe şi o fluturase prin aer, încercând să-şi dea seama de ce prinde un iz nepotrivit. Dar, nedumerit, renunțase şi-şi continuase hrănirea. Probabil că, având simțurile legate de Pământ, nu-l putea simți pe Şaman ascuns în Lemn, mai ales că acesta, fiind vraci de pădure, era în comuniune cu şifonierul, spirit întrețesut cu el, şi nu doar un om ascuns într-o mobilă.

Şi cu sălaşul subpământean avea o bănuială: ca şi el cu dulapul de lemn, şamanul de Pământ era în simbioză cu hruba de țărână, parte din întreg, şi acolo ar fi simțit orice, aşa cum percepuse imediat, chiar şi fără ochi, flăcăruia chibritului. Deci era de neatins atâta timp cât dormita în bârlog; însă nici în pivniță nu era vulnerabil, înconjurat şi apărat de armata sa de morți, ce îi serveau şi drept vedere. Dar ce putea să facă Şamanul? Să rămână ascuns în şifonier până moare? Să fugă şi să lase magul să mănânce oameni până aduna puterea de a se reînnoi şi învia complet, de neînfrânt? Nu, era nevoie de un şiretlic.

În taigaua lui de acasă, Şamanul fusese nevoit să lupte cu râşi, tigri şi urşi, atunci când aceştia refuzau să se mai lase convinşi de descântece şi se încăpățânau să ucidă oameni din trib. Ştia că orice fiară, odată ce a dat de gustul de om, îşi pierde mințile şi trebuie oprită, căci singură nu va înceta omorurile; dar mai ştia şi că prădătorii nu se înfrâng prin curaj, ci cu viclenie. Aşa că, la fel ca în pădure, avea nevoie de o capcană, iar aici momeala va veni singură în curând, căci de data asta era rândul nemților să asalteze casa...

Calm, Şamanul îşi scoase banduliera şi, cu un cuțit scos din carâmb, tăie fâşiuțe de piele din ea. După aceea îşi ceru iertare față de şifonier şi îi smulse tăblia raftului, pe care o rupse în câteva bucăți. Alese două mai mari, le ciopli până deveniră ovale, apoi şi le legă cu fâşiile de piele pe sub cizme: tălpici de lemn. Cu grijă, ieşi încetişor din dulap şi puse un picior pe sol, încordat. Nu se întâmplă nimic, deci bănuiala lui era corectă: dacă interpunea lemn, şamanul de pământ nu îl simțea. Şi atâta timp cât acesta dormea, morții dormeau şi ei, nepăsători.

Se furişă la ferestre şi trase de scânduri până ieşiră din cuie; le luă pe toate patru şi le puse încetişor lângă gaura din zid. Apoi, icnind de efort, luă şifonierul în spate şi îl duse lângă vizuină. Se aşeză pe el şi legă strâns două dintre scânduri, cele mai lungi, cu

restul bandulierei, astfel încât compuneau acum un fel de podeț lung, şi le ciopli nişte adâncituri laterale.

După ce le aşeză într-o grămadă împreună cu celelalte, sprijinite de dulap, se duse până la cel mai apropiat cadavru şi tăie din uniforma acestuia o fâşie mai măricică de stofă şi câteva petice mai mici, iar de la bocanci îi luă şireturile. Din bucata mare făcu un fel de săculeț, pe care îl umplu cu petice şi cu aşchiile de lemn rămase de la tălpici şi îl legă strâns cu un şiret, în timp ce pe cel de-al doilea îl înnodă la un capăt. Apoi îl strecură în veston şi, mulțumit de pregătiri, se întinse în şifonier şi ațipi iepureşte.

*

Nu ştia cât dormise când fu trezit de scârțâitul chepengului şi de şoaptele în germană ale echipei ce se strecura în pivniță. La fel ca şi ai lui, nemții se postară în poziții de luptă, cu armele pregătite, iar subofițerul ce îi conducea se îndreptă spre gaura din pământ şi aprinse o lanternă. Apoi urmară urletele, şi creatura îşi începu hrănirea, după acelaşi ritual, repetat de atâtea ori.

Cât magul şi morții săi erau ocupați cu victimele, Şamanul se strecură afară şi împinse podețul în vizuină, sprijinit de perete: o scară improvizată. Împinse uşurel celelalte scânduri înăuntru şi coborî în beznă. Şopti un descântec şi, cu vederea de pisică, privi cu atenție în jur: un colț rămânea întunecat, în pofida vrăjii. Întinse cele două scânduri rămase una în continuarea celeilalte, creând un pod de lemn până acolo, şi se urcă grăbit înapoi în şifonier.

Înăuntru se întinse pe spate, scoase săculețul de la piept, îşi legă amuleta de el şi îl scuipă. Apoi îi cântă şoptit cuvintele potrivite, iar săculețul deveni un şoricel, zvâcnind din şiretul devenit acum coadă. Spiritul Şamanului trecu iute în el, lăsându-şi trupul amorțit în dulap, şi şoricelul țâşni pe scânduri, alergând cu zor spre colțul întunecat. Când ajunse la capătul scândurii de lemn, încremeni nemişcat.

Exact la timp, căci creatura sătulă tocmai se strecura în bârlog. Din nou, scoase limba ca de şarpe şi, confuz, pleoscăi din ea, simțind vag că ceva nu este în regulă; dar cum lemnul ascundea mirosul şoarecelui, renunță şi se înghesui în colț, urmat de şirurile de miriapode şi urechelnițe ce se grăbeau să i se adăpostească sub mantie.

Şoricelul, încremenit, nu mişcă până când simți că magul intrase în stagnare şi forța sa vitală se scursese din toate părțile trupului înapoi în săculețul de la gât, micşorându-se într-o pâlpâire palidă. Atunci, ca aruncat dintr-un arc, țâşni cu iuțeală şi începu să se cațăre pe mantie, strecurându-se printre insecte şi resturi; magul îl simți şi începu, greoi, să se trezească. Şoricelul îşi înfipse dinții în stofa săculețului şi roase înnebunit, în timp ce mâinile mumificate îl căutau, tremurânde. Rozătorul se feri de o izbitură de gheare şi, în sfârşit, străpunse; se afundă în pământul uscat din sac şi înhață biluța de întuneric îngropată în mijloc: spiritul magului. Apoi, cu ea în dinți, fugi disperat spre şifonier, urmărit de creatura ce sâsâia furioasă, precum o viperă.

Ajuns în şifonier, Şamanul trecu imediat înapoi în trupul său omenesc şi trânti uşa, în urletele de frustrare ale vrăjitorului; acesta, înconjurat de morții săi, se învârti orb şi dezarticulat prin pivniță, izbindu-se unii de alții, căzând şi împiedicându-se, fără însă a mai putea găsi biluța, acum ascunsă în lemn. Şamanul o ținu strâns în palmă, alături de săculețul redevenit un simplu obiect, până când magul îşi consumă toată vlaga rămasă prin trup şi se rostogoli țeapăn în vizuină, cu un ultim mormăit de ură, un corp fără minte, în timp ce în dulap biluța țiuia disperată, o minte fără corp.

Atunci Şamanul îşi puse înapoi amuleta la gât şi ieşi din şifonier, în care lăsase biluța pe una dintre tălpicile de lemn, de care nu mai avea nevoie: rupt în două şi epuizat, monstrul era deocamdată neputincios. Apoi urcă în casă şi cu o toporişcă găsită la bucătărie, după sobă, sparse în bucăți toată mobila şi o făcu grămezi în pivniță, printre mormanele de morți. Din casă şi de prin ranițele cadavrelor adună tot alcoolul pe care îl găsi şi stropi cu el lemnele, morții, şifonierul şi mumia, iar în casă covoarele şi scările. Apoi îşi ceru iertare de la dulap şi celelalte obiecte de lemn şi, cu chibriturile lui Donsko, dădu foc Casei Morții…

*

Aşezat pe o lădiță de muniție şi sprijinit de mitralieră, Şamanul duse pipa la gură şi pufăi, calm, privind roşeața apusului ce se revărsa peste oceanul de moloz, acum neîntrerupt.

În buzunarul de la piept simțea cutiuța cu decorația acordată post-mortem caporalului Donsko pentru eroismul de a fi descoperit că la Casa Morții nemții aveau de fapt un buncăr subteran şi de a-l fi incendiat cu tot cu inamicii dinăuntru.

Şamanul nu primise nici o decorație, căci nu era decât un buriat din Siberia, şi probabil că nu făcuse nimic curajos, din moment ce se întorsese viu. Comandantul lui, Mişa Blondu', îl bănuia că nici măcar nu înțelege bine rusa, căci atunci când îl pedepsise cu gărzi suplimentare în prima linie pentru suspiciunea de laşitate, Şamanul nu zisese nimic, ci doar zâmbise blând.

Păgân fără minte…

ARIPI
A-7288
Acei oameni minunați și mașinile lor zburătoare

Marshall Harrison

Ambuscada din Zona de Aterizare

fragment din romanul
The Delta

Marshall Harrison a fost un ofițer Air Force pensionat, un profesor într-o școală publică și un scriitor de succes.

Ca militar, a fost detașat de trei ori în Vietnam, între 1965 și 1970, având mai mult de 500 de misiuni aeriene de luptă deasupra Vietnamului de Nord și de Sud, Laos și Cambodgia.

Sângele și nebunia războiului purtat la joasă înălțime și la viteză mică deasupra Vietnamului de Sud a fost subiect pentru această reușită nuvelă scrisă de Marshall Harrison, care, asemenea eroului povestirii sale, Sam Brooks, a servit o tură ca Observator Aerian Avansat.

Semnul unui bun scriitor este abilitatea de a face personajele să devină vii în imaginația noastră; ale lui Harrison păşesc în afara paginilor.

Așa că, iată-ne, în luptă într-un Cessna O-1 Bird Dog cu ceva rachete fumigene atașate sub aripi și o raniță cu grenade fumigene pe scaunul din spate. Cei care au zburat în acest război au fost oameni adevărați, un fapt ce va deveni repede evident.

LITTLE PUFF an O-1G of the 19th TASS from Bien Hoa Air Base carried an M-60 machine gun firing through the left observer's window as part of a test of an armed O-1.

— OK, *Blade Flight*[1], sunt *Blackjack* 1-1. Vreau să bombardaţi în pereche. Le vom împrăştia de ambele părţi ale LZ[2]. Acum mă duc să marchez.

Sam a cabrat avionul sus, deasupra orizontului şi s-a uitat spre liziera ce mărginea de ambele părţi zona de pământ roşu, despădurit, pe care vor sosi în curând elicopterele. Copacii erau de un verde închis, acoperiţi de praful sfârşitului sesonului uscat. A identificat locul şi şi-a coordonat comenzile – eleronul stâng şi direcţia – ca să încline avionul pe o aripă, apoi a coborât botul spre pământ.

Liziera a acoperit în întregime parbrizul şi a riscat o privire rapidă la altimetru – 1.800 picioare[3]. Viteza a creascut până ce curentul de aer a şuierat puternic prin fereastra deschisă. A apăsat butonul de lansare de pe manşă la 1.500 picioare şi a auzit, apoi văzut, racheta părăsind suportul de sub aripă, lăsând o dâră groasă de fum în urma sa. La 1.200 picioare a început picajul de revenire, terminat cu un viraj strâns, în urcare. Sam a privit peste umăr ca să vadă fumul alb ce se ridica deasupra copacilor.

— Asta e prima ta ţintă, *Blade Lead*. Bombardează marcajul de fum.

— *Roger*[4], *Lead* vine dinspre nord, FAC[5] şi ţinta la vedere. Apoi am să mă retrag spre est.

Sam a virat strâns, pe orizontală până a văzut sclipirea soarelui în aripile avionului de vânătoare-bombardament F-100[6] aflat în picaj. Şi-a verificat repede direcţia, continuând să vireze pentru a menţine botul către avionul cu reacţie.

— Ai liber la acţiune, *Blade Lead*, a spus Sam.

Cele două bombe de 450 kg s-au desprins de sub aripile avionului de atac după ce a trecut de Sam. Două dâre de condens au apărut la capetele aripilor atunci când *jet*-ul a intrat în cabraj. Bombele, cu stabilizatoarele extinse pentru a le încetini căderea, au dispărut printre copaci şi aproape simultan exploziile au *curăţat* două zone circulare în pădure. Fiind reglate să explodeze la contactul cu solul, armele au provocat nişte cratere puţin adânci, dar au făcut prăpăd asupra coronamentului.

— *Lead* se îndepărtează spre est, a icnit pilotul, luptîndu-se din greu cu forţele G ale virajului.

— Bun bombardament, *Lead*, a spus Sam, care deja avea atenţia redirijată către un alt avion. *Blade* 2, plasează-le pe ale tale cam la o sută de metri sud de craterele lui *Lead*.

---

[1] Flight – subunitate militară aeriană; uzual este formată din trei-șase avioane, echipajele lor și personalul de întreținere de la sol. Mai multe *flights* formează un *squadron*.
[2] LZ – *landing zone* : zona de aterizare.
[3] Picior - unitate de măsură anglo-saxonă pentru lungime; 1 picior = 0.3048 m.
[4] Roger - termen-cod în radiofonie prin care se confirmă recepția.
[5] FAC - Forward Air Control(ler) - mic avion folosit pentru suportul aerian apropiat, prin care se asigură evitarea focului-prietenesc, atunci când obiectivele bombardate sunt foarte apropiate de propriile trupe.
[6] North American F-100 Super Sabre - avion american supersonic de luptă.

— *Rog*. *Blade* 2 vine dinspre vest. FAC şi ţinta la vedere.

Înainte de a răspunde, Sam a stabilit şi el contactul vizual cu suplul avion de luptă. Ai liber la acţiune, *Blade* 2.

Încă două explozii au distrus alţi copaci vechi de o sută de ani. Sam a pus *Bird Dog*-ul în picaj către pădurea arzândă înainte ca *Blade* 2 să-şi înceapă retragerea. A redresat pe orizontală la cinci sute de picioare, lovind alternativ în pedalele paloniereului şi mişcând manşa înainte-înapoi pentru a nu deveni o ţintă fixă pentru potenţialii trăgători de la sol, în timp ce cerceta mişcările de sub coroanele copacilor. Nu vedea nimic. A împins maneta de gaze complet spre înainte pentru a obţine un cabraj la unghi maxim, înapoi spre o altitudine sigură. Doar pentru că nu-i vedea el nu însemna că nu se aflau acolo.

Metodic, a stabilit ordinea de atac a bombardierelor asupra pădurii dense din jurul zonei de aterizare. *Blade Flight* a fost al doilea set de avioane de atac pe care le-a folosit ca să pregătească zona pentru elicopterele de asalt, care deja se aflau în aer. Fumul de la bombe şi praful au început să acopere LZ. Sam a fost satisfăcut de aranjamentul bombelor lansate în jurul zonei. Privi sub aripi pentru a se convinge că a folosit toate cele patru rachete de marcaj pentru a coordona cele două *flights* de avioane de luptă, apoi a intrat în picaj pentru un ultim zbor de evaluare la josă înălţime.

Copacii erau rupţi, la pământ, precum nişte uriaşe beţe de chibrit şi nu a văzut nimic mişcându-se printre ei. Totuşi, zona era departe de a fi liberă. Ultima pereche de bombe a scos la iveală câteva gropi aflate la distanţe neregulate, pe care instantaneu le-a recunoscut a fi bunkere armate. Sam nu avea nici un indiciu dacă erau sau au fost ocupate, pentru că nu vedea nici un fel de cadavre. Era ceva ce trebuia cercetat de elicopterele de atac înainte de venirea forţelor principale.

— *Blade Lead*, aici *Blackjack* 1-1. BDA[1] nu este completă până ce vom avea ceva trupe la sol, dar am să vă acord procentul de 100% pentru acţiunea voastră în zona ţintă. Se pare că *Blade* 2 a dezvăluit câteva bunkere cu ultimele sale bombe. Voi anunţa orice schimbare de situaţie. Puteţi părăsi zona. Ne vedem mai târziu.

— *Roger*, *Blackjack*. Mulţam şi ai grijă de tine. *Blade* 2, trecem pe frecvenţa companiei.

— 2, *Rog*.

Imediat ce cele două F-100 au ieşit de pe frecvenţa lui Sam, acesta a auzit un alt pilot apelându-l.Vocea avea calitatea curioasă, vibratorie, uşor de identificat ca venind de pe un elicopter.

— *Blackjack* 1-1, a cârâit, aici *Red Lead*.

— Spune, *Red Lead*. Aici *Blackjack* 1-1.

— *Rog*. Prima infiltrare cam peste cinci minute. Care-i situaţia?

— *Red Lead*, *Blackjack*. Am *băgat la înaintare* două seturi bombardiere de ambele părţi ale LZ. Nu se vede mişcare. Totuşi, ultimele bombe au scos la iveală bunkere în partea de est a LZ. Văd cinci, dar se continuă mai departe, sub

[1] BDA - Bomb Damage Assessment - evaluarea pagubelor produse de un bombardament asupra unui obiectiv.

copaci. Nu există confirmare că ar fi ocupate. Ar trebui să vă trimiteţi acolo elicopterele de luptă ca să verifice, înainte de a veni şi voi.

— *Roger*, *Blackjack*. Chiar asta vom face. *Pink Lead*, vrei să-ţi iei elicopterele de atac şi să faci ce spune omu' în timp ce noi vom executa în aşteptare o întoarcere lentă de 3-60?

— *Roger*, a spus o voce nouă prin radio. Haidem, *Pinks*.

Sam a a văzut cele patru elicoptere de atac pe când se apropiau dinspre sud, apoi s-a înscris printr-un viraj strâns în faţa şi le-a condus spre zona bunkerelor. Le supraveghease de la înălţime şi a fost aproape convins că sunt vechi şi scoase din uz. Coborî la cinci sute de picioare şi zbură direct către bunkerele vizibile în zona descoperită de explozii. S-a întors către scaunul din spate şi a luat o grenadă, trase siguranţa dar păstră mânerul apăsat. Când a ajuns în poziţie optimă, şi-a scos braţul pe fereastră şi i-a dat drumul. Aplecându-se în afară a văzut dâra de fum vânătă de la sol ce marca zona de ţintă.

— *Pink Lead*, aici *Blackjack*. Marcaj de fum.

— *Rog*. Pink Lead are *Goofy Grape*[1].

— Asta e.

— Ne îndreptăm spre marcaj.

Sam a urcat la două mii de picioare pentru a se asigura că nu se află în calea nimănui. Cele patru elicoptere de atac au intrat în formaţie unul în spatele celuilalt, despărţindu-se în două elemente pe când se apropiau de fum, şi au început să se rotească în sens antiorar deasupra bunkerelor descoperite. Liderul a coborât botul şi a lansat o rachetă puternic explozivă asupra bunkerelor. Nu a existat foc de pipostă sau mişcări de trupe.

— *Red Leader*, aici *Pink Lead*, a apelat liderul grupului de elicoptere de atac pe comandantul elicopterelor de transport-trupe. Am găsit bunkerele, dar se pare că nu e nimeni acasă. Cred că e OK dacă veniţi aici.

— *Red Lead. Roger*.

Sam a rămas sus şi urmărea cum primul grup de elicoptere se apropiau de zona de aterizare liberă. Transportau militari din două companii aparţinând Batalionului 45th Ranger, una dintre cele mai bune forţe de luptă din deltă. Un alt grup de Huey se aflau la câteva minute în urma liderului. Apoi urma al treilea. După de-şi *basculau* încărcătura, *păsările* se vor întoarce la Soc Trang pentru restul de trupe. Pentru Sam lucrurile păreau a fi de rutină în timp ce primul element de transport se apropia de LZ. A deschis bidonul şi a tras o înghiţitură mare de apă călie, strâmbându-se din cauza gustului de substanţe chimice, apoi a înşurubat capacul şi l-a pus pe podea. Uşor plictisit acum,

[1] Goofy Grape - faţă zâmbăreaţă; un precursor al actualelor icon-uri.

pentru că partea sa în cadrul oerațiunii era terminată, și-a sprijinit bărbia în palmă, cu brațul sprijinit de fereastră, și privea *spectacolul.*

Cele patru elicopterele au început să încetinească pentru apropiere. Pe Sam l-a cuprins un fior de neliniște când liderul a dispărut într-un nor de praf roșu ridicat de propriul rotor. Menținând formația, celelalte elicoptere ale grupului și-au urmat liderul în obscuritatea roșiatică.

— *Red Flight*, aici *Red Leader*! *Abort*! *Abort*![1] Sunt în praf pe instrumente! Ocoliți! Oco…

Transmisia a fost întrerută cu brutalitate atunci când al doilea Huey i-a lovit în plin canopia, una dintre șinele trenului său de aterizare frângând gâtul comandantului și aproape că smulse capul copilotului. Rangers vietnamezi au sărit prin ușile deschise și au fost zdrobiți de carcasa metalică a elicopterului ce s-a prăbușit peste ei. *Red* 3 și 4 s-au adăugat carnagiului când au întârziat o clipă prea mult să răspundă la ordinul comandantului de a anula aterizarea. Fără să vrea, i-au „răzbunat" moartea intrând pe nevăzute în *Red* 2. Sam se uita într-o tăcere de groază cum bucăți de pale de rotor, metal, fragmente umane erau aruncate sus deasupra norului de praf roșu. A apăsat pe butonul de emisi, dar nu a putut spune nimic.

— *Jesus Christ*! *Green* și *Purple Leaders*, aici *Pink Leader*. *Abort*! Repet! *Anulați apropierea!*

Următoarele două grupe de elicoptere de transport sosiseră deasupra LZ, dar acum s-au îndepărtat rotindu-se fără țintă, aterizarea fiindu-le anulată de comandantul elicopterelor de atac.

Pe măsură ce praful se împrăștia, cele întâmplate deveneau revoltăror de clare. *Red* 2 aterizase direct peste elicopterul lider, iar 3 și 4 se izbiseră de el. Două elicoptere ardeau puternic, iar Rangers erau risipiți peste tot pe praful roșu ca și cum ar fi fost împrăștiați de o mână uriașă. Unii făceau „aripi de înger"[2] în praf; alții erau complet nemișcați.

Comandantul elicoperelor de atac a preluat comanda.

— *Green Leader* și *Purple Leader*, sunt *Pink Leader*. Întregul *Red Flight* este căzut în LZ, dar cred că din cauza vizibilității și nu pentru că LZ ar fi *fierbinte*. Reveniți, dar rămâneți departe de centru unde a căzut *Red Flight*. E al dracului

[1] Abort – renunță/anulează. Comanda pentru anularea unei misiuni aflate în plină desfășurare.
[2] Aripi de înger – un „desen" obținut prin mișcarea mâinilor în lateral când omul este culcat pe spate; este un semnal de cerere de ajuror.

de mult praf acolo. Veţi fi în regulă dacă *Green* se duce departe în partea dreaptă, iar *Purple* la stânga.

Cele două grupe de elicoptere au aterizat aproape simultan pe părţile opuse ale LZ, lângă lizieră. Praful era încă gros, dar nu ca atunci când a încercat *Red Flight*. Piloţii s-au ajutat mult unii pe alţii separându-şi punctele de aterizare individuale la o distanţă considerabilă. Pe când ei îşi debarcau trupele, o voce a început să zbiere pe frecvenţa tactică.

— *Pink Lead*! *Pink Lead*! Aici *Jolly* 6! Se trage asupra noastră dinspre bunkerele de la est de LZ, din zona împădurită. Se trage asupra noastră dinspre bunkerele de la est de LZ.

— *Jolly* 6, *Pink Lead*. Te-am auzit de prima dată, veni o voce de pe elicopterul de atac lider.

Părea să creadă că acolo ar fi putut fi lăsate oricum ceva surprize special pentru el. O infiltrare de rutină se transformase într-o tragedie chiar în faţa sa, iar acum asta.

— Unde e cea mai densă sursă de foc, *Jolly* 6? a întrebat liderul pe consilierul american aflat la sol, cu Rangerii.

— În tot lungul lizierei estice, adânc între copaci. Mai e ceva şi dinspre nord-est, cam la fel de susţinut.

— Am înţeles, *Jolly* 6. *Pink Flight*, mergem să ne ocupăm de liziera estică, începând dinspre bunkere. Ăă, *Blackjack*, crezi că poţi da adunarea la vreo câteva TACAIR[1], dacă va fi nevoie?

— *Rog*, *Pink Lead*. Am eu grijă, spuse Sam. Privind la spectacolul horror ce se petrecea sub el.

Unele dintre micile siluete scăpate din elicopterele prăbuşite se ridicaseră pe propriile picioare şi acum se mişcau fără ţintă, în cercuri; apoi au început să cadă din nou. Apoi, Sam a văzut sclipirile luminoase ale armelor automate de sub frunzişul copacilor. Rangerii ARVN[2], răniţi şi confuzi, erau o ţintă uşoară.

Sam şi-a comutat radioul pe frecvenţa Centrului său de Control şi a cerut imediat în ajutor trupe suplimentare. El putea să solicite mijloace aeriene pentru orice atac preplanificat din deltă Centrului de Suport Aerian Direct, care trimitea cererea către Centrul Operaţiunilor Tactice din Saigon, ce autoriza *păsările* aflate în alertă la Tan Son Nhut şi Bien Hoa. Din păcate, asta putea dura o jumătate de oră, iar Sam ştia că cei de jos nu vor rezista atât. Tot mai mulţi dintre ei erau doborâţi.

Unul dintre elicopterele de atac a sărit direct la gâtul Viet Cong şi a plătit pentru asta. *Pink* 2 s-a lansat în atac; a explodat într-o enormă minge de flăcări portocalii şi a căzut peste copaci, retezându-le crengile groase până a atins pământul. Resturile au continuat să ardă, apoi au explodat trimiţând deasupra copacilor o coloană groasă de fum negru ce a acoperit zona de ţintă pentru celelalte elicoptere de atac. De unde apăruseră *gălbejiţii*? se întreba Sam.

— *Blackjack* 1-1, aici *Blackjack* Control.

[1] TACAIR - Tactical Aircraft - avioane de atac la sol.
[2] ARVN - Armata Republicii Vietnam (de Sud).

— Spune.

— *Roger*. Vine la tine o pereche de A-1[1]. ETA[2] 0-5. Încărcătură „*snake and nape*”[3].

— Mulţumesc.

„Nape” însemna napalm, un amestec de substanţe ce se aprindeau la contactul cu solul şi se răspândea de-a lungul direcţiei de zbor a avionului, pârjolind totul în cale. De asemenea consuma oxigenul din preajmă, provocând asfixia oricărei fiinţe vii. Bombele şi napalmul erau o combinaţie mortală.

— Control, aici 1-1. Care le este indicativul de apel?

— 1-1, indicativul A-1 *Flight* este *Ramrod*.

Sam a rămas la altitudine, deasupra carnagiului şi privea la atacul elicopterelor asupra pădurii. Trasoare verzi veneau de peste tot dinspre copaci. Era evident că trupele inamice au înaintat după ce ultimele bombe au explodat, pentru a intra în luptă cu infanteria şi elicopterele despre care au ştiut că vor veni. Nu fusese prima pregătire de LZ pe care o văzuse comandantul VC. Evident, cunoştea procedurile, iar Sam a trebuit să-i recunoască ingeniozitatea. Omul îşi ţinuse trupele mult spre interiorul pădurii până ce principalul pericol a trecut, apoi a atacat menţinându-se în apropierea adversarului pentru a se apăra împotriva atacurilor aeriene şi barajelor de artilerie, în timp ce provoca daune maxime. Sam considera că comandantul inamic era pregătit şi pentru o retragere rapidă. Ar fi trebuit să ţină seama de acestea când au sosit elicopterele de transport.

Un alt elicopter de atac s-a retras spre sud, ieşind din luptă datorită focului concentrat cu care erau primiţi la fiecare trecere. Al patrulea şi ultimul element de transport trupe a venit dinspre vest şi a aterizat cât de departe a putut faţă de focul de la sol. Mitraliorii de la uşile laterale au *ras* copacii, trasoarele lor roşii întrând în frunziş în căutarea trăgătorilor inamici.

Îndoiala şi-a făcut loc în gândurile lui Sam. Ar fi putut preveni dezastrul? Ar fi trebuit să plaseze bombele după un tipar diferit? Scutură din cap ca să-şi limpezească gândurile? Nu, îşi făcuse treaba bine. Şi-a pus marcajele acolo unde era logic să le pună şi dacă nu a descoperit inamicul a fost pentru că acesta a fost mai norocos în această treabă decât el.

Rangers s-au regrupat într-un perimetru defensiv în jurul a ceea ce mai rămăsese din epavele *Red Flight*. Focul se răspândise la toate elicopterele avariate, iar militarii se străduiau frenetic să scoată din ele trupurile camarazilor. Celelalte două elicoptere de atac rămase încă mai patrulau

[1] Douglas A-1 Skyraider - (poreclit *Spad* după un avion francez din WW I) – remarcabil avion de atac la sol; ultimul cu elice în era jeturilor.

[2] ETA (ETOA) - estimated time of arrival – timpul estimat pentru sosire.

[3] snake and nape – în argou: o încărcătură mixtă pentru bombardament: bombe explozive Mk-81 de 250 lb + bombe cu napalm 500 lb).

executând foc asupra lizierei. Sam spera că liderul lor era încă acolo. Trebuia să găsească rapid cea mai potrivită zonă pentru desfăşurarea forţelor aşteptate.

— *Pink Leader*, aici *Blackjack*. Am pe curs de apropiere o pereche de A-1. ETA 2. Poţi să le foloseşti?

— La naiba, DA! Trag ăştia de ne căcăm pe noi! Dacă mă vezi unde acţionez, îi poţi dirija să lanseze oriunde între copaci. Nu ştiu cu cine avem de-a face, dar sigur nu este un pluton din forţele VC[1] locale, aşa cum ni s-a spus. Mai bine spune-le *şoferilor* de pe *Spad*-uri că aici e o pereche de mitraliere ce calibru .50 care trag al dracu' de bine.

— *Rog*. Aşa am să fac.

Sam a continuat să se rotească încet pe deasupra luptei. Rangers aveau dificultăţi la înaintarea din LZ către lizieră. Un grup mic au sărit în picioare şi au sprintat către copaci doar ca să piardă jumătate din efectiv datorită focului dezlănţuit. Supravieţuitorii s-au aruncat cu faţa la pământ şi au început să se retragă centimetru cu centimetru înapoi la adăpostul perimetrului defensiv. Sam era atât de concentrat asupra carnagiului de dedesubt încât a fost surprins de noua voce din radio.

— *Blackjack* 1-1, aici *Ramrod Lead*. Cum mă auzi?

Sam a comutat pe frecvenţa UHF.

— *Ramrod Lead*, aici *Blackjack* 1-1. Vă aud 5/5. Nu avem prea mult timp pentru discuţii, aşa că fiţi atenţi la mine. Situaţia se prezintă aşa: Îi avem pe ai noştri izolaţi în LZ. Se trage foc susţinut asupra lor dinspre copacii din partea de est şi nord-est. Sunt cinci elicoptere doborâte, iar un altul s-a retras din luptă. În zonă sunt cel puţin două mitraliere calibru .50 şi numeroase arme automate. Trebuie să vă înscrieţi pe direcţia de atac nord-sud pentru a evita zborul pe deasupra alor noştri. Faceţi degajarea de la ţintă către est. Aici elevaţia este de aproximativ cincizeci de metri, iar cea mai bună zonă pentru o eventuală catapultare este la capătul îndepărtat dinspre vest al LZ, dacă puteţi ajunge acolo. Continuaţi înscrierea pe linia de atac şi raportaţi ETA.

— Pare a fi ceva absolut fermecător. OK. *Ramrod* este un *flight* de două A-1. Vom bombarda zona cu Mark-82 şi o încărcătură completă de .50. Dacă dacă voi sunteţi acolo de unde se ridică fumul, ajungem şi noi în două minute. Venim dinspre est la cinci mii.

— Sigur că noi suntem. Suntem singurii *afumaţi* din zonă, a spus Sam, încercând să se adapteze la tonul leneş al pilotului de pe *Spad*. Şi fiindcă veni vorba, nu mai am rachete de marcaj, aşa că va trebui să folosesc grenade fumigene. Stai o clipă să văd dacă elicopterele au plecat.

Fără a mai aştepta răspunsul, a revenit repede pe VHF.

— *Pink Lead*, *Blackjack*. Băieţi, dacă puteţi să vă retrageţi spre vest şi să rămâneţi sub o mie de picioare, eu pot aduce A-1 şi să-i pun la treabă.

— *Roger*. *Pink Flight*, dacă mai eşti careva pe-acolo, tai-o spre vest la cinci sute de picioare. Bagă mare, *Blackjack*!

[1] VC - Viet Cong (Vietnamul de Nord).

Sam deja comutase pe frecvenţa avioanelor în timp ce urmărea elicopterele de atac cum virează scurt, departe de linia împădurită şi zboară către vest. Privi atent prin norii de praf şi fum şi văzu apropiindu-se siluetele îndesate ale A-1 *Flight*. Păreau că se află cu vreo mie de picioare mai sus decât el.

— *Ramrod*, aici *Blackjack*. Te am la vedere. Ar trebui să mă vezi şi tu la ora două[1], jos.

Avionul lider a înclinat din aripi.

— Te văd, *Blackjack*. Ţinta e în pâlcul acela mare de copaci de la est de elicoperele în flăcări?

— Afirmativ. Acum mă îndrept într-acolo. Am la mine toate soiurile de fumuri colorate, aşa că nu vă miraţi dacă apar schimbări.

— *Roger*. 2, armează şi treci în poziţie.

— 2, *Roger*.

Sam a virat până a ajuns la est de linia copacilor, adânc deasupra zonei împădurite, crezând că îi va veni mai greu unui eventual trăgător să-l ochească prin frunzişul gros al coronamentului. Împinse maneta de gaze până la capăt şi coborî botul lui Bird Dog sub orizont. Toţi cei 213 CP ai motorului au protestat la un asemenea tratament de forţă. A văzut acul vitezometrului trecând de linia roşie – 115 mph! Jesus! Era ridicol! A condus automobile cu viteze mai mari de atât!

A revenit la orizontală la o mie de picioare şi a întins mâna către scaunul din spate, căutând grenadele fumigene. Luă una din grămadă. Se auziră lovituri de metal pe metal când ceva a lovit tare în fuselaj. Se forţă să-şi păstreze privirea către copaci şi a văzut că se află aproape deasupra complexului de bunkere. Trase cuiul unei grenade, păstrând însă mânerul apăsat. A deviat uşor de pe traiectorie, a aşteptat, apoi a aruncat grenada prin fereastră. Simultan, a lovit puternic în palonier, trăgând şi lateral de manşă pentru a-şi arunca Bird Dog-ul pe o aripă, după care a tras complet manşa spre el. Avionul a răspuns incredibil de repede la schimbarea de direcţie, înainte ca forţele excesive să provoace desprinderea fileurilor de aer de pe extradaosul aripii, iar avionul să se angajeze în pierdere de viteză. A coborât până la trei sute de picioare înainte ca Sam să poată pune destulă presiune pe manşă pentru a recâştiga viteză.

Odată ieşit din zona de pericol iminent, a urcat aproape la verticală la 1.500 picioare şi s-a uitat la fumul roşu care tocmai începea să se ridice prin coronamentul copacilor.

— OK, *Ramrod*. Asta e prima ta ţintă. *Lead*, *păleşte*-mi fumul.

— *Rog*. *Pălesc* fumul. *Lead*, vin dinspre nord. FAC şi ţinta la vedere.

Skyraider s-a întors pe spate, apoi s-a năpustit direct spre sol într-un picaj de şaizeci de grade. Frânele aerodinamice au fost scoase pentru a preveni excesul de viteză ce ar fi apărut în timpul picajului. Sam îşi imagină că putea auzi urletul marelui motor radial. Două forme s-au desprins de aripi şi au căzut în junglă atunci când A-1 a redresat cu greu. Urme de trasoare se ţineau după el când botul s-a ridicat puţin deasupra orizontului.

[1] Ora două – poziția relativă față de avion se face conform cadranului de ceas; în acest caz: dreapta-față și mai jos.

— *Lead*, degajat spre est.

— *Ramrod* 2 vine dinspre nord. FAC şi ţinta la vedere. Unde o vrei, *Blackjack*?

Accentul sudic l-a făcut pe Sam să înţeleagă că şi acesta era tot un pilot american. Neobişnuit. În mod normal era doar unul într-un *flight*.

— Pune-le pe ale tale la treizeci de metri mai departe de fumul lui *Lead*.

— *Rog*. Treizeci de metri mai încolo.

Sam a privit noile explozii cu ochi critici. Ceruse să fie lansate la treizeci metri nord de craterele lui *Lead*; acolo au fost aruncate.

— Bună treabă, *Ramrod Flight*. Marchez din nou şi repetăm figura. Cum staţi cu gazul?

— Destul ca să ajungem acasă, spuse *Lead* laconic.

Sam a accelerat din nou şi s-a îndreptat spre LZ, sperând că e ultima dată când mai trebuie să marcheze pentru *flight*. S-a îndreptat spre o porţiune de pădure intactă şi a luat o altă grenadă. Cu cotul stâng sprijinit pe marginea ferestrei şi braţul scos afară, în curentul de aer, aştepta să arunce grenada.

Sam n-a văzut deloc trasoarele de calibru .50 ale gloanţelor explozive. Micul avion n-a avut nici o şansă. Sam a rămas perplex văzând cum se dezintegrează motorul, tocat de gloanţe. Înainte de a înţelege pe de-a-ntregul situaţia, avionul s-a angajat pe o aripă, iar componentele motorului au început să zboare spre înapoi prin plexiglasul parbrizului. Câteva piese mai mici din metal l-au izbit pe Sam în faţă, înainte de a ajunge în patele cabinei. Ceva mare şi solid a răzuit partea de sus a căştii, ameţindu-l pentru o clipă. O piesă mai mică i-a spart vizorul parasol în partea din stânga, atât de rău, încât a devenit inutilizabil. Încet, încet, a fost conştient că, în afară de a respira profund, nu făcea nimic altceva. Şi-a ridicat capul cu o smucitură când şi-a recăpătat luciditatea. Vederea era imposibilă prin parasolarul avariat, aşa că l-a ridicat cu o lovitură puternică dată cu dosul palmei.

Ciudat. Tot nu putea vedea. Pe moment s-a temut că e rănit la ochi, pentru că o mică rază roşie era întregul său câmp vizual. Deodată, a înţeles că grenada fumigenă care îi scăpase din mână, a ajuns cumva sub scaun atunci când avionul s-a înclinat pe o parte. Fumul roşu înţepător îneca cockpit-ul, atât de dens încât Sam nu reuşea să vadă măcar tabloul de bord. Adevărul era că – atunci când fumul s-a împrăştiat suficient cât să se vadă mai clar un moment – erau puţine de văzut, pentru că schijele glonţului exploziv de calibrul .50 făcuse prin tot tabloul găuri de mărimea unei căni de cafea.

Sam auzea şuieratul grenadei fumigene în timp ce-şi golea conţinutul presurizat. A înţeles că singurul motiv pentru care putea să audă prin casca de zbor era lipsa completă a zgomotului produs de motor. Ok, se gândi încercând să se liniştească singur, să vedem dacă putem pune toate astea într-o perspectivă. Motorul e complet dus, pentru că pot vedea în ce stare e. Mai mult, piese interne îi aterizaseră în poală. Nici o şansă să repornească *tinicheaua*. Habar nu avea dacă e cu aripa dreaptă în sus, sau invers, pentru că un idiot a băgat o grenadă fumigenă sub scaun. Pentru că abia reuşea să vadă tabloul de bord, şi cu atât mai puţin în afara cockpit-ului, era posibil să se prăbuşească

chiar în capul lui Charley[1]. În afară de asta, nenorocitu' acesta de fum roşu îi făcea rău de la stomac şi era sigur că va voma.

Sam încercă să scoată capul pe fereastră, dar încercarea i-a adus doar o *pleasnă* de vomă pe care curentul de aer a întors-o în cockpit. *Asta, chiar nu e ziua mea*, se gândi. Şi, cel mai rău era că se simţea stânjenit. Îşi imagina spectacolul pe care-l oferea atât prietenilor, cât şi duşmanilor din Viet Cong. Un avion lipsit de putere, care nu putea atinge 120 noduri nici când era OK, plutind într-o manieră ciufută şi *râgâind* fum roşu ca un clown de circ aerian.

A înţeles că dacă foloseşte comenzile încrucişate poate controla parţial căderea avionului şi scoate fumul afară din cockpit prin fereastra deschisă. Din păcate, manevra aceasta limpezea doar porţiunea de parbriz care era spartă. Totuşi, i-a permis să vadă că era oarecum cu partea dreaptă în sus.

În afară de aceste probleme, un oarecare idiot tot încerca să vorbească cu el prin radio.

— *Blackjack*! *Blackjack*! Aici *Ramrod Lead*!

— Ce vrei? a răspuns ţâfnos.

— Care ţi-e statusul?

Lui Sam îi scăpă un mic râs amar.

— Mă prăbuşesc, ăsta-i statusul meu. Altceva ce mai vrei să ştii?

A urmat un lung moment de tăcere înainte ca A-1 lider să răspundă.

— Păi… dacă asta ai hotărât că vrei să faci, te superi dacă ne dăm mai aproape şi facem câteva fotografii? E un adevărat spectacol.

Sam a zâmbit strâmb şi a scuturat din cap la umorul negru al pilotului.

— Mda, poţi să faci poze, dar mi-ai fi ceva mai de ajutor dacă mi-ai spune încotro mă îndrept. Nu pot să văd nimic.

— OK, vino dreapta cam douăzeci şi mai ridică puţin botul, dacă poţi. Aşa vei putea să lungeşti planarea până la nişte câmpuri cu orez. Aşa e bine. Încă puţin. Perfect. OK, eşti la nivelul celor mai înalţi copaci. Nu-i prea bine. Ar fi o izbitură a dracului dacă intri într-unul din *beţele* astea. Eh, nu-ţi face griji. Sunt mult mai multe şanse s-o faci lată înainte de asta. Măsa-n…! Cred că fumul tău se termină. Asta e foarte rău. Acum scena nu va mai fi deloc interesantă. Acum poţi vedea ceva spre înainte?

— Îhî, pot.

Dar ce vedea nu era încurajator. A estimat că se afla la doar două sau trei sute de picioare deasupra solului. Pilotul a avut dreptate. Se vedeau câteva câmpii largi drept în faţa sa; cu puţin noroc…

Aproape că a reuşit. Micul avion s-a angajat când era încă la şase-şapte picioare în aer, încercând să mai stoarcă ceva distanţă. A căzut la pământ ca o piatră la doar câţiva metri de marginea unui câmp, apoi a sărit din nou în aer, doar pentru a se prăbuşi din nou, de data aceasta pe o parte, una din aripi îndoindu-se sub el.

[1] Charley – nume generic pentru inamic (aici: soldaţii nord-vietnamezi).

Sam se ţinea de chingi, ameţit şi încă confuz referitor la cele întâmplate. Când a simţit mirosul de benzină venind dinspre aripa ruptă, s-a panicat şi a desfăcut centura de siguranţă, doar ca să cadă pe acolo pe unde fusese o portieră închisă. S-a întins sub avion pe portiera smulsă şi-şi frecă umărul, care absorbise aproape tot şocul căderii. Mirosul de benzină era mai puternic şi se rstrădui să se ridice în picioare, dându-şi seama că trebuie să se îndepărteze

de avionul avariat. Se aplecă în interiorul acestuia pentru a tăia contactul instalaţiei electrice şi văzu suportul *shotgun*-ului său în partea din spate a cockpit-ului. L-a înhăţat împreună cu o bandulieră de cartuşe şi s-a grăbit să se târască afară, apoi a intrat din nou după două grenade fumigene căzut pe podeaua cockpit-ului. Puse banduliera pe umăr, grenadele în buzunarul de la picior al costumului de zbor şi începu să cerceteze zona.

Cele două Skyraider au vuit pe deasupra lui, unul în urma celuilalt. A vînturat *shotgun*-ul spre ele înainte de a o rupe la fugă în salturi poticnite către cei mai apropiaţi copaci. Când a ajuns la ei s-a pitit pe burtă sub nişte tufişuri. Inima-i bătea nebuneşte; îşi putea simţi sângele pulsând nebuneşte în urechi. La câţiva *klick*[1] depărtatre – spre sud, a presupus – putea auzi staccato armelor automate. Se întinse pe pământ epuizat, aşteptând. Aşteptând ce? Nu prea ştia. Sudoarea îi provoca usturimi pe zgârieturile de pe faţă. Găzi o batistă murdară în buzunarul de la piept şi-şi şterse uşor faţa, apoi s-a holbat speriat la sângele de pe ea. Palparea cu degetele l-a convins că erau răni superficiale. Ha! Superficial e atunci când se întâmplă altcuiva. Se puse din nou pe aşteptat.

Pământul s-a zguduit sub el când dubla detonare a bombelor largate a arătat că A-1 s-au întors la treaba lor deasupra LZ. Ce dracu înseamnă asta? Au de gând să uite de el? Logica îi spunea că avioanele de atac s-au dus acolo unde era mai multă nevoie de ele; totuşi era deranjat că a fost lăsat singur. Precaut, îşi întinse gâtul în sus cât de mult a putut şi a tras cu ochiul prin frunzişul tufişului. Benzina din rezervorul spart probabil că ajunsese la eşapamentele încinse, pentru că se aprinseseră mici flăcări ce creşteau în jurul epavei avionului. Sam era prins între a pleca de lângă epava în flăcări, ştiind că aceasta va atrage fiecare inamic din zonă, sau să rămână pe aproape, ştiind şi că este singura lui sursă de contact cu o misiune de salvare. A decis să rămână, deocamdată.

Sam a descoperit o cărare mult umblată care ducea în întunericul tainic al pădurii. Asta l-a neliniştit pentru că se îndrepta direct către bunkerele Viet Cong de lângă LZ aflată la cîţiva kilometri distanţă spre sud-vest. În cazul în care VC s-ar fi retras, aşa cum inevitabil trebuia să se întâmple când din ce în

[1] Klick – argou pentru *kilometru*; origine onomatopeică – după sunetul făcut de pedometru.

ce mai multe forţe vor fi desfăşurate împotriva lor, erau toate şansele ca Sam să se găsească în mijlocul unui grup de soldaţi inamici extrem de şucăriţi.

S-a ghemuit şi a ieşit cu grijă din tufiş, oprindu-se adesea la oricare zgomot neobişnuit auzit în junglă. La naiba! Toate zgomotele păreau neobişnuite. Se ridică încet, şi se piti cu grijă mai adânc în întunericul de sub arbori. După cincizeci de metri a găsit o mică depresiune care, în timpul sezonului ploios, probabil că a fost o baltă. Pe margine creştea vegetaţie proaspătă şi se afla cam la treizeci de metri de potecă.

Sam s-a târât în depresiune, ascunzându-se sub desişurile joase şi a aşteptat. Avea gura uscată şi parcă-i era plină cu vată. Se blestemă singur pentru că n-a avut grijă să-şi ia bidonul cu apă din avion. S-a căutat în buzunarele costumului de zbor până ce a găsit o jumătate de pachet, foarte vechi, de *chewing gum*. Încercă o lamă şi, după ce a depăşit momentul eşecului iniţial de a provoca ceva salivaţie şi de tendinţa de a se lipi de dinţi, a mestecat zgomotos supraveghindu-se pe sine însuşi. Tăieturile de pe faţă încă mai usturau dar nu mai sângerau. Cu grijă, şi-a şters faţa cu mâneca. Toată mâneca, nu, întregul costum, era complet îmbibat de sudoare. Trebuia să găsească apă pe undeva dacă aşteptarea se prelungea prea mult.

Vuietul uriaşelor motoare radiale al avioanelor Skyraider aproape că i-a provocat un infarct când au fulgerat pe deasupra locului unde ardea Bird Dog. Sam a privit atent împrejur, apoi s-a ridicat în picioare. Au urmat mai multe explozii în zona LZ. Probabil că şi alte avioane se alăturaseră luptei.

Sam s-a mişcat pe nevăzute către marginea junglei. Avioanele A-1 s-au îndepărtat după survolul zonei, zgomotul motoarelor pierzându-se în depărtare. În locul lor a apărut un alt zgomot – unul familiar. Nu putea fi decât un alt Bird Dog.

Sam s-a târât pe burtă departe de siguranţa relativă a copacilor, privind suspicios peste umăr. Ultima trecere a lui *Ramrod Flight* trebuie să-i fi arătat locaţia pilotului de pe avionul ce se apropia. Apoi l-a văzut, îndreptându-se direct către fumul ce se ridica din epava avionului. Noul avion zbura jos, al naibii de jos.

După ce mai iscodi odată cu grijă pădurea, Sam s-a ridicat în genunchi şi a agitat *shotgun*-ul, făcând semne frenetice. Avionul era suficient de aproape încât să-l poată vedea pe pilotul care avea capul întors în partea cealaltă, către focul ce devora resturile O-1 prănuşit. Noul avion avea camuflajul oliv-mat specific celor din Army[1], în locul griului Air Force[2].

A survolat epava şi a virat către copaci. Sam a fluturat viguros braţele şi a ştiut imediat că a fost văzut atunci când pilotul a înclinat entuziast aripile avionului înainte de a trece pe deasupra lui atât de jos, doar cât să evite copacii mai înalţi. Sam a putut urmări traiectoria sa de zbor doar ascultând zgomotul motorului. OK, a fost descoperit. Şi-acum? Cerea pilotul din Army un elicopter de salvare? Sam a dat din cap încercând să se liniştească singur. Din motive

[1] US Army – Armata Terestră ale SUA.
[2] US Air Force – Forţele Armate Aeriene ale SUA.

practice trebuia să se detaşeze de tot ceea ce s-a întâmplat. Trebuia doar să se concentreze pe ce urma să se întâmple, încercând să gândească raţional. Dar, la naiba! Chiar credea că ei ar trebui să se grăbească foarte tare ca să-l ia de acolo înainte ca să vină *gălbejiţii*.

Sam privea avionul care reapăruse şi a început să facă o manevră derutantă. Zbura dintr-o parte în alta a câmpului, la cincizeci de picioare înălţime, ca şi cum pilotul căuta ceva ce pierduse. La marginea câmpului, pilotul cabra violent şi zbura înapoi. Sam vedea flapsurile largi coborâte parţial şi a sesizat schimbarea pasului elicei atunci când pilotul a mărit turaţia. Venea la el. Nu! Idiotul se pregătea să aterizeze! Uitând de orice Viet Cong din zonă, Sam a sărit în picioare şi a început să fâlfâie cu *shotgun*-ul, cu braţele, înainte şi înapoi, plin de disperare. Probabil că suprafaţa câmpului părea netedă din aer, dar eroziunea făcuse şanţuri adânci acolo unde terenul se înclina către copaci şi erau mascate de iarba abundentă. Câmpurile or fi fost ele relativ netede, dar erau total inadecvate unei aterizări/decolări a ceva ce nu era elicopter.

Dar o aterizare a fost să fie. Fie că pilotul nu a văzut semnele frenetice ale lui Sam, sau le-a interpretat greşit, fie le-a ignorat intenţionat. Sam s-a uitat cu groază cum avionul intră pe panta de aterizare cu flapsurile complet coborâte. Pilotul a glisat pentru a pierde altitudine, apoi a redresat avionul chiar înainte de a-l aşeza uşor, perfect, într-o aterizare pe trei roţi.

A urmat o rulare de vreo sută de picioare înainte de inevitabilul dezastru. Roţile trenului de aterizare principal au dispărut complet într-un şanţ de ploaie, iar avionul s-a proptit abrupt în bot. A rămas aşa câteva clipe ca pentru un efect dramatic, apoi, încet, a capotat, căzând pe spate spre înainte. A fost învăluit de un nor de praf.

Sam a început să alerge inconştient, fiind mai degrabă uimit pentru că i se părea că se sflă în plin zbor către avionul avariat. Adrenalina ce curgea năvalnic prin vene părea să-l facă să plutească peste obstacole, cu *shotgun*-ul ţinut în faţă ca să îndepărteze micile tufişuri. Se simţea uşor ca o pană şi n-ar fi fos deloc mirat dacă, dând din mîini, ar fi început să zboare. Pe măsură ce praful se aşeza, putea vedea mişcare în interiorul cockpit-ului. Cu excepţia elicei îndoite şi a derivei verticale rupte, avionul arăta de parcă – dacă era repus pe roţi – ar putea zbura din nou.

S-a oprit prin alunecare, gâfâind, în faţa portierei. A deschis-o cu o smucitură şi s-a aplecat să-l ajute pe singurul ocupant din cockpit. A tras întâi de picioare, şi erau mari. Sam nu mai văzuse niciodată o pereche de bocanci ca aceştia care erau acum lângă faţa sa. Trupul omului s-a întins când l-a tras prin portieră, iar Sam s-a convins că şi acesta era pe măsura picioarelor. Într-un târziu, l-a scos cu totul afară din cockpit şi l-a sprijinit în picioare.

Sam nu era nici el micuţ. Dar tipul cu cască ce sta lângă el avea probabil cel puţin 2 m înălţime. Vizorul căştii ascundea trăsăturile de la nas în sus, dar Sam putea vedea un zâmbet larg, comic, în partea de jos a feţei.

Lui Sam nu-i venea să creadă. Personajul i-a întins mâna ca şi cum s-ar fi aflat la o întâlnire mondenă. Ba mai rău, automat, Sam i-a strâns-o, tot

timpul având în gând nefirescul situaţiei. Un întreg batalion al forţelor inamice s-ar fi putut să fie pe urmele lor, iar ei îşi scuturau mâinile şi-şi zâmbeau de parcă erau la o partidă de bridge.

— Ce mai faci? Sunt *Chief Warrant Officer*[1] Donald Lyle. Prietenii îmi spun Lunganu, clar de ce.

Îşi scoase casca şi se uită cu ochi albaştri, trişti, la avionul răsturnat.

— Chiar am rasolit-o, nu-i aşa? Credeam că probabil au să-mi acorde o DFC dacă te scoteam singur de aici, spuse cu o uimitoare candoare. Eh, fuse-fuse şi se duse. Cum te numeşti, maiorule?

Sam se uita cu gura găscată la chipul său plăcut. Era prelung, cu urechile uşor depărtate. Un nas drept, îngust, o bărbie fermă şi o frunte lată. Păr roşcat-închis. Un tip arătos. Dar, oare *CWO* Donald Lyle nu-şi dădea seama că se aflau la doar doi *klick* de o bătălie în plină desfăşurare, iar ei erau *descălecaţi* în *curtea* lui Charley?

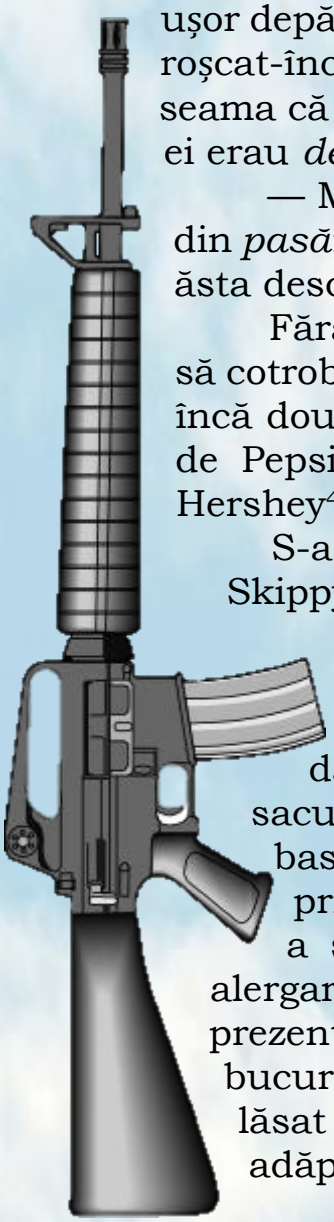

— Mai târziu, a răspuns scurt Sam la întrebare. Hai să scoatem din *pasăre* tot ce ne-ar putea fi de folos şi să ne cărăm naibii din terenul ăsta deschis.

Fără a-i mai aştepta aprobarea, Sam a îngenuncheat, începând să cotrobăiască prin cockpit. A scos o M-16 şi o bandulieră cu muniţie, încă două grenade fumigene, un bidon cu apă, un *pack* de şase doze de Pepsi, un pachet de Cheetos[2], trei C-rations[3], un baton mare Hershey[4] topit de căldură şi un mic ciorchine de banane Lady's Finger[5].

S-a hotărât să abandoneze o cutie cu pesmeţi, untul de arahide – Skippy's Smooth – pachetul de biscuiţi Oreos, alte câteva cutii de C-rations, nişte cărţi şi un pepene mic. După un moment, s-a răzgândit şi a luat şi pepenele.

Chief Warrant Officer Lyle depozita metodic materialele date de Sam în buzunarele largi ale uniformei de camuflaj şi în sacul în care, de obicei, se ţinea casca. Scoase şi o şepcuţă de baseball dintr-un buzunar lateral. Sam a ieşit din avion şi l-a privit ciudat pe găligan; apoi a înhăţat *pack*-ul de Pepsi, şi, fără a se mai întoarce să vadă dacă este urmat, a pornit într-o alergare uşoară către copaci. Adrenalina care-l susţinuse până în prezent a început să se diminueze. Îşi simţea picioarele grele şi a fost bucuros când a ajuns din nou în umbrele frunzişului. Cu grijă, l-a lăsat pe masivul pilot să se strecoare primul în depresiunea-adăpost, apoi s-a târât şi el înăuntru. Donald Lyle a privit cu

[1] Chief Warrant Officer – grade militare în Armata SUA (CWO-2/CWO-5). *Warrant Officers* (WO-1/CWO-5) sunt ofițeri mai mici în grad decât sublocotenentul. Fără echivalent în Armata Română.
[2] Ckeetos – pufuleți.
[3] C-Ration (Type C ration) – rație individuală, gătită, preambalată, utilizată de militarii SUA când lipsește hrana proaspătă (A-ration) sau cea ambalată nepreparată (B-ration) destinată cantinelor sau bucătăriilor de campanie este indisponibilă, și când rația de supraviețuire (K-ration sau D-ration) este insuficientă.
[4] Hershey's Milk Chocolate Bar (uzual numită Hershey's Bar) – cea mai cunoscută marcă de ciocolată americană.
[5] Banane Lady's Finger – varietate de banane cu fructe mai mici, coaja mai subțire, dar foarte dulci.

interes în jur la noile împrejurimi în care se afla, ca şi cum se pregătea să facă o ofertă de preţ pentru o proprietate imobiliară.

Sam s-a întins pe spate cu *shotgun*-ul pe piept, încercând să-şi recapete recapete respiraţia normală. Îşi simţea faţa fiebinte şi foarte transpirată şi pentru că undeva în cursul evenimentelor îşi înghiţise guma de mestecat, avea din nou gura uscată. A prins privirea lui Lyle şi a dat din cap către bidonul de apă din sac. Pilotul din Army a zâmbit amabil ca şi cum ar fi fost gazda unei petreceri, iar un invitat i-a cerut încă o porţie de muşchiuleţ la grătar. I-a înmânat bidonul, iar Sam s-a abţinut cu greu să nu-l golească. În schimb, a tras două înghiţituri, apoi i-a înşurubat grăbit capacul şi i-a înapoiat-o, înainte de a-şi pierde stăpânirea de sine. L-a privit atent pe CWO2. Donald „Stretch” Lyle. Pilotul l-a privit şi el zâmbind.

— Ce dracu făceai cu un pepene în avion?

Părea să fie cea mai importantă întrebare care-l preocupa pe Sam în acest moment. Toţi cei peste două sute de centimetri ai lui Lungilă au vibrat de încântare.

— Ăă... să vezi, sunt pilotul Army din sectorul Kien Long; ştii, asta e în provincia Chuong Thien.

Sam a confirmat cu o înclinare a capului că e familiarizat cu geografia şi a şoptit:

— Ar fi bine să vorbeşti mai încet.

Warrant officer a dat din cap zâmbind, bucuros că i-a parte la un joc atât de distractiv.

— Oricum, e acolo un *gălbejit* care are plăcerea să tragă în mine de fiecare dată când decolez. Se află cam la o milă de capătul pistei şi e prezent în fiecare zi, indiferent dacă e senin sau plouă. Nu trage decât acest foc, atât.

— Şi de ce nu aruncaţi cu nişte obuze în el, dacă tot ştiţi unde se află? a întrebat Sam.

Lyle păru oripilat.

— Oh, nu! Nu vreau să fac aşa ceva! Vezi, tipul ăsta probabil că e cel mai prost ţintaş din lume. Vreau să spun că trage în mine zilnic de cel puţin patru luni şi n-a nimerit niciodată. Dacă-l lichidez, s-ar putea să-l înlocuiască cu cineva care e un foarte bun ţintaş.

— Şi ce legătură are treaba asta cu pepenele?

— Ştii, nu vreau să-l ucid pe *gălbejitu'* meu, dar nici nu pot să-l ignor pur şi simplu că trage în mine. Aşa că, mi-a venit ideea să azvârl cu pepeni în el. Nici nu încerc să-l lovesc cu adevărat şi cred că ştie asta. Deci, cam acum o săptămână am cumpărat o duzină, cam de mărimea unei bile de bowling. Le-am pus în Bird Dog ca să le folosesc pe parcursul săptămânii. Nu costă cine ştie ce în piaţa din Kien Long.

— Şi cu restul de haleală? a arătat Sam spre grămada de pufuleţi.

— Uneori mi-e puţin foame între mese, se confesă Lyle.

Privirea lui Sam a întârziat câteva clipe pe faţa sa cumsecade, apoi a coborât pe trupul masiv. Omul era un arsenal umblător. Purta regulamentarul

pistol militar calibrul .45 la centură, împreună cu pumnalul K-BAR. Mai avea încă un .38 Special – într-un toc de umăr.

— Câți ani ai? a șoptit Sam.

— Tocmai am împlinit douăzeci și unu, răspunse Lyle.

Iar după ce se mai uită o dată la fața lui Sam:

— Vrei să-ți bandajez tăieturile alea?

— Poate mai târziu.

Sam a închis ochii oftând. Apoi i-a redeschis, concentrându-se la pepene. Saliva a început să-i revină pe măsură ce se gândea la ce gust o fi având. Dacă-l mâncau, ar fi avut mai puțin de cărat dacă trebuiau să se mute. Dealtfel, chiar voia să o facă. Sam se îndepărtă de marginea depresiunii, ca să se dea mai aproape de Lyle.

— Ascultă, de ce nu tăiem pepenele? Trebuie să-mi refac rezerva de apă din organism, dar o facem numai dacă o vrei și tu. La urma urmei, este pepenele tău.

Lyle părea îndurerat.

— Taie-l, domnule maior, nu e marfa *mea*. Este a *noastră*. Hai să-l tăiem imediat.

Sam a avut nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu smulge pepenele din mâinile lui *warrant* când acesta măsura și remăsura unde să facă tăietura. Apoi a înfipt vârful pumnalului K-BAR, a făcut o tăietură circulară precisă și l-a despicat în două jumătăți egale.

Sam a înghițit prima mușcătură de miez roșu și semințe, cu tot. Zeama părea să se scurgă în orice colțișor al gurii. S-a uitat la Lyle cum își mesteca metodic porția lui și privea către vârful copacilor. Sam arunca resturile porției sale, după ce rodea și partea moale, interioară, a cojii. Și-a șters gura cu mâneca transpirată a costumului de zbor.

Îl văzu pe Donald Lyle ridicând capul precum un cățelu, curios.

— Vine cineva, a anunțat vorbind pe un ton normal.

Sam a înghețat, cu capul întors spre frunzișul des dinspre sud-vest. Auzi și el. Venea cineva. O grămadă de „cineva”. Putea distinge clar zgomotul sandalelor de cauciuc lipăind pe pământ. Apoi a putut auzi și voci înfundate. Erau o mulțime!

Keith DOUGLASS

ATAC DIRECT

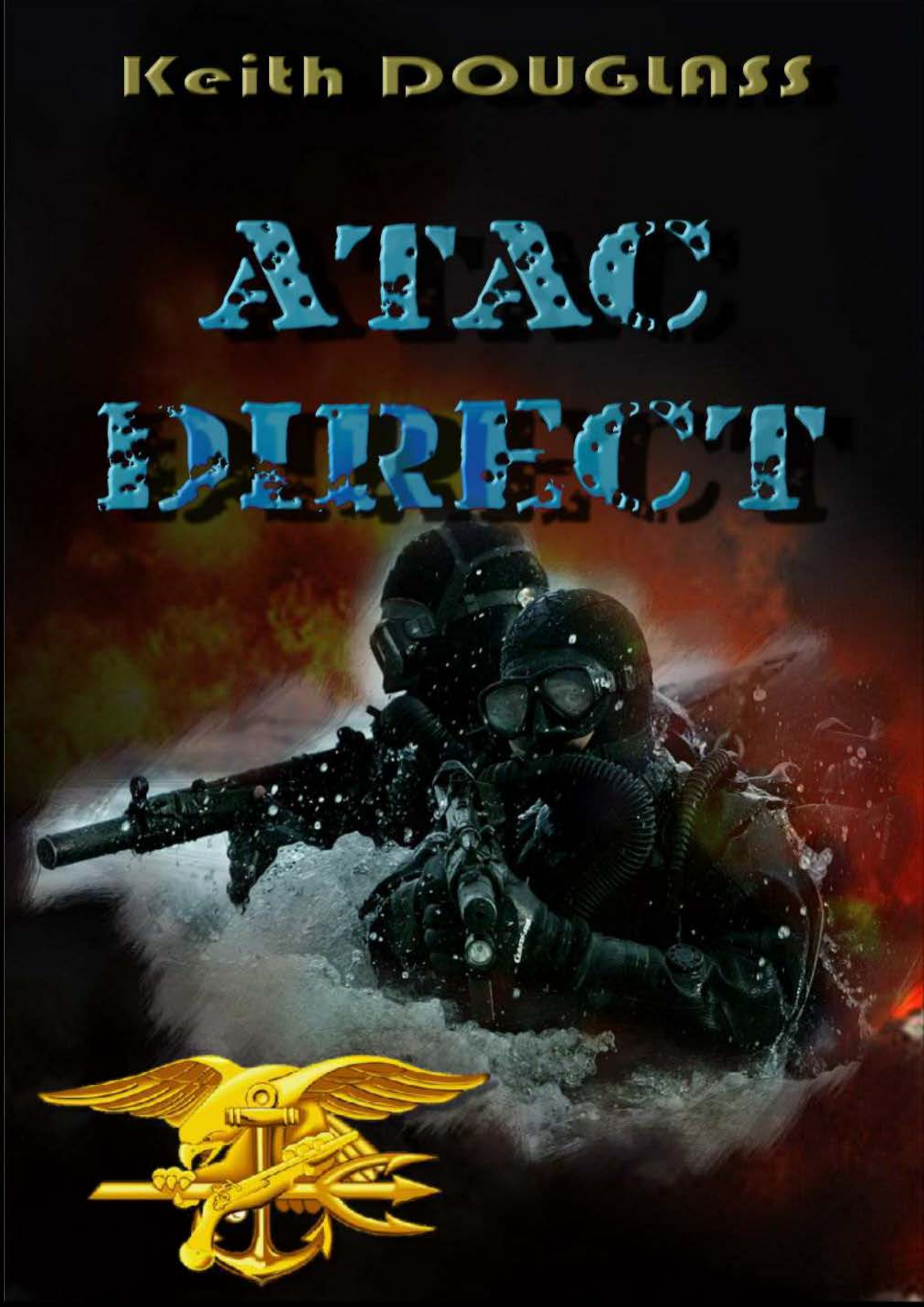

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL XI

34

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1620
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Cu *drag bag*-ul într-o mână şi cu AKM-ul în cealaltă, Murdock a sărit din scaunul său direct peste laterala BMP-ului. Tot timpul a continuat să numere în minte şi ajunsese la *o-mie-şase, o-mie-şapte*.

A sărit pe pământ şi s-a rostogolit înapoi pe picioare. *O-mie-nouă, o-mie-zece*. Jaybird Sterling era în faţa sa, încercând să se ridice de pe jos. Murdock a trecut arma în mâna cealaltă, l-a înşfăcat pe Jaybird de centură şi l-a pus pe picioare.

SEAL din spatele BMP-ului nu şi-au mai bătut capul cu uşile din spate. Au ţâşnit prin trapele superioare deşi transportorul continua să ruleze.

Razor Roselli chiar a văzut racheta venind către ei. L-a înşfăcat pe Profesorul Higgins şi l-a scos de pe drum. Higgins a alunecat lovindu-se cu faţa de pietriş, Razor şi DeWitt fiind imediat în urma sa.

Doc şi Magic au ieşit pe partea cealaltă a BMP-ului, aflată către versantul muntelui. Nu puteau face nimic decât să fugă în lungul drumului.

Acum Murdock şi Jaybird alergau cu toată viteza.

O-mie-trei'şpe, o-mie-pai'şpe. Explozia s-a produs, iar unda de şoc i-a trântit la pământ.

Pilotul de pe Gazelle avusese grijă să se retragă dincolo de raza de bătaie a tunului şi a mitralierei, înainte de a-i permite trăgătorului să lanseze racheta

HOT. Timpul în care aceasta parcurgea în zbor distanța de 3.000 m era treisprezece secunde. Distanța maximă – 4.000 m – o parcurgea în 17,3 s.

Când focoasele cu încărcătură perforantă sunt testate, lasă în oțel găuri de peste un metru adâncime dar cu un diametrul de numai doi centimetri. Cam ca un jet de apă sub presiune ce iese dintr-un furtun şi sfredeleşte o gaură în pământ. Dar când o rachetă rapidă cu încărcătură perforantă loveşte oțelul, efectul dinamic al impactului este foarte diferit.

HOT a lovit cu un *flash* orbitor şi a deschis în partea superioară a BMP-ului o gaură suficient de largă ca să poată trece un om prin ea. Jetul încărcăturii cumulative a străbătut tot compartimentul şi a trecut prin podea. Patruzeci de proiectile de 73 mm – muniția tunului – două mii de cartuşe de mitralieră şi patru rachete Sagger au detonat în succesiune rapidă. Flăcări albe, fierbinți au izbucnit prin trapele deschise. Combustibilul diesel s-a aprins şi el într-o minge de foc.

Murdock s-a rostogolit pe pământ, preventiv pentru cazul în care ar fi fost cuprins de flăcări. De data aceasta Jaybird l-a ridicat în picioare şi au rupt-o din nou la fugă. După un sprint de treizeci de metri în susul drumului, au reuşit să iasă de pe el printre bolovanii imenşi ce împânzeau platoul din vârful muntelui. S-au adăpostit într-o crevasă largă dintre stânci.

După explozie, Razor, DeWitt şi Higgins au avut de suportat ploaia de resturi metalice arzânde ce cădeau în jurul lor.

— În susul pantei, a răcnit Razor. Trebuie să urcăm. Sus pe pantă.

Magic şi Doc nu se aflau prea departe de BMP când racheta a lovit. Magic putea simți căldura prin tălpile bocancilor. Îl durea capul. Greul *drag bag* din spate îl lovise în cap când s-a aruncat la pământ.

S-au târât pe drum departe de vehiculul ce ardea. Magic a privit în jur şi a văzut uniforma lui Doc fumegând. A sprintat, l-a stopat pe Doc şi a aruncat țărână pe el ca să-l stingă. Abia atunci şi-a dat seama că şi uniforma lui ardea. S-a rostogolit peste Doc şi a aruncat câțiva pumni de pământ şi pe el însuşi.

Doc era deja în picioare şi a văzut ce se întâmplă. L-a înşfăcat pe Magic de chingile hamului şi l-a tras pe marginea drumului. După prima smucitură Magic a revenit pe picioarele sale. Au părăsit drumul chiar când a doua rachetă HOT a explodat cu un tunet asurzitor. Drept în locul unde fuseseră ei.

Doc a scuturat din cap ca să-şi revină. Ăştia parcă voiau să omoare şoareci cu obuzierul.

Magic i-a văzut pe Higgins, Razor şi DeWitt sprintând în susul drumului şi apoi cățărându-se pe stânci. Bine, măcar ştiau unde trebuie să se ducă. I-a atras atenția lui Doc şi i-a arătat direcția; amândoi erau încă destul de asurziți de explozie. Doc a confirmat ridicând degetul mare. Au început să traverseze panta încercând să rămână sub nivelul drumului. Trebuiau să treacă pe lângă BMP-ul distrus, care încă mai ardea şi producea mici explozii.

Murdock a auzit explozia celei de a doua HOT. Părea a fi fost ghidată asupra drumului cu intenția ca explozia să ucidă câțiva SEAL. Habar nu avea unde se aflau ceilalți. S-a ridicat dintre stânci încercând să vadă ce s-a întâmplat şi imediat aproape că a fost făcut *knock out* când Profesorul Higgins a

aterizat chiar peste dânsul. Murdock s-a ghemuit luptându-se cu nevoia teribilă de a avea realmente nevoie de aer, dar să nu poată respira.

Între timp, Jaybird se apleca peste stânci urlând:

— Aici sus, sus, la mine, la mine!

Murdock se străduia cu greu să respire, iar oamenii au început să urce peste stânci. A fost înhățat şi întors cu fața în sus. Ed DeWitt cu o față imperturbabilă apăruse lângă el.

— Eşti OK, Blake?

Murdock a dat doar din cap. Îşi recâştigase puterea de a respira şi era cu totul ocupat cu această „manevră".

— Ce dracu e cu el? l-a auzit pe DeWitt întrebând.

— Eu i-am făcut-o, a recunoscut Higgins. Am aterizat peste el.

— I-ai tras-o lui *lieutenant,* Higgins? a întrebat DeWitt incredul.

— Bineînțeles, a intervenit Jaybird. Credeai că sirienii i-au făcut-o?

— *Fuck you*, Jaybird, spuse Higgins.

— Ba eu *fuck you*, a replicat Jaybird.

— Gura şi răspândiți-vă! a strigat Razor Roselli. Şi scoateți puşcoacele alea lungi!

Magic şi Doc alergau pe pantă şi ajunseseră la BMP. Doc i-a făcut semne cu mâna: „*Tu primul, eu te urmez.*" Trebuiau să fie mai depărtați unul de altul, pentru că altfel dacă unul ar fi avut ghinion celălalt ar fi dat şi el de dracu.

Magic a semnalat „OK" şi a sprintat peste drum. Ajunse la stânci şi începu să urce. Câteva mâini s-au întins de sus şi l-au prins. Doc a apărut şi el după câteva momente.

— Era şi timpul, a spus Jaybird.

Doc, gâfâind din greu, se lupta cu ispita de a-l împuşca.

Razor a verificat poziția fiecăruia, apoi a venit să-l verifice pe Murdock.

— Suntem toți? a întrebat Murdock printre gâfâieli.

— Mdea, *Boss*.

Razor vorbea repede, ca totdeauna când era agitat.

— Noi ne uitam prin periscopul din spate. Am văzut elicopterul cum se întoarce şi în timp ce strigai, eu şi băieții ne-am aruncat afară pe toate găurile din BMP, ca rahații dintr-o gâscă. A trebuit să aşteptăm nițel; nu puteam să trecem pe drum până ce nu se „cocea" toată muniția.

— E careva rănit? a întrebat Murdock.

— Un mic şrapnel, câteva arsuri. Ne-au ajutat doar să alergăm mai repede. Cred că am doborât recordul Armatei Iraqiene de distrugere a unui vehicul blindat aflat sub foc. Avortonul acela laş a lansat de la distanța maximă. Dacă avea coaie de bărbat ca să vină mai aproape, acum am fi fost cu toții cenuşă.

— Nu trebuia să o spui atât de tare, *Chief*, l-a avertizat Jaybird. Vine acum.

35

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1625
Munţii din Centrul Libanului de Nord

În timp ce camarazii săi SEAL se răspândeau printre stânci, Magic Brown şi-a scos carabina masivă din *drag bag*.

McMillan M-88 era o carabină pentru lunetişti cu un închizător-percutor elaborat şi special destinat utilizării muniției specifică mitralierelor de calibrul .50. Era lungă de 135 cm cu o frână de gură masivă la capătul țevii, un bipod ajustabil şi un încărcător de cinci cartuşe. Pentru a face această lungime mai manevrabilă, patul negru din fibră de sticlă se putea detaşa de la o îmbinare aflată chiar în spatele trăgaciului. Carabina cântărea 11 kg, inclusiv luneta telescopică Leupold Ultra Mk 4-16. Magic a ajustat magnificarea până la x32. Asemenea valoare aducea o mulțime de ceață şi dublare la periferia câmpului vizual, dar era o necesitate pentru o armă concepută să tragă precis la mai mult de 2.000 m.

Multe carabine M-88 fuseseră vândute în lume. Mai ales francezilor, care au utilizat-o împotriva lunetiştilor din Bosnia. Magic a avut grijă să ia cu el în misiune o M-88 în locul variantei similare, îmbunătățită, M-93, care se afla aproape exclusiv în dotarea SEAL.

Nu era nici un loc plat pe care să fie fixat bipodul carabinei, aşa încât Magic a tras *drag pad*-ul gol peste o piatră şi l-a folosit ca suport pentru armă.

Acum, pentru că BMP-ul, tunul şi mitraliera sa erau distruse, pilotul de pe Gazelle se simțea mult mai liniştit şi se apropie mai mult. Intenționa să utilizeze sistemul telescopic de ochire al rachetelor HOT pentru a descoperi inamicii pitiți printre stânci. Rachetele ce-i mai rămăseseră îi vor spulbera. O distanță de 1.000 m ar trebui să fie optimă.

Razor Roselli se afla în spatele lui Magic, acționând ca cercetaş. Dar micul şi compactul aparat laser de mărimea unui binoclu, destinat măsurării distanței la țintă, nu era de prea mare folos. Depărtarea la care se afla Gazelle se modifica în fiecare secundă. Totul depindea de Magic.

Quartermaster First Class Martin "Magic" Brown era un negru crescut în cartierele mărginaşe din Chicago. Mama sa, extrem de protectivă, s-a asigurat că fiul ei işi păstrază cazierul curat, ceea ce i-a permis acestuia să se înroleze în Navy.

În tabăra de instrucție din Great Lake văzuse un film propagandistic, un material de recrutare, pentru SEAL, şi a decis că acest lucru i se potriveşte, chiar dacă la acea vreme abia putea să înoate „câineşte” un lat de bazin. Piscina şi lecțiile de înot erau greu de găsit în cartierele mărginaşe, de aceea erau atât de puțini negri în SEAL. Dar nu trebuia să fii campion olimpic la natație ca să fii un bun SEAL. Trebuia să fii doar motivat. Martin Brown era extrem de motivat.

Pentru că nimic nu venea de la sine, Magic şi-a făcut obiceiul să asculte cu atenție şi să facă exact aşa cum a învățat. Nu numai că era stilul său de a proceda precum un SEAl, dar se potrivea şi cu calitățile necesare unui lunetist profesionist. Imediat ce a primit insigna Budweiser, un *chief platoon* isteț l-a trimis pe *Seaman* Brown la cursul

SEAL pentru lunetişti. A absolvit apoi *Marine Corps Scout Sniper Instructor School* şi *Army Special Operations Target Interdiction Course*. Un puştan care abia se descurcase cu matematica elementară din liceu, studia acum traiectorii balistice, compensația abaterii induse de vântul lateral şi calculul mişcării țintelor la limita maximă a bătăii muniției, în fracțiuni de unghi – pentru ca glonțul să ajungă în capul victimei. Lui Magic îi plăcea să spună că avea nevoie doar de practică pentru aplicarea practică a cestor numere.

McMillan avea o precizie de un minut de unghi, ceea ce însemna că un grup de gloanțe ar fi acoperit la țintă de la 2.000 m o suprafață cu diametrul de 2,5 cm. Cu muniția potrivită se putea şi mai bine de atât.

Indiferent de cât de bună era carabina, cei mai mulți oameni nu puteau trage cu o precizie de un minut de arc. Armele special concepute pentru lunetişti aveau precizia de 0,5 minute de arc. Magic Brown putea trage cu o astfel de precizie.

Magic a manevrat închizătorul masiv şi a introdus un cartuş pe țeavă. Gazelle se apropia uşor; se vedea foarte clar între firele reticulului din lunetă. Magic urmări norii pentru a aprecia din ce direcție bate vântul şi cu ce viteză. Creierul său făcea calcule matematice pentru compensarea diferenței de altitudine de la Chocolate Mountains, unde reglase ultima dată luneta. Ochirea la mare distanță era deopotrivă artă şi ştiință. Magic Brown era şi artist şi savant, dar – aşa cum le plăcea lor să spună având în vedere rezultatele – şi magician.

Magic nu a ochit elicopterul. Îşi însuşise şmecheria lunetiştilor de a ochi un anume punct al țintei, în acest caz o porțiune a parbrizului. A reglat micrometrul lunetei pentru o elevație corespunzătoare distanței de 1.500 m.

Trăgătorul de pe Gazelle cerceta terenul stâncos prin propriul său dispozitiv optic, căutând semne de viață. Ținea degetul pe butonul de declanşare a focului. Pentru a putea trage, Magic trebuia să se expună. Trăgătorul l-a văzut. Magic a tras. Timpul în care glontele de calibru .50 parcurge distanța de 1.500 m era de 2,4 s. destul ca elicopterul să se poată mişca.

— Ratat. Prea jos, a spus Razor.

Magic manevrase deja închizătorul şi făcuse un nou set de calcule. SEAL aflați printre stânci erau tăcuți precum orice audiență apreciativă. Dar asta nu însemna nimic. Indiferent de zgomote sau alte elemente de distragere a atenției, nu conta decât Magic, carabina fixată în umăr şi elicopterul.

La această distanță, echipajul de pe Gazelle habar nu avea că sunt ochiți. Acum, trăgătorul îl avea pe Magic în centrul reticulului şi – spre deosebire de glonțul lunetistului – o rachetă HOT putea fi ghidată permanent până la țintă. Pilotul menținea elicopterul în zbor la punct fix. Trăgătorul a apăsat butonul de lansare.

Magic a tras din nou. Glontele era unul exploziv prevăzut cu înveliş blindat. Gloanțele de calibru .50 nu fuseseră disponibile anterior pentru că nimeni nu reuşise să fabrice o capsă detonantă care să se potrivească unui glonț cu o încărcătură explozivă suficientă. Fabricantul a fost firma Raufoss din Norvegia, şi desigur, SEAL le numeau gloanțe Rufus.

A lovit plexiglasul parbrizului şi a trecut printre pilot şi copilot. Chiar dacă pilotul nu a pierdut controlul când parbrizul s-a spart – a fost ultimul lucru din lume la care s-ar fi aşteptat – glontele a pătruns în compartimentul motorului din spatele lor şi a explodat.

— Se pare că ai lovit în plin, a spus Razor.

Elicopterul a început să se scuture în aer, apoi s-a răsturnat şi a început căderea spre pământ. Copilotul a înşfăcat manşele de control şi a lovit puternic în pedale, încercând o aterizare de urgență în autorotație. Dar elicopterul era deja instabil aerodinamic. S-a prăbuşit la baza muntelui şi a explodat.

SEAL l-au felicitat pe Magic Brown cu câteva uşoare bătăi din palmele înmănuşate, ca şi cum s-ar fi aflat la o partidă de golf la Augusta unde tocmai a introdus mingea în gaura numărul nouă. Magic le-a adresat un zâmbet larg.

Dar a revenit rapid în spatele carabinei când Razor l-a informat:

— Alte două Gazelle vin dinspre vale.

Magic a vizat prin lunetă.

— Astea n-au rachete, doar tunuri de 20 mm.

— Grozav, se auzi vocea lui Jaybird din spatele bolovanilor. *Doar* tunuri de 20 mm.

— Iar începi cu gândurile astea negative? a strigat Doc furios.

Ceilalți SEAL au început să chicotească. Jaybird a fost destul de isteț ca să nu spună nimic.

— Toată lumea, adăpostiți-vă, a spus Magic plin de grijă. S-ar putea să se tragă asupra noastră.

A introdus în încărcător alte două cartuşe lungi cât palma.

Murdock şi Razor şi-au pregătit şi ei carabinele MSG-90. Doc lăsase a treia MSG-90 în BMP, preferând să-şi salveze trusa medicală. Doc a făcut alegerea corectă, dar Murdock nu l-ar fi învinuit nici chiar dacă ar fi lăsat totul în urmă. Dacă se pune problema ce trebuie să salvezi cu prioritate, propriul fund sau echipamentul, trebuie să ai grijă de fund. N-are sens să le pierzi pe amândouă.

Murdock era conştient că a sa MSG-90 nu prea era de folos în situaţia de acum. Era un bun ţintaş, dar nu unul de 1.000 m precum Magic. Limita abilităţii sale era de 800 m. Totul se afla în mâna lui Magic.

Perechea de Gazelle nu ştiau ce i s-a întâmplat primului elicopter, dar tacticile lor erau ceva mai bune. Unul s-a îndreptat direct către stâncile unde se adăposteau SEAL, dar de data asta venea zigzagând. Celălalt se îndepărtase şi venea spre ei dintr-o parte.

Magic s-a fixat pe cel ce venea direct. Zigzaga, dar cu mişcări cât se poate de egale şi previzibile. Tunul de 20 mm de producţie franceză avea o distanţă efectivă de tragere de circa 2.000 m, dar în absenţa modernului sistem optic de ochire al sistemului HOT, trebuia să vină mai aproape pentru a identifica ţintele.

Gazelle nu era sigur unde se află SEAL. A deschis focul de la distanţa maximă şi trăgea rafale în lungul drumului încercând să-i scoată la vedere.

Magic Brown a tras.

— Ratat, dreapta, a precizat Razor.

Proiectilele tunului tocau drumul.

Magic Brown a tras din nou.

— Ratat, a spus Razor. Aşteptă, când o să ochească ţinta, se va opri din bâţâială.

Singura problemă – se gândi Murdock – era că ţinta erau chiar ei.

Magic a tras din nou.

Glontele a lovit Gazelle jos, trecând prin genunchiul stâng al copilotului. Apoi a explodat în spatele scaunului.

În ciuda ţipetelor copilotului şi a sângelui arterial ce ţâşnea prin toată cabina, pilotul a menţinut controlul elicopterului şi l-a virat strâns la dreapta, părăsind lupta.

SEAL au auzit *boom-boom-boom*-ul făcut de celălalt tun şi ştiind ce urmează, Magic a înhăţat carabina şi s-a retras la adăpostul stâncilor. Ceilalţi i-au urmat exemplul.

Proiectilele cu mare putere explozivă au detonat printre pietre precum nişte mici grenade. Aşa cum învăţase la instrucţia cu muniţie demonstrativă din timpul Hell Week, Murdock şi-a acoperit urechile cu palmele şi a ţinut gura deschisă.

Proiectilele veneau cu viteză spărgând bariera sonică, urmate de explozii, după care mici fragmente de piatră şuierau împrejur.

Apoi, pilotul de pe Gazelle a comis o manevră prostească. Poate că a fost prea încrezător, poate că era obişnuit cu ţinte care nu ripostau. În loc să rămână la distanţă şi să continue să tragă asupra stâncilor, a executat o trecere în mare viteză pe deasupra lor. Murdock văzuse piloți de Cobra din Marine Corps făcând acelaşi lucru. Poate că pilotul a dorit să facă o întoarcere rapidă şi să tragă drept în jos asupra lor. Când Gazelle a trecut peste SEAL toți s-au ridicat şi au deschis focul. Foloseau vechea tactică Viet Cong de a ochi un punct aflat pe cer în față, pe unde urma să zboare elicopterul, chiar prin tirul tras.

Gazelle s-a cutremurat, apoi a accelerat spre est, lăsând în urmă o trenă de fum.

— Cred că ne-am făcut partea noastă de muncă referitoare la diminuarea inventarului Forțelor Aeriene Siriene, a constatat Razor în timp ce urmărea elicopterul ce se îndepărta.

Apoi l-a bătut pe spate pe Magic.

După care s-a auzit un strigăt de urgență dintr-o parte.

— Doc, aici!

Murdock simți că-i vine rău de la stomac.

36

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1639
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Doc a păşit peste pietre, cu trusa medicală într-o mână şi cu Blake Murdock pe urmele sale.

Razor Roselli a strigat:

— Toată lumea, atenție şi ochiu' mare! Doc n-are nevoie de ajutor. Să n-aud un sunet!

— Jaybird.

— Magic.

— DeWitt.

Apoi aceeaşi voce.

— Sunt aici cu Profesorul.

Murdock l-a găsit pe DeWitt ținându-şi singura mână sănătoasă, apăsată peste rana lui Higgins.

— Nu văd alte răni, i-a spus DeWitt lui Doc. Am… am încercat să-i deschid vestonul, dar nu am putut.

— Ai făcut foarte bine, *sir*, a spus Doc cu blândețe. Nu-ți fă griji, Higgo, avem situația sub control.

Murdock i-a luat lui Higgins aparatul de radio, apoi i-a ridicat picioarele pentru a forța sângele să se întoarcă în extremitatea superioară pentru a preveni intrarea în şoc.

Doc a tăiat o porţiune din vesta lui Higgins ca să aibă loc să intervină.

— OK, *sir*, îi spuse lui DeWitt. Acum poţi lua mâna.

Doc a cercetat atent rana, apoi a aplicat un tampon vaginal în orificiu. Era o mică şmecherie medicală specifică intervenţiilor pe câmpul de luptă. Tamponul absorbea sângele şi se umfla, astupând rana şi oprind efectiv sângerarea. Dimensiunea şi forma se potriveau perfect interiorului rănii.

Higgins se uita la cer, clipind des şi gemând printre dinţii strânşi, dar fără să scoată un cuvânt.

Doc a aplicat un pansament-compresă de 10 cm/15 cm peste rană, fixat cu două feşe în jurul pieptului. Apoi l-a verificat pe Higgins pentru alte răni. Negăsind nici una, a ascultat pieptul lui Higgins cu un stetoscop şi i-a pus şi tensiometrul. Apoi i-a administrat o *syrette* de morfină şi i-a pus o perfuzie cu soluţie Lactated Ringer. DeWitt ţinea punga cu perfuzie sus.

— Pe bune, Higgo, a spus Doc încrezător. Ai să fii bine.

Higgins a dat din cap. Morfina începea să-şi facă efectul. Doc a desfăşurat targa flexibilă de nailon sub el pentru cazul în care ar trebui să se mişte repede. L-a acoperit pe Higgins cu o folie termoizolantă pentru a-i păstra temperatura corporală, apoi a înfăşurat chingile târgii în jurul „pachetului”. După care s-a îndepărtat pentru a-i prezenta lui Murdock raportul.

— Nu se aud sunete ca şi cum ar fi fragmente în cutia toracică, a repetat Doc. Plămânii sunt curaţi, iar datorită lui *Mister* DeWitt nu a pierdut prea mult sânge. E stabilizat. Mai mult de atât… …nu sunt prezicător.

— Ştiu că ai vrea să-l evacuezi imediat, a spus Murdock. Poate să aştepte până se întunecă?

— Trebuie să aştepte, a replicat Doc, în stilul sec şi dur, tipic unui sanitar SEAL. Dacă rămâne stabil, ar trebui să fie în regulă. Dar nu prea mult după ce se întunecă, OK, *sir*?

— Am să fac tot ce pot, spuse Murdock.

37

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1650
Munţii din Centrul Libanului de Nord

— Acum, ei ştiu unde suntem, i-a spus Murdock lui Razor Roselli. Iar asta nu-mi place absolut deloc, indiferent cât de uşor de apărat este poziţia noastră. Nu cu doar cinci dintre noi în stare să lupte.

Razor a dat din cap aprobator.

— Dacă ne mutăm cu doi sau trei *klicks* în josul lanțului muntos, tot vom mai avea o poziție bună pentru a domina drumul de sus.

— Mi-ai ghicit gândurile, a replicat Murdock.

Ofițerii SEAL nu delegau munca de jos. Murdock l-a trimis pe Jaybird înainte pentru a cerceta şi a găsi o rută bună. El, Razor, Magic şi Doc vor duce targa cu Higgins. Va fi nevoie de toți ca să-l poate trece peste stânci. Ed DeWitt va acoperi spatele cu o singură mână. Prin orice metodă posibilă, după cum, cu umor, i-a spus-o Razor.

Să te deplasezi vreo doi kilometri, nu e ceva uşor când trebuie să o faci pe vârful unui munte stâncos, în aerul rarefiat de altitudine în timp ce cari un om rănit pe o targă. Şi, în ciuda excelentei lor condiții fizice, SEAL erau deja epuizați. De la primele ore ale dimineții au mers şi au alergat un maraton peste dealurile libaneze sub o presiune aproape constantă.

Presiunea inamicului era cheia. Când, în timpul invaziei din Panama, SEAL au executat o misiune de înot în condiții reale de luptă, au observat că datorită stresului crescut au consumat aproape dublu din rezerva de aer a aparatelor Draeger, față de antrenamentele obişnuite.

Nu au reuşit să mențină un consum constant de apă, aşa încât toți erau deshidratați. Era zăpadă pe piscuri, dar trebuia topită. Iar asta cerea timp şi căldură, amândouă fiind puține. Poți acționa un timp mai îndelungat fără hrană, dar nu şi fără apă.

Aerul era rece şi uscat, fapt ce le accentua setea. Nu erau decât stâncile ca adăpost împotriva vântului biciuitor de pe creastă. Soluția era mişcarea, suficient de rapidă pentru a menține temperatura corporală ridicată ca să prevină hipotermia. Atât cât continuau să se mişte, hainele lor relativ subțiri nu constituiau o problemă. De fapt, hainele subțiri erau o necesitate deoarece cele ce absorbeau transpirația provocau o periculoasă supraîncălzire, urmată de o răcire rapidă. Rezultatul era o potențial fatală scădere a temperaturii corpului – hipotermia.

Datorită antrenamentului extrem îndurat în perioada de selecție şi instruire, SEAL erau obişnuiți să-şi monitorizeze în mod constant corpurile şi să fie atenți la orice semnal de pericol. Dar ceea ce-i făcea atât de formidabili erau limitele lor fizice extrem de largi.

Zăpada se prezenta sub formă de petice, acumulată mai ales în umbra bolovanilor. Jaybird înainta prudent printre ei.

Zăpada putea ascunde gropi sau crevase; ştia că un picior rupt, deci încă un om rănit, ar fi însemnat un dezastru pentru întreaga unitate. Cei patru ce cărau targa aveau grijă să calce pe urmele lui Jaybird.

Nu exista nimic asemănător cât de cât cu o potecă pe unde traversau cu greu zona muntoasă. Jaybird alegea traseul cel mai uşor, dar tot ce însemna acest lucru era că aveau de trecut peste bolovani ceva mai mici.

După primele câteva opriri, au pus la punct un sistem. Murdock şi Razor au preluat ei singuri targa, în timp ce Magic şi Doc escaladau stâncile mai mari.

Apoi schimbau rolurile. Din când în când se opreau şi-i dădeau o mână de ajutor lui DeWitt.

După ce l-au trecut pe Higgins peste un bolovan deosebit de înalt, Razor a spus cu năduf.

— Acum ştim de ce ne fac ăia de la BUD/S să cărăm bărcile de cauciuc şi buştenii pe deasupra capului.

Magic i-a făcut cu ochiul lui Doc.

— Şi eu care am crezut tot timpul că o fac doar ca să ne ia la mişto.

— Dă-te pe lângă Razor Roselli şi vei afla câte ceva noutăți în fiecare zi, spuse Doc.

— Tâmpiți nerespectuoşi, mormăi sec Razor către Murdock. Ştiți, *sir*, treaba asta mă face să mă gândesc la ceva. *Master Chief* Mac caută vreo doi băieți care să dea o vopsea proaspătă prin vestiarele de la Chocolate Mountain. În vremurile astea fondurile sunt cu ciubote roşii. *Unchiul Sam* poate pune la dispoziție vopseaua, dar cei doi flăcăi care se vor oferi voluntar vor trebui să folosească periuța de dinți.

— Îl ştii pe *Master Chief*, spuse Murdock intrând în joc. Lui nu-i pasă cum îți faci treaba atât timp cât este făcută.

— Asta e mulțumescul pe care îl primim pentru că realizăm o performanță superioară în mediul operațional, se plânse Magic.

Razor a mormăit din nou când l-au ridicat încă o dată pe Higgins.

— Hei, Magic, ştii cum se spune. Un rasol rade tot palmaresul de reuşite. De fapt, am cam început deja să uit de cele trei elicoptere.

— Asta chiar mă răneşte la sentiment, *Chief*, a replicat Magic cu un rânjet. N-aş vrea să mă afecteze când voi ochi data viitoare.

Razor primi mâna de ajutor a lui Murdock ca să escaladeze o stâncă înaltă.

— Asta e problema cu noi toți stând la aceeaşi masă, Magic. Ce înghite unul, înghit toți.

Nu era obiceiul lui Razor să cedeze ultimul cuvânt. Magic şi Doc au surâs unul la altul şi au lăsat-o aşa cum a picat.

Higgins era scos din joc. Ştiind că mişcarea nu-i face deloc bine, Doc Ellsworth se asigurase că este bine tratat medicamentos. Deşi camarazii săi SEAL se străduiau să-l transporte cât mai comod, Higgins tot mai avea parte de nişte scuturături.

Terenul se ridica uşor către un mic pisc. Purtătorii tărgii l-au găsit pe Jaybird aşteptându-i.

— Piscul acesta blochează drumul, spuse. Nu putem trece peste el, trebuie să-l ocolim. Am verificat ambele versante, nu e nici o cornişă. Panta nu e abruptă, dar piciorul alunecă; doar câteva crăpături pentru priză de mână. Trebuie să mergem în şir indian.

OK, a spus Murdock.

Se gândi câteva secunde. Ed DeWitt era chiar în spatele său.

— OK, a repetat. Jaybird, tu mergi primul. Doc, tu şi Magic îl țineți de centură pe *Mister* DeWitt şi-l ajutați să traverseze. Razor şi cu mine supraveghem trecerea, apoi îl aducem pe Higgins.

DeWitt care suferea în tăcere pentru neputința sa, păru gata să protesteze. Dar în lipsa unei idei mai bune, a tăcut.

SEAL s-au apropiat de piscul ce avea forma unui dom. Ar fi fost capabili să-l urce cu uşurință. Dar ambele versante ale domului se extindeau în jos vreo treizeci de metri. Un versant era relativ abrupt, celălalt era o pantă uşoară. Mersul de-a latul acesteia era singura cale de ocolire. Faptul în sine nu era o problemă, chiar dacă ar fi fost acoperită de gheață. Problema era străbaterea acesteia ducând targa.

Precum toți ofițerii SEAL, Blake Murdock era absolvent al US *Army Ranger School*. Iar acolo, în timpul Fazei Montane din Chattahoochee National Forest de lângă Dahlonega, Georgia, au învățat tehnicile mişcărilor de escaladă, coborâre şi traversare a pereților de stâncă. În special când trebuiau să transporte răniți. Din păcate, aproape toate aceste tehnici necesitau corzi, pe care SEAL nu le aveau. *Eh, asta e*, se gândi Murdock.

Jaybird a înaintat primul. Cu fața către stâncă, cu ambele mâini şi ambele tălpi bine fixate pe povârniş. S-a mişcat fără să-şi încrucişeze picioarele. S-a târât de-a latul ca un crab, întinzând piciorul drept, asigurându-se că e bine fixat şi numai apoi aducând şi stângul lângă el. Un amestec de apă şi gheață se găsea adesea în canelurile şi crăpăturile stâncii. Jaybird se oprea din când în când pentru a împrăştia cu bocancul peticele de gheață.

Magic, DeWitt şi Doc îl urmau, doar că ei făceau toate mişcările împreună. Întâi Magic, cu mâna stângă strângând centura lui DeWitt. Apoi DeWitt, cu mâna sănătoasă pe stâncă, drept suport. Apoi Doc, cu mâna dreaptă ținând de partea cealaltă a centurii lui DeWitt.

Doc alunecă. Când a simțit că piciorul cedează pe piatra înghețată a dat drumul instantaneu centurii lui DeWitt. Pe când cădea, tot ce a putut face a fost să depărteze picioarele şi să spere că frecarea îl va opri. A alunecat vreo opt metri pe burtă, apoi s-a oprit sub o ploaie de aşchii de gheață şi pietre.

— Eşti OK? l-a întrebat DeWitt.

— Îhî, a fost tot ce a putut spune Doc.

Acum, ştiind că Doc este în regulă, DeWitt spuse:

— Parcă era vorba că tu trebuie să mă ajuți pe mine.

Momentan Doc nu era receptiv la umorul stil SEAL. Fața îi era gri ca cenuşa. Încet, şi-a croit drum către un canal de gheață ce cobora prin stâncă. Doc şi-a scos pumnalul şi a cioplit gheața, descoperind o crăpătură de patru centimetri în piatră. A introdus degetele în ea, folosind-o ca punct de sprijin. După care a început să urce încet. Nu era chiar distractiv. Mâinile îi erau deja jupuite şi sângerau. Şi-a pierdut două unghii pe când urca şi, din când în când, trebuia să-şi pună mâinile amorțite sub braț ca să le încălzească.

Când Doc a ajuns la locul de unde căzuse, a continuat să înainteze de-a latul domului. Jaybird şi Magic îl aşteptau de partea cealaltă ca să-l tragă.

Doc se prăbuşi l-a pământ.

— Băieți, dacă nu vă supărați, am să iau o mică pauză aici.

— Nici o problemă, Doc, spuse Jaybird. Şi noi ne-am odihnit destul aşteptându-te.

Apoi a luat trusa medicală şi s-a ocupat de mâinile lui Doc.

De cealaltă parte a domului, Murdock şi Razor se uitau unul la altul.

— Nu ştiu ce zici tu, spuse Razor, dar eu nu prea m-am simțit liniştit văzând treaba asta.

— Păi, a fost Murdock laconic, putem face o pauză pentru o scurtă rugăciune, iar apoi putem face traversarea înainte de a ne cuprinde hipotermia.

— Sări peste rugăciune. Doamne-Doamne a hotărât deja ce-o să facă cu fundu' meu. De altfel, Dumnezeu este un SEAL, nu-i place să audă smiorcăială.

Razor Roselli era adeptul Vechiului Testament, se gândi Murdock.

— Atunci hai să mergem. Dar dacă eu cad, dă-ne drumul la amândoi. N-ai nici o şansă să-l poți ține pe Higgins de unul singur şi nu are rost să vii la vale după noi, înțelegi? E un ordin.

— Ai să te descurci bine, *Boss*, a spus Razor calm. Hai să nu ne stricăm dispoziția dând ordine în faza asta a jocului.

Murdock a dat doar din cap şi a renunțat. Înşfăcă mânerele de pe ambele laturi ale părții din față a tărgii în mâna stângă. A păşit primul, cu fața la stâncă şi cu întreaga greutate a părții dinainte a tărgii într-o singură mână.

Razor l-a urmat, ținând partea din spate a tărgii cu mâna dreaptă.

Înaintau doar câțiva centimetri la fiecare pas. Cu jumătate din greutatea lui Higgins atârnată de el, brațul lui Murdock se simțea ca şi cum ar fi smuls din umăr. Un vânticel rece biciuia suprafața stâncii. Murdock se încordă; genunchii începeau să-i tremure. Nu se putea opri şi renunța; el şi Razor *trebuiau* să se mişte la unison. *Fii tare*, se îndemnă singur. *Ia-o încet.*

Piciorul drept al lui Razor Roselli a alunecat. Imediat şi-a lipit întreg trupul de stâncă. Acest fapt şi piciorul stâng rămas bine fixat l-au ținut pe loc; nu a alunecat în jos. Spre marea uşurare a lui Murdock.

Razor a găsit un suport pentru piciorul drept, s-a împins înapoi pe poziția inițială şi a dat aprobator din cap către Murdock. Şi-au reluat înaintarea centimetru cu centimetru.

Când Murdock a ieşit de după dom, Magic şi Jaybird au venit să preia targa. Iar după ce s-a apropiat şi Razor, ei au păşit mai jos de cei doi pentru a apuca mânerele tărgii în încercarea de a prelua ei cât mai mult din greutatea acesteia.

Razor s-a îndepărtat şi el de stâncă şi s-a trântit la pământ lângă Murdock. Doc l-a verificat pe Higgins.

Jaybird a bătut din palme cu un entuziasm exagerat.

— OK, *Chief*, suntem gata de plecare.

Razor l-a tratat doar cu o ridicare din sprânceană.

— Atunci dă-i drumu' şi fă ceva cercetare. Şi străduieşte-te nițel mai mult asupra drumului, fi-ți-ar…

Jaybird a dat fericit din cap, ca şi cum orice alt răspuns l-ar fi dezamăgit.

— Am înțeles, *Chief*.

Murdock şi Razor s-au odihnit până când au simțit că li se face frig, semnalul corpului că e timpul să se mişte iar.

Acum mersul era mai uşor. Au înaintat doar câteva sute de metri şi Jaybird a venit înapoi alergând.

— Am găsit o poziție cu o vedere bună asupra drumului, a raportat.

Când au ajuns la locul ales de Jaybird, Murdock a folosit GPS-ul pentru a afla unde se află exact. Se mişcaseră ceva mai mult de doi kilometri.

Jaybird a avut dreptate. Aveau o vedere perfectă asupra drumului, aproape de virajul unde Jaybird făcuse acea întoarcere prudentă cu BMP-ul.

Când Murdock a anunțat oprirea, Doc Ellsworth a ordonat:

— Fiecare să-şi bea punga cu soluție IV şi să se învelească cu folia termoizolantă.

Fiecare SEAL avea în dotare o pungă cu soluție intravenoasă ca parte a kit-ului individual de supraviețuire. Era la fel de eficientă înghițită ca şi administrarea intravenoasă. Mai aveau şi o pungă vidată în care era împachetată o folie termoizolantă. Era strânsă până la mărimea unui pachet de țigări şi cântărea doar câteva zeci de grame. SEAL au rupt ambalajele şi s-au înfăşurat în folii.

Murdock avea deja o migrenă, semn clar de deshidratare. A tăiat un colț al pungii IV şi a sorbit din ea până a terminat-o. Regula de supraviețuire spunea că trebuie să-ți controlezi nivelul de transpirație, nu cantitatea de apă băută. Ai băut apa pe care ai avut-o; corpul o va depozita şi folosi atunci când va avea nevoie.

Lui Murdock i-a venit imediat să urineze, ceea ce era un semn bun. Urina era închisă la culoare, deci concentrată, ceea ce nu era un semn bun.

Jaybird, care ştia că a depus efortul cel mai mic, a adunat bidoanele tuturor. Descoperise un bazin înghețat unde se colectase apa. A cioplit gheața cu pumnalul şi a umplut bidoanele cu gheață şi zloată. SEAL îşi vor ține bidoanele sub folia termoizolantă. Când, într-un târziu, gheața se va topi, vor avea puțină apă de băut. Murdock s-a alăturat lui Razor la supravegherea drumului.

O coloană de BMP-uri erau îngrămădite la baza muntelui, dar nici unul nu începuse să urce pe drum.

— Nu pot să aştept ca să văd ce se va întâmpla în continuare, a spus Razor.

Şi a spus-o cu o absolută lipsă de entuziasm, pe care-l împărtăşea şi Murdock.

38

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1745
Munţii din Centrul Libanului de Nord

— Avortonii aşteaptă ceva, a spus Murdock referindu-se la BMP-urile de jos.

— Despre ce crezi că e vorba? a întrebat Razor.

— Infanterie în elicoptere, a răspuns Murdock. Îi debarcă sus, lângă culme şi jos la poale după care înaintează unii spre alții. Trebuie să fie vorba de două companii.

— Nu cred, spuse Razor încrezător. Acesta ar fi un lucru înțelept şi de aceea ei nu-l vor face. Nu mai vor să piardă elicoptere scumpe. Vor veni în sus pe drum. Aşteaptă doar tancurile care să le deschidă calea.

— Asta-i presupunerea ta? a întrebat Murdock.

— Asta e.

— Pe zece parai?

— Să fie, *Boss*.

— Stai puțin, spuse Murdock. Cred că am cam depăşit limita regulamentului. La Annapolis ne-au atras atenția să nu facem niciodată pariuri cu subordonații.

— Asta însemna că vă dați bătut, *sir*?

— Nu, fir-ar… Aş fi mulțumit dacă ar veni sus, pe drum.

— Dar tancurile?

— Tancurile doar vor zdrăngăni pe drum. Pot să tragă cu tunul în tot ce vor; habar nu au unde suntem. Vor rămâne fără muniție înainte de a ne descoperi poziția. Totuşi, îmi fac griji cu infanteria. Fie din elicoptere, fie din BMP-uri.

N-a durat prea mult ca să vină răspunsul. Soarele ce se pregătea să apună a luminat două puncte pe cerul răsăritean. Razor Roselli le-a observat imediat. Punctele s-au mărit, au devenit zgomotoase şi s-au transformat în două avioane de atac la sol, producție rusească, MiG 23-BN[1] Flogger cu geometrie variabilă.

Razor îşi privi ceasul.

— Le-a trebuit două ore ca să ridice în aer ceva suport aerian? spuse cu un dezgust profesional.

Şi el şi Murdock şi-au ascuns foliile termoizolante pe sub pietre. Erau invizibili printre bolovani în camuflajul lor maroniu, complet nemişcați. Ceilalți SEAL se aflau în afara zonei de observație.

Cele două MiG-uri au venit peste lanțul muntos la foarte înaltă altitudine. Se părea că încearcă să-şi execute misiunea rămânând în afara distanței de foc de la sol. Apoi au trecut înapoi peste vale, cu aripile complet deschise şi lansând

[1] Mikoyan-Gurevich MiG-23 (Микоян и Гуревич МиГ-23; cod NATO Flogger) – avion de luptă de a treia generație, cu geometrie variabilă, supersonic.

flăcări pentru a dezorienta rachetele cu ghidare în infraroşu din lansatoare portative.

Murdock se gândi că, pentru un bombardament eficient, se aflau la prea mare altitudine. Când s-au întors, s-a convins că avea dreptate.

Două mici obiecte întunecate s-au desprins de sub burta MiG-ului lider. Bombele au percutat pământul chiar lângă epava BMP-ului de pe drum. Una a lovit versantul muntelui, cealaltă a făcut un crater în drum. Pământul s-a cutremurat sub cei doi SEAL.

Razor Roselli a început să râdă pe tăcute.

— Grozav, cu adevărat grozav. Nimic mai bun, decât să creeze un baraj antitanc pentru noi. Ar trebui să-i punem pe tâmpiții ăştia amărâți pe statul nostru de plată.

— Nici nu-i de mirare, spuse Murdock. Idioții zboară atât de sus încât e o minune că pot vedea pământul.

MiG-ul *wingman*[2] a vuit şi el şi şi-a lansat bombele. Una a aterizat acolo unde drumul traversa creasta lanțului muntos. Cealaltă a ratat cu puțin şi s-a dus de partea cealaltă.

— Cu puțin noroc, dacă pe partea cealaltă vin câțiva sirieni, poate le-a picat în poală, a sperat Razor.

Îşi şterse ochii cu mâneca.

— Oh, deja e prea mult. Puteam să ne menajăm de atâta efort şi să rămânem unde eram. Avortonii ăştia nu sunt în stare să nimerească nimic din ce vizează. *Shit*, probabil că suntem în mai mare pericol aici, în afara liniei de ochire.

— Cred că pierzi din vedere esențialul, a replicat Murdock sec. N-avem nici un interes să fie buni.

Ochii de vultur ai lui Razor au depistat încă două avioane în depărtare.

— Vine şi a doua patrulă. Hai să vedem dacă ăştia se descurcă mai bine.

— Nu vrem să se descurce mai bine, a insistat Murdock.

Veneau încă două MiG-23BN. Aceste nu au executat o trecere peste obiectiv ca să-şi trădeze prezența. Veneau foarte jos pe firul văii, camuflajul lor amestecându-se bine cu coloritul solului. MiG-urile au virat strâns în interiorul văii, după care au cabrat peste crestele montane. Când liderul a ajuns aproape deasupra capului celor din SEAL, fuioare de fum s-au văzut de sub aripi şi fuselaj, iar 64 de rachete de 57 mm au spulberat stâncile unde aceştia îşi stabiliseră poziția anterioară.

Al doilea MiG a aşteptat cât să se împrăştie fumul, şi atunci a descărcat şi el toate cele patru suporturi de rachete asupra aceleiaşi ținte. Cele două MiG-uri au executat viraje strânse la mulți G şi au luat cap-compas înapoi către Siria zburând jos, la nivelul copacilor.

Murdock a lăsat să treacă ceva timp, ca să obțină efectul dramatic.

— Ce spuneai, *Chief*?

[2] Wingman - coechipier

— Bine, bine, a admis Razor. Deci, cineva i-a amenințat cu plutonul de execuție dacă nu-şi fac treaba bine. Şi poate că nu ar fi fost prea sigur să rămânem unde am fost.

— Au făcut o treabă a dracului de bună, a concluzionat Murdock. Cât p' aici să nu mai fim pe lumea asta.

— Cred că sirienii vor încerca să stabilească dacă suntem morți, sau, cel puțin, incapabili de luptă. Şi poate ar fi bine să-ți scoți portofelul şi să achiți pariul, *Boss*. Ghici ce vine pe drum.

CARRY ON !

EXPEDIȚIA SINDBAD

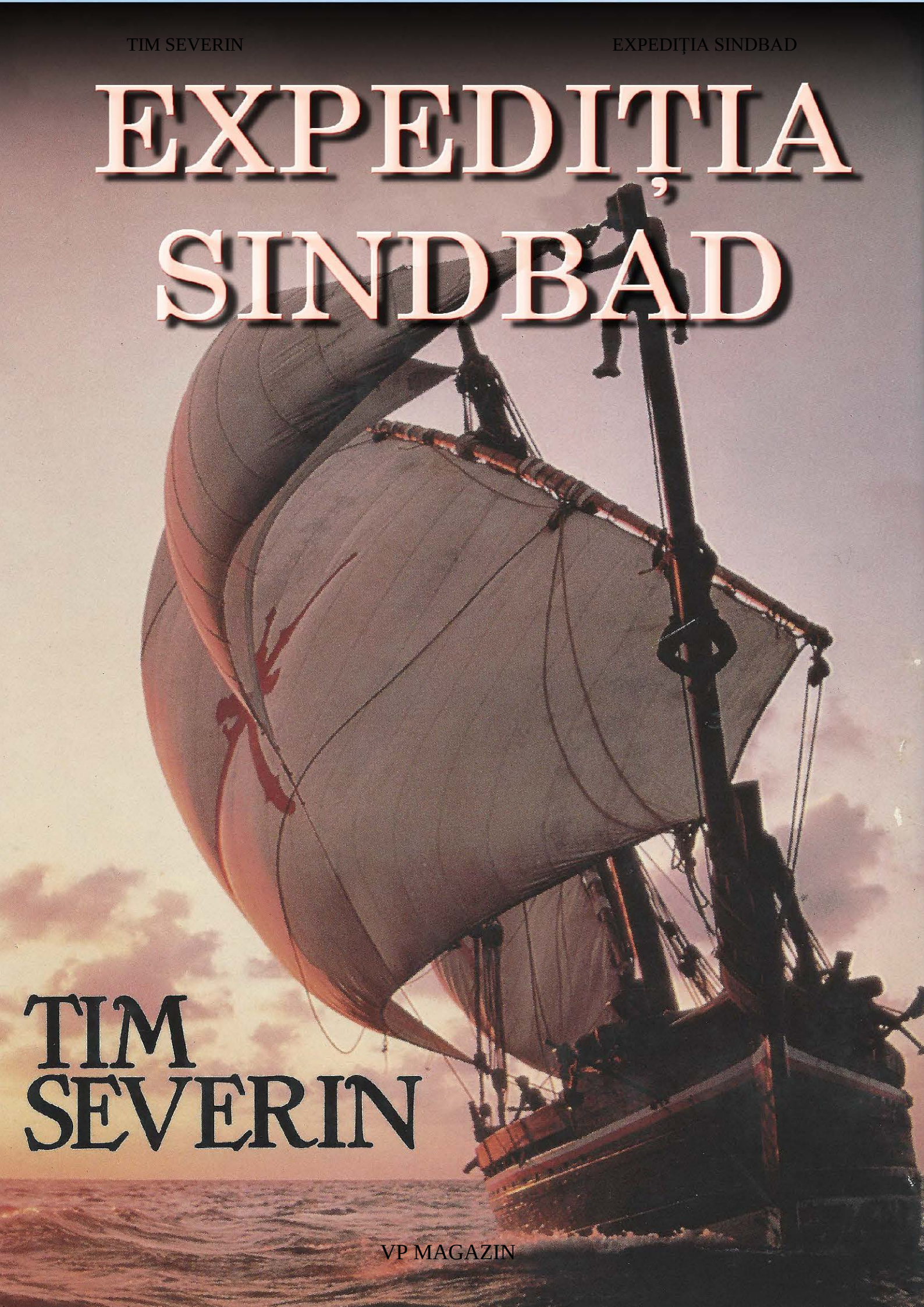

TIM SEVERIN

VP MAGAZIN

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

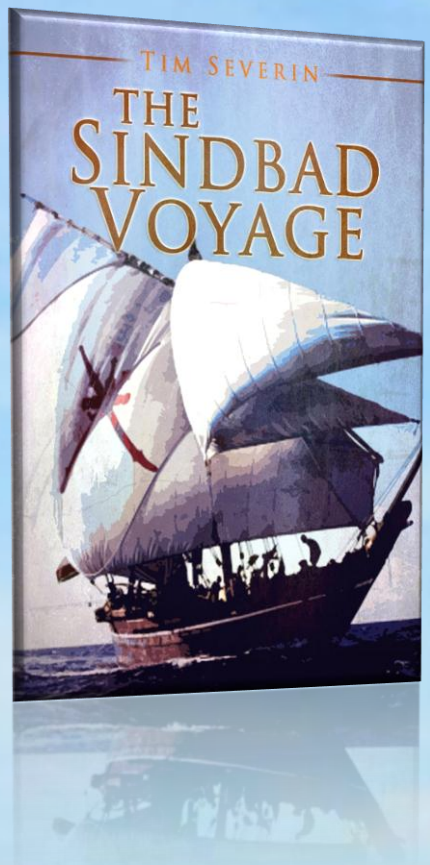

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

VI. INSULELE FUNIEI DE COCOS

La 4 decembrie am primit prima avertizare de furtună: în Golful Bengal se formase o depresiune tropicală care se îndrepta de-a curmezişul Peninsulei Indiene în direcția noastră. Am pregătit nava pentru orice vijelie posibilă am făcut ordine pe punte şi ne-am grăbit să terminăm de cusut acoperitoarea pentru bocaporturi. Bocaportul principal de pe *Sohar* măsura cam 3,60 pe 1,80 m şi în mod obişnuit avea deasupra un grătar deschis pentru a permite aerului să pătrundă în cala rău mirositoare. Nu-mi plăcea deloc perspectiva de a acoperi bocaportul pe timp de furtună şi de a lăsa gazul închis în santină, dar pe o vreme proastă nu aveam încotro. Depresiunea a luat sfârşit mai înainte de a ne ajunge pe noi, dar am observat că echipajul se înveselea atunci când avea de lucru.

Într-adevăr, era limpede că europenilor de la bord le venea greu să se adapteze lungilor ore când nu era nimic de făcut, înghesuielii în care ne aflam, mâncării oribile a lui Shanby şi mediului înconjurător neobişnuit. Erau oameni tineri, în putere, activi şi limitările de pe navă îi îngrădeau. Cei din Oman, dimpotrivă, se simțeau mai puțin tulburați. Necesitățile lor erau foarte simple şi aveau o capacitate mult mai mare de a se relaxa şi de a sta ore în şir fără a întreprinde nimic. Puntea de la prova era mereu pavoazată cu siluetele culcate ale oamenilor dormind pe scândurile de bordaj, cu turbanele desfăcute, lăsate

pe față pentru a avea umbră. Dar trândăvia lor nu era decât aparentă. Când se cerea îndeplinită vreo muncă, oamenii se avântau cu entuziasm. Fie că trebuiau să tragă vela mare sau să coasă vreo acoperitoare de bocaport, ei preferau să lucreze în echipă şi să cânte în timpul lucrului. Unul dintre ei, de obicei Eid sau Abdullah, începea să intoneze cântul de lucru, ceilalți răspundeau cu refrenul, apoi cel care dirija relua şi toți frazau şi contrafrazau, împletind cântecul cu munca. Dacă sarcina pe care o aveau de îndeplinit era grea, ca de exemplu ridicarea vergii mari, atunci începutul cântecului era chibzuit şi măsurat. Echipa se aduna lângă fungă. Eid stătea într-un loc de unde putea fi văzut de toți, intona primele versuri, iar ceilalți îi răspundeau şi astfel melodia era intonată pe rând de unii şi de alții, intrând uşor în ritm şi mărindu-şi volumul, până când toți ajungeau la unison. Apoi Eid izbea puternic cu piciorul desculț în punte, bătea tare din palme şi întreaga echipă se apuca cu avânt de lucru, prinzând şi trăgând din greu parâma, în timp ce vergile se ridicau în sus. Era un stil de lucru care s-a dovedit eficient şi atrăgător, încât după două săptămâni europenii s-au alăturat şi ei şi am observat cu mulțumire primele semne că echipajul devenea unitar.

După ce am făcut ordine pe vas, moralul s-a îmbunătățit şi datorită ştirii primite de Tom prin postul lui de radioamator că soția din Oman a lui Musalam născuse o fetiță. În acea noapte teuga a răsunat de cântecele de bucurie ale oamenilor pentru a sărbători evenimentul..

La jumătatea drumului spre coasta indiană, după ce navigasem 600 mile, am întreprins un exercițiu de salvare. Pericolul pentru o navă atât de falnică şi mare ca *Sohar* era că, dacă cineva ar fi căzut din întâmplare peste bord, ar fi trecut un timp îndelungat până l-am fi putut pescui. Neavând un motor pe care să-l punem în funcțiune, trebuia să virăm, să umflăm şi să coborâm o barcă de cauciuc şi să o trimitem ca o ambarcație de salvare după cel căzut în apă. Pe un vânt puternic sau o mare agitată, *Sohar* ar fi putut fi la o depărtare de vreo milă până când barca de salvare ar fi fost gata. Aveam în permanență legat la pupa un cablu de siguranță, cu un laț la capăt, tras pe apă după noi. Dacă cineva ar fi căzut din întâmplare, ar fi avut totuşi posibilitatea să se apuce de acesta şi să se țină astfel agățat. Dar dacă nu reuşea să se prindă de cablu, viața lui depindea de viteza cu care lansam ambarcația de salvare pentru a-l ajunge din urmă şi a-l lua.

Exercițiul de salvare a constituit o experiență de dezmeticire. Am împărțit oamenii în două echipe pe care le-am pus la întrecere pentru a vedea care reuşea să recupereze prima o cutie de carton aruncată în mare, în timp ce *Sohar* naviga mai departe. Prima echipă şi-a îndeplinit misiunea în mod adecvat. Cutia de carton a fost aruncată în ocean, strigându-se: ”Om la apă!”. Echipa a scos barca de cauciuc, a umflat-o cu pompa de aer comprimat de la echipamentul nostru de scafandru, a coborât-o, a pus la punct motorul suspendat şi a plecat. Cutia se şi afla la vreo jumătate de milă depărtare, între valuri, în afara razei vizuale, iar cei din barcă au recunoscut că au avut noroc să o găsească. Dar eforturile celei de a doua echipe s-au transformat într-o adevărată situație critică. În graba lor nu au reuşit să fixeze cum trebuie

planşeul bărcii şi în timp ce era lăsată peste compastie, ambarcația a alunecat într-o parte, iar planşeul a căzut şi a fost luat de apă.

— Repede! am urlat. Duceți-vă după el.

Scândură dădea rigiditate bărcii şi fără ea ambarcația nu ar fi putut fi utilizată bine cu un motor suspendat la bord, aşa încât ”barca noastră de salvare” ar fi devenit nefolositoare. Mohamed şi Peter au sărit în barcă, au apucat lopețile şi au început să vâslească cu disperare spre planşeu. Alesesem în mod special pentru excreițiu) zi cu vânt şi cu o mare agitată, iar acum, de când avuseseră o imagine a riscului căderii peste bord, oamenii deveniseră mai atenți. Cu vântul bătând în cocă şi în vergi, *Sohar* era purtată repede, deşi Trondur, care se afla la cârmă, a blocat înaintarea navei, astfel încât velele fâlfâiau acum libere. Distanța dintre navă şi barcă s-a mărit repede. Mohamed şi Peter au vâslit spre planşeul bărcii, dar ambarcația de cauciuc umflată în grabă era plină cu apă şi înainta încet. Fusese proiectată pentru a fi acționată cu motor şi nu cu două padele. Apoi padela lui Peter i s-a upt în mână. Iată încă o lecție pentru noi - padelele obişnuite nu erau destul de rezistente. Atunci el a început ă vâslească cu lama ruptă şi treptat barca a ajuns din urmă planşeul. Am văzut de la distanță cum Peter a sărit în apă să îl recupereze iar apoi s-a cățărat din nou în barcă.

În acest timp coborâsem în apă un cablu lung, aproape o jumătate de milă de funii legate împreună, care era prins de barca de cauciuc ca un cordon ombilical. Au fost necesari 12 oameni ca să tragă şi să aducă barca înapoi la *Sohar,* în siguranță. Toți puteam foarte uşor să ne imaginăm ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi aflat într-o situație cu adevărat critică, noaptea sau pe timp de furtună. Şansele de a salva un om căzut de pe *Sohar* în apă erau foarte mici. John Harwood, care urmărise întregul episod din punctul lui de observație de pe catargul principal, ne-a atras atenția asupra unui alt fapt interesant.

— Lucrul cel mai ciudat, a spus el, a fost că atunci când Mohamed şi Peter se agitau în barca de cauciuc, doi rechini au apărut dintr-o dată, unul sub barcă şi altul alături. Cei doi rechini au stat acolo tot timpul, ca şi cum şi-ar fi dat seama de agitația produsă. Unul era lung de aproape trei metri.

Existau şi unele interludii comice care ne înveseleau. Andrew reuşise în fine să adune pentru studiul lui zece crustacee. Acestea se lipiseră nu de torpila special proiectată în acest scop pe care o trăgeam în spatele lui *Sohar*, ci de cablul de siguranță. Andrew era încântat, căci se dovedea astfel că tinerele crustacee nu se lipeau de nave numai când se aflau în porturi, aşa cum sugera o teorie, ci înotau în larg şi se puteau prinde de nave pe mare. El a început să studieze în fiecare zi cu multă atenție specimenele, măsurându-le pentru a vedea cât de repede cresc. Într-o zi, trăgând cablul de siguranță, l-am auzit strigând plin de furie:

— Porcul, neruşinatul!

Ne-am uitat să vedem despre ce era vorba. Andrew ținea cablul din care picura apă, lovindu-l cu o cavilă. Dislocat din cauza acestui atac, un frumos crab verde căzu pe punte, mişcându-se în grabă să-şi caute un adăpost.

— Mi-a mâncat jumătate din probele mele de crustacee. Porcul lacom, îi arăt eu lui!

Mai mulți membri ai echipajului au pornit într-o goană comică în jurul punții urmărind crabul, înarmați cu diferite obiecte, polonice, cavile, cuțite şi orice sculă pe care au putut pune mâna. În cele din urmă inculpatul a fost prins.

— Te-am prins, strigă Andrew încântat, în timp ce întindea mâna şi apuca crabul. Ca pedeapsă vei servi cauza ştiinței - şi a pus vietatea într-un borcan cu formol care aştepta gata pregătit.

Crabul care trăise confortabil într-o crăpătură de lângă chilă şi ieşise de acolo doar ca să-şi ia micul dejun, hrănindu-se cu mostrele lui Andrew şi alte resturi, nu era singurul călător aflat la bord pe *Sohar* care ne deranja. Cavitățile întunecate de sub copastie găzduiau o colonie înfloritoare de vietăți care călătoreau clandestin, o familie numeroasă de greieri. Aceştia îl înnebuneau pe Terry, operatorul nostru de sunet.

”Nimeni nu va crede că filmul nostru a fost făcut pe mare, dacă tot ceea ce aud nu este decât un țârâit de greieri”, se plângea el şi plănuia lungi campanii de atac. Noaptea, când Terry făcea de veghe, se putea vedea licărul unei torțe şi se auzeau paşi furişați, urmați de zgomote înfundate şi tot felul de înjurături, în timp ce fugărea la nesfârşit pe cei care-l chinuiau. Dar greierii se înmulțeau mult mai repede decât putea Terry să-i lichideze, iar nopțile blânde pe mare erau pline de țârâitul şi bâzâitul lor atât de puțin armonios.

La sfârşitul lunii decembrie am văzut primele semne ale apropierii uscatului. Cercetătorii ştiințifici au tras cu năvodul o cantitate suplimentară de plancton şi curând după aceea şi băieții din Oman au avut prima recoltă bună de peşte. Vreo duzină de toni splendizi s-au prins în năvoade, atraşi de momelile lor. Khamees Poliție l-a amenințat pe Shanby că-l bate dacă se atinge de peşte şi jumătate de oră mai târziu peştii se frigeau pe cărbuni. Cel mai îndemânatic dintre pescarii noştri, Khamees Poliție, a ales peştele cel mai gras şi l-a fript cu grijă. Apoi, tăind cea mai bună bucată, mi-a adus-o mie, spunând:

— Sunteți căpitanul, trebuie să fiți primul care mănâncă din peştele prins. Nimeni nu gustă până nu ați mâncat dumneavoastră.

Înmulțirea planctonului şi prezenta bancurilor de peşti dovedeau că *Sohar* trecuse dincolo de zonele adânci ale Mării Arabiei, iar acum trebuie să fie peste reciful Bassas de Pedro, la vreo 250 mile depărtare de coasta de sud a Indiei. Urma să navigăm cu foarte mare atenție, căci *Sohar* pătrundea în ape periculoase. Dacă erau exacte calculele mele, trebuia să apară în calea noastră o salbă de insule de coral, Laccadivele. Aceste insule mici, multe dintre ele neavând o lungime mai mare de o milă, abia se ridică la suprafața apei, iar de pe ele se îndreaptă în sus cocotieri înalți. În partea de est, direcția de unde venea *Sohar,* insulele sunt înconjurate de recife de coral, care ar fi putut despica fundul navei. Nu exista nimic care să-ți indice prezența recifelor, niciun prag cât de mic al platformei marine pentru a te alerta. Insulele se ridică brusc deasupra apei, la vreo sută de stânjeni [1]. Dacă am fi dat peste ele noaptea, am fi fost

[1] Unitate nautică de măsurare a adîncimii, egală cu 1,82 m.

pierduți.

Am controlat de mai multe ori poziția navei noastre, iar în noaptea de 9 decembrie am zărit de departe conturându-se farul care marchează capătul de nord al Laccadivelor. Am ordonat o schimbare de drum cu şase puncte spre vest, am redus suprafața velică, aşa încât *Sohar* abia se târa prin bezna nopții. În zori, când lumina a năpădit orizontul şi boarea ridicată de pe mare s-a risipit, am văzut uscatul. Acolo, drept în fața provei, abia putând fi zărită, apărea o deformare a orizontului de un verde ca măslina, o simplă pată de ceva care nu mai era acea mare albastră pe care o vedeam de două săptămâni. Era micuța insulă Chetlat, cea mai nordică dintre toate insulele Laccadive şi prima din calea ce-i ducea pe navigatorii arabi de altă dată în China şi care în acelaşi timp a furnizat şi material pentru poveştile lui Sindbad Marinarul.

„În aceste insule - scria geograful arab Idrisi în secolul al XII-lea - veneau navele din Oman să strângă nuci de cocos şi să taie arbori pentru a-şi construi corăbii. Oamenii rămâneau pe insule unde îşi făureau navele pe care navigau apoi spre casă."

Deşi Laccadivele sunt doar nişte fărâme în vastitatea Mării Arabiei, era uşor de văzul de ce marinarii arabi au dat peste ele, căci se află chiar în calea vaselor care se îndreaptă din sudul Peninsulei Arabe spre coasta de vest a Indiei. Păduricile de cocotieri de pe insule furnizau arabilor o funie excelentă pentru construirea navelor. Chiar şi *Sohar* fusese asamblat cu frânghie de nucă de cocos din Laccadive, iar oamenii din Agatti care au cusut nava noastră erau insulari din Laccadive. Legăturile arabe istorice dovedesc că peste 90% din locuitorii insulelor sunt musulmani şi ei revendică faptul că islamismul le-a fost adus în timpul vieții lui Mohamed de către un sfânt musulman naufragiat în Laccadive.

Din punct de vedere politic aceste insule aparțin acum Indiei, iar când India era guvernată de britanici, insulele fuseseră declarate o regiune protejată, iar insularii erau considerați ca un neam al cărui cultură trebuie să fie apărată împotriva influențelor dăunătoare venite din afară. Fără îndoială, cultura din Laccadive merita să fie protejată. Locuitorii din aceste insule trăiau într-o societate aproape idilică. Fiecare mică insulă era o comunitate condusă de un sfat al bărbaților care se întâlneau pentru a dirija viața insulei. Acest sfat nu avea decât puterea opiniei publice, iar locuitorii dădeau ascultare sfatului pur şi simplu pentru că acesta reprezenta dorințele obştii. Nu se cunoşteau crime. În arhiva colonială nu se afla înregistrat nici măcar un singur caz de omor sau violență: Singura culpă, şi aceasta rară, era furtul de nuci de cocos din copacul altuia. Dacă nucile furate nu erau restituite, făptaşul era pus să stea într-un colț, cu fața la perete, ca un copil obraznic. În această societate în care crima şi fapta josnică rămâneau necunoscute, un astfel de ostracism era suficient. Cealaltă crimă era absența la vânătoarea de şobolani, atacurile regulate organizate împotriva şobolanilor de copaci care distrugeau recolta de nuci de cocos. Tinerii se urcau în copaci şi îi scuturau până când şobolanii cădeau jos, unde mulțimea care aştepta îi gonea cu bețe. Absența la o vânătoare comunală de şobolani era total dezaprobată, iar consiliul trimitea o avertizare absentului,

li dădea totuşi o şansă: dacă putea să aducă în următoarele zece zile cinci şobolani morți era iertat, chiar şi de statul la colț.

Nucile de cocos şi peştele constituiau singurele produse ale insulelor - până şi orezul trebuia adus de pe continent. Societatea era de obicei împărțită în patru grupuri, după ocupația fiecăruia. Existau astfel proprietarii de pământ, constructorii de vase, pescarii şi cei care se urcau în cocotieri. Separate de India de mai bine de 200 mile de ape deschise, insulele Laccadive erau de secole izolate din punct de vedere geografic. După independență, guvernul Indiei a păstrat statutul special al insulelor, declarându-le teritoriu unional, Laccadivele urmând a fi administrate direct de la New Delhi şi, cu una sau două excepții, accesul străinilor în insule era interzis.

Privind spre conturul verde al insulei Chetlat, pe măsură ce *Sohar* se apropia cu toate pânzele sus, ne închipuiam că navigam într-un vis. Insula părea că răspunde oricărei noțiuni de paradis tropical. O linie de nisip alb strălucitor devenea de fapt o plajă care ducea spre plantațiile de palmieri. Printre copaci puteam distinge acoperişurile din țiglă roşie şi cele din stuf ale caselor băştinaşilor. În partea de sud a insulei, o întindere de apă strălucitoare acvamarină indica prezența unui prag de coral, peste care îşi purta spumele câte un val molcom, pierzându-se apoi într-o lagună de un albastru palid. Două pirogi mici pescuiau la adăpostul coastei şi înaintau încet, cu sfială, îndepărtându-se de țărm pentru a urmări apropierea noastră. Mă întrebam în sinea mea ce îşi închipuiau că este *Sohar,* cu velele sale mari, albe şi emblema purpurie a sultanatului, o imagine din timpuri străvechi.

Se impunea totuşi să mă concentrez. Era pentru prima oară că trebuia să ancorez o corabie cu velatură, fără motor, la care se mai adăuga şi faptul că nu ştiam nimic despre curenți şi situația mareei. Am avut un moment de panică, când un şir de valuri deferlante a apărut lângă locul pe care îl alesesem pentru ancorare dar, uitându-mă mai bine cu binoclul, am văzut că valurile erau în partea mai îndepărtată a ancorajului. *Sohar* aluneca uşurel prin apa de un albastru întunecat. Era o insulă de coral clasică. La o distanță de jumătate de milă de coastă şi la o adâncime de vreo 60 metri, sondorul nu găsea încă fundul apei. Apoi, culoarea mării s-a schimbat dintr-o dată din albastru închis în verde ca jadul, iar noi alunecam acum peste marginea recifului de coral.

— Jos vela artimon, i-am strigat lui Mohamed.

Vela de la pupa a fost strânsă şi legată şi oamenii au lăsat în jos verga până la punte. *Sohar* se afla acum la circa 70 metri depărtare de locul ales.

— Jos vela triunghiulară! am strigat eu, iar Mohamed a repetat:

— Jos vela triunghiulară, jos vela triunghiulară!

Omanii, ca şi europenii, erau la fel de pricepuți la comenzi atât în arabă, cât şi în engleză şi vela triunghiulară, cea mai din prova navei, a dispărut ca o batistă în mâinile unui prestidigitator.

Toți cei care nu manevrau velele stăteau lângă parapet şi priveau insula, vrăjiți de frumusețea ei.

— Şcota velei mari, cârma bandă, Khamees.

Echea a scârțâit, în timp ce Khamees Poliție, cu capul aplecat pentru a privi

sub velă, a împins-o spre partea ferită de vânt şi a adus nava cu prova în vânt. Tom a slăbit şcota velei mari, lăsând vela fără vânt.

— Dați drumul ancorei!

Trondur, aflat pe puntea teugii, a aruncat o privire în urmă pentru a se asigura că totul era în regulă, a făcut un semn unuia să urmărească lanțul cum alunecă peste bord şi dintr-o tăietură de cuțit i-a dat drumul celei mai bune ancore de pe prova, lăsând-o să cadă în apa limpede, adâncă de 9 metri, frumoasă, marcată de pietre neregulate de coral. Încetişor, *Sohar* s-a oprit, şi-a îndreptat prova contra vântului şi apoi a rămas neclintită, prinsă de lanțul ancorei.

Sosirea noastră fusese remarcată. Printr-o deschizătură din recif au apărut pufăind două bărci cu motor. Comitetul de primire nu arăta prea atrăgător. Bărcile cu motor erau încărcate cu polițişti înarmați, îmbrăcați în uniforme de culoare kaki şi purtând puşti. Această privelişte descurajatoare, a fost atenuată, la o plivire mai atentă, de faptul că polițiştii înarmați se uitau cu gura căscată, uimiți, sau râdeau plini de încântare. *Sohar,* cu înfățişarea exotică pe care o avea, ar fi putut tot atât de bine să fie şi o navă cosmică dintr-o altă planetă. În timp ce şalupa conducătoare trăgea lângă *Sohar,* am identificat ofițerul de serviciu, un om cu o înfățişare amabilă, într-o uniformă de căpitan al armatei britanice cam de prin anul 1940. Oamenii lui erau destul de bizar îmbrăcați, cu pălării mari de junglă cu boruri late, căptuşite cu un material de un roşu puternic, care putea fi văzut ori de câte ori îşi scoteau pălăriile pentru a-şi şterge fruntea, ceea ce făceau în mod frecvent, căci era foarte cald. Purtau cămăşi bine călcate cu inițialele PL - poliția din Laccadive - pe plăcuțe metalice prinse pe umeri, şi şorturi grozave, cum nu mai văzusem încă. Scrobite până la o rigiditate extraordinară, aceste şorturi stăteau cam la vreo 30 cm depărtare de coapsele polițiştilor, asemenea gurilor căscate ale clopotelor de biserică. Erau desigur foarte răcoroase pentru cei care le purtau, dar pentru cei care le priveau păreau foarte comice. Această ținută ciudată era completată cu moletiere kaki înfăşurate strâns pe picior, care intrau în ciorapi tot kaki. Fiecare ciorap era astfel tăiat încât gleznele rămâneau dezgolite. În picioare purtau pantofi de tenis.

Era clar că acest detaşament al poliției din Laccadive se îmbrăcase în ținuta pentru ocazii speciale, aşa că noi îi priveam cu politețe cum încercau să urce din barca lor pe nava noastră. Era la fel de limpede că veniseră să pună nava noastră sub arest. Pe chipul ofițerului se puteau vedea jena şi încercarea de a părea cât mai grav. Efectul produs de primii săi paşi pe punte a fost dezastruos, căci, călcând apăsat pe ceea ce el credea că este o treaptă a bordajului a pus piciorul pe o cutie de carton cu ouă. S-a auzit un trosnet şi respectivul s-a aplecat înainte, căzând în brațele lui Trondur. Soldații lui stânjeniți de puştile din cel de-al doilea război mondial pe care le purtau, se înghesuiau în şalupele lor, încercând fără succes să se urce pe navă, până când Peter Dobbs s-a aplecat şi s-a oferit să le țină armele. Evident uşurați, i le-au întins lui Peter.

— Ce faceți aici? a întrebat ofițerul, după ce s-a desprins din îmbrățişarea lui Trondur. Vorbea o engleză excelentă. Această regiune este interzisă, a continuat

el, şi mă văd obligat să vă cer să plecați.

— Am o scrisoare din partea Ministerului Afacerilor Externe al Guvernului Indiei, i-am replicat eu. În această scrisoare se arată că ministerul nu are nicio obiecție ca nava mea să viziteze insulele.

Ofițerul păru vizibil uşurat. Era evident că nu-i plăcea să ne gonească din Chetlat. Vizitatorii erau foarte rari prin aceste meleaguri.

— Voi lua legătura cu conducerea mea şi voi informa asupra situației. Între timp oamenii dumneavoastră nu au voie să coboare de pe navă. Veniți cu mine la poliție pentru a îndeplini formalitățile necesare.

Zece minute mai târziu mă aflam sub escortă la bordul unei ambarcații cu motor şi treceam printr-o deschizătură în recif. Insula Chetlat era atât de frumoasă, încât îți venea greu să crezi că e reală. În timp ce şalupa îşi tăia drum prin canal, intrând în laguna de un turcoaz şters, vedeam plaja dinspre vest ca o semilună străjuită de cocotieri. Nisipul strălucea, se zăreau câteva case, un debarcader şubred şi nişte bărăci cu acoperiş din stuf care se întindeau până la plajă. Şalupa s-a apropiat de debarcader şi a fost legată cu cabluri. Întovărăşit de căpitanul de poliție, am pornit-o de-a lungul platformei de lemn.

La capătul debarcaderului era adunată o mulțime care aştepta. Bărbați şi copii mă priveau în tăcere. Bărbații purtau *saronguri* [2] drepte care le ajungeau până la glezne, copiii aveau cămăşi, iar cei mai bătrâni o eşarfă specială, o simplă bucată de pânză pusă pe creştetul capului, trasă peste urechi ca o broboadă. La o oarecare depărtare, în spatele bărbaților, se vedeau mici grupuri de femei, îmbrăcate cu fuste şi pieptare în culori vii. Părul negru lucios le ajungea până la umeri şi era prins la spate cu basmale colorate, Erau asemenea unor mănunchiuri de flori tropicale împrăştiate la întâmplare printre trunchiurile cocotierilor care formau un adevărat baldachin deasupra micii insule. Toți, bărbați, femei şi copii, se uitau la mine timizi şi curioşi.

— Sunt speriați, îmi spuse căpitanul de poliție, cei mai mulți dintre ei nu au văzut până acum decât indieni. Pielea dumneavoastră albă îi sperie.

În epoca radioului, a televiziunii, a revistelor ilustrate şi a călătoriilor în toată lumea părea extraordinar ca generația de azi a locuitorilor insulei Chetlat să nu fi văzut niciodată un străin care să nu fie cetățean indian. Numai aceia care se duceau pe continent aveau o idee despre lumea din afară. Înainte de independență, insula era vizitată o dată pe an de către comisarul districtului sau de către asistentul său, pe rând. Dar de la independență niciun alb - aşa mi s-a spus - nu a venit vreodată pe Chetlat. În timp ce mergeam împreună cu căpitanul către biroul lui pe poteca de nisip care şerpuia printre palmieri, unii dintre bărbați păşeau înaintea noastră de-a-ndăratelea, nemailuându-şi ochii de la mine. O ceată de copii fugea de o parte şi de alta a drumului, ascunzându-se printre copaci, de unde, simțindu-se în siguranță, se tot uitau spre noi. Acei oameni care fuseseră pe continent şi se considerau mai cu experiență au format un detaşament în spatele nostru şi, plini de importanță,

[2] Fustă largă, făcută dintr-o fîşie lungă de pînză înfăşurată In jurul corpului şi prinsă la mijloc, purtată de bărbaţi şi femei In arhipelagul malaezian şi în insulele din Oceanul Pacific.

ne conduceau ca o escortă. În biroul căpitanului de poliție se afla un aparat de radio emisie, singura legătură oficială a insulei cu lumea exterioară şi mândria întregului birou. Pe lângă aparatul de radio, o altă legătură cu exteriorul o constituia feribotul guvernamental care ancora în afara recifului o dată la două săptămâni, rămânând câteva ore pentru a transfera încărcătura în bărcile băştinaşilor. Când a sosit *Sohar,* insularii aşteptau de trei săptămâni feribotul care întârziase şi unii dintre ei au venit plini de speranță să ceară țigări. În timp ce operatorul radio al poliției transmiteri în codul Morse, mă uitam în jurul meu. Mobilierul cuprindea doar un birou, patru scaune şi o cutie de carton ruptă care servea drept coş de hârtii. Aşezându-se pe unul din scaune, căpitanul a căutat cu grijă într-un sertar până când a reuşit să găsească un formular guvernamental vechi,

O hârtie cenuşie-cafenie care începuse cu timpul să se fărimițeze pe la colțuri. Întorcând-o în aşa fel încât să poată scrie pe dosul ei, i-a aruncat o privire imploratoare sergentului său. Fără niciun cuvânt, acesta s-a scotocit prin buzunare şi i-a înmânat singurul pix al biroului.

Problemele oficiale au durat un timp îndelungat, dar plăcut. Au fost aduse nuci de cocos verzi pentru a avea ceva de băut. Polițiştii din escortă şi-au schimbat uniforma şi au reapărut purtând cămăşi largi şi *saronguri.* Ni s-a servit apoi peşte cu *curry.*

— Ne odihnim bine aici, recunoscu sergentul care se tot uita peste umărul ofițerului pentru a controla ce scria acesta.

Am citit etichetele de pe rafturi din spatele căpitanului: ”Stația Chetlat - Rapoarte asupra crimelor”, ”Stația Chetlat - Dosare în curs de rezolvare”. Etichetele erau vechi şi încrețite. Cele câteva documente aflate deasupra lor păreau că nu fuseseră mişcate de foarte mult timp.

— Câți polițişti aveți în subordine? l-am întrebat pe căpitan.

Era tocmai pe punctul de a răspunde, când sergentul i-a aruncat o privire. Fără îndoială, îşi închipuia că eram un spion şi aceasta constituia o informație secretă importantă.

— Suficienți, răspunse căpitanul cu un aer lipsit de convingere.

— Când a fost comis ultimul delict pe insulă?

A stat un moment pe gânduri.

— Anul trecut am avut un caz de furt.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Omul a fost achitat.

Numărasem cel puțin 12 jandarmi înarmați, în afară de căpitan, sergent şi radiofonist - mi se părea excesiv pentru un loc atât de paşnic.

— De când există un post de poliție pe insulă?

— De când guvernul Indiei a hotărât să ajute insulele Laccadive şi să le modernizeze.

— Dar am citit că altădată nu se comitea nicio crimă pe insulă. De ce aveți nevoie de atâția polițişti?

— A, lucrurile s-au schimbat. Acum insulele sunt moderne. Aşa că trebuie să fie şi crime.

Şi am aflat astfel trista poveste a insulei Chetlat. Paradisul descris cu patruzeci de ani în urmă în rapoartele oficiale ale comisarilor districtului a fost ruinat de birocrația adusă de guvernul Indiei, care pretindea că este paznicul insulelor Laccadive. Ideea de a proteja insulele şi de a trimite un ajutor special reprezenta de fapt un potir cu otravă. Libertatea locuitorilor insulei era serios îngrădită sub pretextul că aceştia trebuiau să fie apărații de influențele din afară. Poliția era obligată să alcătuiască! rapoarte despre insulari. O dispoziție oficială amenința insularii cu închisoarea dacă ar fi făcut semne vaselor străine. Pentru a călători în afara insulelor, locuitorii aveau nevoie de permise speciale. Funia din fibră de nucă de cocos, principala lor resursă, nu putea fi însă vândută decât prin agenții guvernului. Această măsură constituia o ocazie ideală de jecmănire a populației de către negustorii lipsiți de scrupule. Zahărul şi orezul erau distribuite printr-o rație oficială. Pe scurt, insularii nu se bucurau de drepturi depline, iar traiul lor era înrăutățit datorită posibilității de şantaj pe care o aveau micii funcționari. Astfel, ideea de a proteja cultura din insulă, ferind-o de influențele din afară, devenise o farsă sinistră, tocmai datorită numărului mare de funcționari guvernamentali veniți din exterior, care invadaseră insula. Erau polițişti, consilieri pentru agricultură, consilieri în domeniul pescuitului, persoane din partea Consiliului Muncii, asistenți medicali - lista părea fără sfârşit. Insula avea o populație de aproximativ 1600 locuitori şi existau probabil cel puțin 50 de funcționari civili care locuiau aici, toți aducând obiceiuri şi atitudini de care insula trebuia de fapt să fie ferită.

Inutilitatea acestor salariați guvernamentali era aproape totală. Nu exista nicio crimă serioasă de care să se ocupe poliția, iar polițiştii erau reduşi la a fi mai mult un fel de spioni. Experții în pescuit aveau puține să-i învețe pe locuitorii insulei, care generații de-a rândul fuseseră pescari. Pe lângă aceasta, chiar dacă metoda de a prinde peşte fusese îmbunătățită, nu exista nicio modalitate pentru conservarea lui în vederea exportului, aşa că pur şi simplu se strica. Oamenii de la Consiliul Muncii nu aveau nimic de făcut. Nu era necesar să se construiască şosele pentru că în Chetlat nu existau automobile, după cum nici poduri nu trebuiau, căci insula nu avea râuri. Singurul proiect pentru o construcție mai importantă, un nou debarcader în lagună, fusese abandonat de doi ani, din lipsă de materiale. Stâlpii de fier rugineau în apa caldă şi sărată, iar localnicii foloseau mai departe vechiul debarcader şubred, din lemn. Consilierii agrari fuseseră trimişi de guvern să învețe pe insulari să cultive specii noi de plante, dar când am încercat să cumpăr lucruri proaspete pentru *Sohar,* nu am găsit decât nişte roşcove prăpădite, piper şi câteva chitre. Altceva nu exista, iar localnicii iveau ca hrană de bază nucile de cocos şi peştele. Chiar şi starea sănătății lor era neglijată. Micii funcționari guvernamentali aduseseră, odată cu venirea lor, şi noi boli.

Asistența sanitară nu dispunea de medicamente. Când ne aflam acolo a izbucnit o mică epidemie de gripă şi dulapul cu medicamente de pe *Sohar* a furnizat singurele aspirine disponibile.

Numai darurile naturale ale insulei au rămas nevătămate şi singurul lucru urât era complexul de barăci guvernamentale de lângă debarcader, având o

firmă ponosită pe care scria: „Biroul Sub-inspectoratului Ingineresc al Districtului - Insula Chetlat”. Altfel, insula constituia un peisaj plăcut cu pâlcuri de cocotieri şi nisip de coral imaculat. Printre trunchiuri de copaci se întretăiau cărări de la o casă la alta. Pui cloncăneau şi scurmau după mâncare. Câte o capră, ici şi colo, păştea tihnită câteva frunze. Singurele zgomote care se auzeau erau vuietul îndepărtat al mării lovindu-se de recifele de coral şi foşnetul permanent al frunzelor palmierilor în bătaia alizeului. Nisipul moale înăbuşea paşii şi localnicii umblau atât de încet, încât ai fi zis că li se înfundă piciorul până la gleznă pe poteci. Căpitanul m-a dus într-una din clădirile cu acoperiş de stuf de jos de lângă debarcader. În interior, protejată de soare, se afla una dintre unicele bărci ale insulei, un *odam,* cu o cocă elegantă, lungă de vreo 9 metri, cusută cu funie din fibră de nucă de cocos, asemenea lui *Sohar.* Pe coasta Malabar am văzut o astfel de ambarcaţie, plutind tot atât de elegant ca şi un pescăruş. Cu douăzeci de ani în urma aceste *odamuri* făceau curse regulate pe continent, ducând funie de cocos spre vânzare şi mi s-a spus că erau guvernate după sistemul arab cu tăbliţe şi sfoară. Acum nu mai era nimeni în Chetlat care să ştie cum să conducă o astfel de ambarcaţie şi arareori se mai vedea navigând un *odam.* Cei câţiva pasageri care mai veneau pe insulă preferau să aştepte feribotul guvernamental, oricât de neregulat erau cursele, iar preţul funiei de nucă de cocos, care reprezenta un monopol al guvernului, era prea mic pentru a mai merita transportul.

Darul cel mai generos al naturii era tăinuit în adâncurile mării, în jurul insulei. Dave Tattle, scafandrul de pe *Suhar,* a făcut o imersiune de explorare de îndată ce m-am întors la bord, pe la sfârşitul după-mesei. El efectuase numeroase scufundări în întregul Ocean Pacific, chiar şi în Antarctica, sub gheaţă, colectând specimene pentru oceanologi. Acum s-a cufundat cu o puşcă cu suliţă ca să caute ceva pentru cina noastră. După vreo trei minute de stat sub alpă, şi-a scos capul lângă navă şi a deschis vizorul pentru a striga plin de încântare:

— Ar trebui să vedeţi reciful de jos, este de necrezut. Sunt atât de mulţi peşti! Oriunde ai privi, nu vezi decât peşti, adevăraţi pereţi de peşti...

A dispărut apoi sub apă, într-un nor de băşici. Când a reapărut cincizeci de minute mai târziu era tot atât de emoţionat. Ne-a adus pentru cină vreo jumătate de duzină de peşti, fiecare având între două şi patru kilograme.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum, ne-a spus el. Când m-am cufundat prima oară, m-am trezit căzând peste un peşte mare, care trebuie să fi avut vreo 24 de kilograme, o garopa. Am mai văzut eu asemenea peşti, dar foarte rar. Sunt un soi de peşti solitari care nu trăiesc în bancuri. Şi sub mine nu era doar o singură garopa uriaşă, ci douăsprezece, care se mişcau foarte lent printre stânci, de parcă ar fi fost o turmă de vaci la păscut.

Bogăţia vieţii acvatice de pe Chetlat a fost o adevărată încântare pentru biologii de pe *Sohar.* Patru zile la rând s-au tot cufundat şi au adunat mostre, plini de o emoţie care se reanima de fiecare dată când treceau dintr-un loc în altul. Andrew se extazia în faţa melcilor şi a stelelor de mare, care reprezentau specialitatea lui. „Uitaţi-vă la ăsta”, îl auzeam exclamând, în timp ce ne arăta

câte un specimen deosebit de dezgustător de melc de mare ca să-l admirăm. Era o băşică mare, umflată, din care se prelingea apă. „E minunat, n-am mai văzut încă un asemenea exemplar”. Şi apoi lăsa vietatea să cadă într-una din multele găleți care făceau acum ca puntea să pară un acvariu cu stele de mare, crabi şi bucăți de coral cu nenumărate crustacee pe ele. Mândria colecției lui erau o imensă stea de mare, de culoare gălbuie şi de mărimea unei pâini de casă, şi o alta cu brațe lungi.

Mulțimea peştilor de mari dimensiuni întrecea tot ceea ce scafandrii noştri văzuseră până atunci. Arareori peştii se speriau de oameni. Era evident că nu mai avuseseră loc alte imersiuni până atunci la Chetlat. Umblând după peşti pentru masă, Dave Tattle a văzut că ceea ce-i trebuia era să găsească peşti suficient de mici care să nu-i rupă undița sau să-l tragă prea departe de navă. Bancurile de peşti erau atât de dese, încât o dată sau de două ori, când a lovit peştele cu sulița, lama a pătruns prin pradă, trecând mai departe şi străpungând încă un peşte de alături, aşa că dintr-o lovitură a prins doi peşti. Alți scafandri au povestit că au văzut peşti buzați uriaşi, ajungând până la 45 kg şi că de multe ori au dat peste specii care în mod normal nu trăiesc decât în ape foarte adânci. Pe coral era o gamă completă de specii care se găsesc numai în asemenea locuri, şi bancuri mari de peşti treceau peste coral, lăsând în urmă un nor lăptos de praf alb. Scafandrii le-au auzit chiar scrâşnetul dinților pe când muşcau din capetele aflorimentelor recifului.

Expresia de pe chipul căpitanului de poliție a fost şi mai încurcată patru zile mai târziu, când mi-a dat ştirile aşteptate. Ministerul de Interne din New Delhi, care răspundea de administrarea teritoriilor din Protectorat, anulase permisiunea dată de Ministerul Indian de Afaceri Externe. Se dăduse dispoziție ca *Sohar* să părăsească insulele Laccadive.

Primii navigatori arabi considerau Laecadivele ca făcând parte clintr-un arhipelag vast, insulele Dibajat, împrăştiate de-a curmezişul drumurilor maritime dintre India şi Peninsula Arabă. Geografii arabi deosebeau uneori insulele producătoare de funie de cocos, din nord, Laccadivele, de cele din sud, Maldivele moderne unde se găsesc scoici *cowrie*. Aceste scoici erau folosite în unele comunități din Africa şi India ca monede şi astfel vasele arabe se opreau în Maldive pentru a încărca asemenea scoici şi carapacele broaştelor țestoase care veneau pe țărm cu miile pentru a-şi depune ouăle. Geografii arabi credeau că insulele Dibajat erau conduse de o femeie, o regină care trăia în mare lux, şi exista o poveste marinărească despre una din aceste insule, populată în întregime numai de femei. Era vestita Insulă a Femeilor, unde, aşa cum se spune în povestirile marinăreşti din colecția cunoscută sub denumirea *Minunile Indiei,* un echipaj arab a ajuns din întâmplare. Marinarii credeau că se rătăciseră pe mare şi puteau astfel să se salveze, dar au fost înhățați de o mulțime de femei, peste o mie, care i-au dus pe dealuri, solicitându-i într-atât, încât în cele din urmă au murit de extenuare. Singurul supraviețuitor, un bătrân marinar musulman din Cadiz care a fost ascuns de o bătrână, a izbutit sa-şi facă o canoe cu care a scăpat împreună cu salvatoarea lui şi a trăit pentru a povesti întâmplarea.

La baza poveştii despre Insula Femeilor s-ar putea să fie insula Minicoy, care se află la jumătatea drumului între Maldive şi Laccadive, iar marinarii arabi veniți prin acele locuri au adus poate informații despre viața şi tradiția acestei insule, unde femeile aveau rol conducător. Singura obligație a bărbatului era să procure hrană, peşte sau nuci de cocos, iar după ce asigura rația pentru o zi, obligația lui se termina. Toate hotărârile importante erau luate de soție. Ea era proprietara casei, drept care se transmitea prin femei, iar când un bărbat se însura, se ducea să locuiască în casa soției şi lua numele acesteia. De asemenea probabil că atunci, ca şi acum, femeile formau majoritatea în Minicoy, pentru că bărbații din această insulă erau marinari şi plecau mereu de acasă. Pe lângă faptul că aici era în floare matriarhatul, insulele Laccadive făceau parte din arhipelagul Dibajat, condus de către o femeie. Arhipelagul era fief al regatului Cannanore de pe continentul indian, unde trebuiau să trimită anual un tribut de funie de nucă de cocos. Cannanore avea adesea drept conducător tot o femeie, o regină numită Arrakal Bibi, iar dinastia din Cannanore recunoştea dreptul la tron al femeii.

Această noțiune a Insulei Femeilor pare să fi fost combinată cu practica indiană cunoscută sub numele de *suttee* sau ”sinuciderea văduvei ” şi a servit ca sursă pentru aventurile din cavoul înhumării din poveştile lui Sindbad Marinarul. În călătoriile sale, Sindbad ajunge într-o țară unde devine favoritul conducătorului. Acesta vrea ca Sindbad să rămână în insula sa şi îl căsătoreşte cu o localnică dintr-o familie bună. Sindbad trăieşte bogat şi fericit cu soția sa până când aceasta se îmbolnăveşte şi moare. Spre groaza lui, el află că trebuie să fie îngropat de viu împreună cu ea. Obiceiul locului cere ca soțul femeii moarte să fie coborât cu o funie în osuar împreună cu cadavrul soției şi cu o mică cantitate de hrană şi apă, apoi intrarea este blocată de jeluitori, iar bărbatul lăsat să piară. Sindbad încearcă să se împotrivească, dar cei din jurul lui îl coboară cu forța în osuar. Când Sindbad refuză să se dezlege din funie, ceilalți îi aruncă în cap celălalt capăt al funiei şi pleacă. Înconjurat de schelete. Sindbad supraviețuieşte într-un mod înfiorător, omorând pe alți văduvi coborâți acolo şi furându-le mâncarea. În cele din urmă se sperie de un animal sălbatic care se învârte în jurul lui, şi-l urmăreşte de-a lungul unui pasaj îngust, pentru a se trezi în cele din urmă pe plajă. Acolo, spre marea lui bucurie, vede trecând un vas arab. El reuşeşte să atragă atenția marinarilor de la bord şi este salvat, continuându-şi aventurile.

Când am ridicat ancora din Chetlat la 13 decembrie, ne separau de India cele 170 de mile ale Mării Larwi, numele arab medieval al Mării Arabiei. În această parte a călătoriei, John Harwood a văzut primele balene. În dimineața zilei de 14 decembrie am dat peste vreo şapte sau opt balene, care mi s-au părut a fi balene ucigaşe. Se aflau exact în drumul nostru şi ieşeau la suprafață în mod regulat pentru a respira, complet relaxate. Din când în când țâşneau afară din apă, pentru a reveni înapoi cu o pleoscăitură răsunătoare. Alteori îşi scoteau numai capul din apă, de parcă ar fi fost nişte câini de pază, veghind asupra lui *Sohar,* care se îndrepta spre ele. Curând după aceea am întâlnit un grup de alte nouă cetacee la vreo 150 metri depărtare. Nici acestea nu erau deloc grăbite sau

tulburate. Înotau la suprafață cu aripioarele lor verzui-cenuşii, tăind apa pe lângă noi. Cincisprezece minute mai târziu a apărut un al doilea grup de şase, în partea opusă a navei, iar când vântul a prins a bate şi *Sohar* a pornit mai repede, doi delfini şi-au luat postul în primire şi au început să se joace în jurul provei, învârtindu-se şi plonjând în siajul agitat. Pentru a completa carnetul cu note al lui John, încă o balenă mică a trecut seara aproape de pupa.

Această viață marină bogată era urmărită de stoluri de păsări acvatice, în special rândunici negre, care se roteau şi coborau ca săgeata deasupra stropilor de apă împrăştiați de balene şi alte vietăți. Peşti de câte o jumătate de kilogram goneau spre suprafață peştişori. Aceştia se aruncau în aer ca să scape de urmăritorii lor, iar păsările scoteau strigăte prelungi şi îi răneau cu ciocurile. La rândul lor prădătorii cădeau victimă altor peşti mai mari, care îi atacau venind de jos din aclâncuri, iar suprafața mării răbufnea ca o lovitură de tun când un peşte mare de pradă pornea la atac.

„Rechin! Rechin!" strigă Khamees Poliție, arătând peste bord. Acolo, bine prins în cârligul undiței noastre, era un mic rechin. A fost ridicat cu iuțeală la bord de către Peter, înjunghiat de Trondur cu un trident şi lovit în cap cu o cavilă de către Mohamed. Khamees Poliție l-a adus în triumf. Acest efort internațional a avut ca rezultat o masă excelentă din carne de rechin. Mi-am notat rețeta. Rechinul a fost curățat, dezosat şi fiert în apă de mare, până când carnea a devenit fragedă. Carnea a fost apoi scursă de apă şi înfăşurată într-un prosop, stoarsă bine de toată zeama, fărâmițată în bucățele şi pusă împreună cu ceapă la prăjit pe un foc de cărbuni şi s-au adăugat usturoi, roşii din conserve, diferite condimente. Mâncarea astfel pregătită a fost reîncălzită şi servită: era într-adevăr delicioasă.

Shanby atinsese atunci nadirul absolut ai carierei lui de bucătar. Refuza să pregătească *chapattiuri* pentru masa de seară şi începuse să se învârtă în jurul maşinii de gătit, tot aşteptând ca altcineva să pregătească mâncarea, iar apoi se repezea să capete prima porție, o farfurie cât mai plină. Şi, pentru a pune capac la toate, a fost prins furând din cămara navei. S-a grăbit spre cuşeta lui, unde s-a ghemuit ca să camufleze o cutie cu compot de piersici, încercând apoi să-şi umple gura cu acestea mai înainte de a fi observat. Am ajuns la concluzia că era asemenea unui copoi, plăcut la vedere, adulmecând întotdeauna mâncarea dar incorigibil.

La o depărtare de o sută de mile de coastă am văzut evidența de netăgăduit a pământului indian - bucăți de lemn, de plastic, zdrențe din năvoade, o vegetație în putrefacție, câte o sticlă veche, pete mari de ulei, alge adunate în mănunchiuri şi tot felul de gunoaie. În ciuda aspectului cu totul neplăcut al apei, cercetătorii ştiințifici au devenit foarte ocupați, luând mostre din aceste resturi. Peliculele de ulei au fost adunate şi îmbuteliate pentru analiză. Mari cantități de alge au fost colectate şi ridicate Iu bord pentru a fi examinate şi a se vedea ce fel de vietăți conțin. Au fost găsiți nişte viermi mici respingălori, crabi minusculi şi larve. Pentru a compensa acest grup revoltător, plasa a scos la iveală peşti foarte frumoşi, în multe culori, care trăiau în jurul gunoaielor, hrănindu-se cu organismele aflate în acestea. Din nou puntea lui *Sohar* arăta ca

un acvariu itinerant, în timp ce peştii se învârteau în găleţile cu apă de mare, aşteptând să fie fotografiaţi şi identificaţi. În după-masa următoare, *Sohar* a trecut printr-o altă probă de poluare care, la început, am crezut că ar fi petalele unor flori sau frunze de copaci aduse de vânt pe mare. La o examinare mai atentă, petalele s-au dovedit a fi aripile şi corpurile a milioane şi milioane de molii care, dintr-un motiv necunoscut, comiseseră o sinucidere în masă.

A apărut şi un pui de balenă, lung de vreo 5 m şi singur. John bănuia că fusese separat de părinţii lui şi se pierduse.

Puiul îşi închipuia poate că *Sohar* l-ar fi putut dădăci, căci ne urmărea plin de o mare curiozitate. A înotat până la pupa la o distanţă de vreo 20 şi ceva de metri de vas, apoi s-a întors şi s-a lăsat purtat de valuri în jurul pupei, inspectând din când în când nava. Mai apoi s-a depărtat încet, rămânând mereu la suprafaţă, aruncând apa regulat, aşa cum este specific unui pui de balenă, iar în cele din urmă s-a auzit o lovitură a cozii. John ne spunea că prin anii 1860 existau multe balene în Marea Laccadivelor care atrăgeau balenierele. Acum se părea că balenele aproape dispăruseră. Întregul Ocean Indian fusese recent declarat un sanctuar al acestor mamifere, dar probabil că era prea târziu.

Saleh, care se afla la cârmă, ne-a povestit despre o balenă uriaşă, numită *Haut,* care putea, frecându-se de partea laterală a unei nave, să o răstoarne. Pentru a speria balena, se loveau una de alta două bucăţi de metal care produceau un zgomot puternic. Ceea ce povestea el era interesant, căci repeta aproape cuvânt cu cuvânt primele povestiri arabe. M-am gândit atunci cât de mult dominase balena poveştile despre mare. În secolul al V-lea se spunea că Brendan debarcase pe spatele unei balene, pe care echipajul lui a luat-o drept o insulă. Şi lui Sindbad i s-a întâmplat la fel. Pe insula-balenă a lui Sindbad erau stânci şi copaci şi un râu unde tovarăşii lui s-au dus să-şi spele veşmintele. Când balena s-a cufundat în apă, ceilalţi pasageri au plecat repede la vasul lor. Sindbad s-a salvat intrând într-o albie de lemn pe care a vâslit-o cu mâinile şi picioarele, în timp ce „peştii tot căutau să ciugulească din picioarele lui", până când a ajuns pe pământ adevărat.

Un şarpe strălucitor, galben cu verde, de vreun metru şi ceva, a reprezentat pentru *Sohar* următorul semn al apropierii uscatului. Învăţatul *mu'allim* Ahmed Ibn Majid afirmase că prezenţa şerpilor de mare constituia un indiciu sigur că pământul era aproape şi Andrew ne-a confirmat că toate speciile de şerpi de mare, cu excepţia uneia singure, trăiesc în ape puţin adânci. Aşa că din punct de vedere zoologic, Ibn Majid avea perfectă dreptate. Andrew nu s-a arătat prea încântat să-l adauge pe oaspetele nostru verde şi galben colecţiilor sale. În conformitate cu manualele pe care le avea el, şerpii de mare sunt letargici, abia se mişcă şi nu sunt deloc periculoşi. Dar acesta trebuie să fi fost o excepţie sau să se fi aflat într-o dispoziţie foarte proastă. Când a văzut-o pe *Sohar,* şarpele a fugit înaintea navei, s-a răsucit, a înotat împrejur, a trecut de cablul de siguranţă, iar când l-a atins, s-a întors într-o parte şi l-a lovit cu dinţii. Iar faptul că şerpii de mare sunt mai veninoşi decât cei mai veninoşi şerpi de uscat l-a făcut pe Andrew să cadă pe gânduri.

În acea noapte am intrat într-o furtună şi ne-am luptat cu nori negri, ploaie şi fulgere, ceea ce a făcut ca oamenii să alerge repede la vele, să țină nava ca să nu fie luată prin surprindere şi să ne trezim cu catargul smuls. În zori, soarele lumina dealurile înalte, verzi, din vestul regiunii Ghats din India, iar în depărtare am văzut ambarcații cu pânze. Erau vase indiene, ultimele supraviețuitoare importante ale zilelor comerțului cu nave cu pânze. Unele dintre aceste vase minunate erau mai mari decât *Sohar,* dar aveau coci negre destul de puțin elegante, spre deosebire de altele mai mici, care erau mai grațioase, cu prova curbă şi pupe splendide de galioane. Toate se mânuiau cu cele mai uimitoare grupuri de vele. În timp ce *Sohar* nu avea decât nişte vele simple, ambarcațiile indiene erau echipate pentru curse de-a lungul coastelor cu uşoare adieri de vânt, aşa că aveau pânze imense pentru a prinde briza, toate combinațiile posibile de vele - vele ale arboretului mare, vele randă pentru catarge artimon, vele brigantine, vele foc, vele contrarândunică, vele linii, vele zburător. O ambarcație avea nu mai puțin de patru vele triunghiulare şi o mică velă trincă, mare cât un cearceaf, prinsă de o prăjină de bambus jos, la muchia chilei. În timp ce *Sohar* a plutit pe lângă aceasta schimbând direcția de mers, a avut loc o scenă de neuitat: două nave cu vele înalte au trecut în tăcere una pe lângă cealaltă, ca doi străini, pe când cele două echipaje se priveau stăruitor.

— Al naibii! exclamă Dave Tattle. Ia te uită! Privea prin binoclu în direcția plajei, în timp ce *Sohar* naviga paralel cu țărmul la vreo jumătate de milă depărtare. Ce de mai lume! Trebuie să fie mii şi mii. Sunt ca furnicile. Ce naiba fac?

Am luat binoclul lui. Într-adevăr, o porțiune de plajă era neagră de lume, dar nu părea nimic extraordinar. Sătenii cumpărau doar peşte de la pescarii care se întorceau în pirogile lor cu ceea ce prinseseră în acea zi. Dar Davel nu mai văzuse încă aşa ceva până atunci. El venea din Noua Zeelandă şi acesta era primul lui contact cu forfota mulțimii care face din coasta Malabar a Indiei una dintre cele mai dens populate fâşii de țărm de pe pământ. Davel continua să se uite stăruitor la mulțimea în mişcare, murmurând încet, plin de uimire, în timp ce *Sohar* îşi tăia drum spre o *dhow* cu motor ancorată în rada din afara oraşului Calicut. El mai privea încă, atunci când ancora a fost aruncată peste bord şi *Sohar* s-a oprit.

— Doamne, murmura el mereu, atâția oameni. De undo vin oare? Ce pot face? Mereu sunt oameni care pleacă şi vin. Pentru ce?

În dimineața următoare, după ce petrecusem o noapte cumplită cu ruliu şi tangaj, udați până la piele de o altă furtună neaşteptată cu ploaie, nu vedeam niciun semn din partea autorităților vamale sau polițieneşti, pentru a ne permite intrarea. Atunci am hotărât să debarc şi să mă duc eu în căutarea autorităților. În timp ce barca mea de cauciuc se apropia de țărm purtată de valuri, o altă mare de oameni începea să se adune. De data aceasta rămăseseră cu gura căscată, privind ca bovinele spre barca de cauciuc. În ultimul moment cineva din mulțime a strigat, arătând în spatele nostru. Am întors capul, exact la timp pentru a vedea un talaz imens care se încovoia spre noi în urma bărcii. A cuprins-o, a întors-o împrejur şi cu o mişcare rapidă a răsturnat-o în apă cu

susul în jos, zgomotos. Aruncat pe nisip în mod ruşinos, nasul meu mi-a dat răspunsul la întrebarea lui Dave cu privire la ceea *ce* făceau oamenii acolo pe plajă. O foloseau ca WC public.

Va urma...

Alexandru LAMBA

COPIII ÎNTUNERICULUI

VP MAGAZIN

SF&F

ALEXANDRU LAMBA

COPIII ÎNTUNERICULUI

Unde se aşterne praful uitării, vei găsi fantezia la lucru.

1

Era cocoțată în vârful unei piramide. Întotdeauna îi plăcuse lucrul la înălțime. Să privească lumea de sus, de deasupra păienjenişului, să vadă stelele într-o panoramă continuă, nu împărțite în triunghiuri arbitrar delimitate. Micuțele scântei ale cerului o fascinau. Cum sclipeau fără-ncetare de peste tot, de jur împrejurul planetei, doar ca să aibă ei energie. Cât de departe or fi fost?

Rețeaua captatorului se întindea în toate părțile, atât cât vedeai cu ochii şi mai departe, mult mai departe, în orice direcție, într-o plasă de cabluri care, cu mici excepții, împresura întreaga planetă. O cunoştea din totdeauna. De câte ori ieşea la suprafață, priveliştea piramidelor enorme din bare metalice susținând nodurile plasei care zăbrelea negrul cerului era cea care o întâmpina în lumina slabă. Peste tot la fel. Aceleaşi structuri portante din grinzi solide de metal, aceleaşi conductoare groase unindu-le vârfurile. Aceleaşi distanțe, aceleaşi înălțimi. Ajungea să-i înțelegi un nod şi o înțelegeai pe toată. Şi trebuia înțeleasă, căci era vitală. Şi uneori se deteriora. Iată pasiunea Seminei, menirea şi corvoada ei. Cu rețeaua avea treabă şi acum. Ce altceva ar fi făcut pe cineva să iasă la suprafață? Numai îmbrăcatul costumului protector anti-radiație şi montarea tuburilor presurizate de aer erau adevărate suplicii, să nu mai vorbim de efortul pe care mişcarea în asemenea armuri îl presupunea.

— Ai verificat joncțiunea?

Tresări. O verificase?

— Da, spuse, e în regulă!

— Atunci fii gata de recepție!

Mai inspectă o dată manşonul care învelea legătura de la capătul cablului. Era intact. Firul cobora din acel punct şi, făcând burtă, se pierdea pe jos, în praful solului. Ceva mai încolo, colegul ei găsise capătul celălalt şi tocmai îl strângea cu cleştele emițătorului. La capătul ei, Semina conectă receptorul la joncțiune. Vocea celuilalt îi răsună din nou în cască:

— Emit! Citeşti?

Ecranul receptorului se coloră brusc în albastru intens.

— Citesc, e bun!

Cel de jos desfăcu fălcile cleştelui şi ecranul redeveni negru. Era cum nu se putea mai bine. O treabă simplă, de maxim trei zecimi de diviziune. Începu să coboare. Costumul rigid o stânjenea la fiecare mişcare, obligând-o să se deplaseze nenatural. Până şi mersul pe sol se făcea altfel, țeapăn şi legănat, împotriva firii, darămite escaladatul grinzilor. Sări ultimele trepte. Tălpile ridicară vălătuci de praf la contactul cu solul, iar amortizoarele se comprimară uşor, ajutând-o să-şi țină echilibrul.

— Smuls, spuse colegul când ajunse lângă el, arătându-i capătul liber al cablului. Merge prins la loc.

Merseră împreună, târâind firul în urma lor, până în dreptul unei piramide adiacente, unde vehiculul de intervenție îi aştepta cuminte. Din nou trebuia să se cațere. Îşi legă cârligul troliului şi scripetele de centură şi urcă. Sus, montajul dură doar o clipă. Între timp, colegul prinsese agățătoarea de cablul desprins. Coborî cârligul peste scripete, iar el îl ataşă de agățătoare. Troliul porni, iar cablu începu să se întindă, apoi se ridică de tot de pe sol, scuturându-se de praf. Îl urmăriră cu privirile până ajunse pe poziție, iar Semina îl fixă la locul lui în joncțiune şi trase manşonul peste.

— Cam asta ar fi.

Cei doi se aşezară unul lângă altul pe o grindă. Fusese o intervenție uşoară, o terminaseră repede, iar acum nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte. Pe cer, o stea strălucea mai tare decât celelalte, zămislind umbre confuze pe solul plin de glod. Aşa fusese dintotdeauna. Stând cu fața spre ea, Semina îi simțea căldura domoală alintându-i obrajii prin viziera căştii. Sau era doar o părere? Deconectată, remarcă bâzâitul constant al detectorului de radiații. Nivelul normal. Departe, în zare, orizontul se distingea uşor zimțat în lumina palidă.

— Ştii, acolo a fost odată un oraş! vorbi celălalt.

„Of! şi eu care credeam c-am scăpat.” Cu privirile rătăcind într-acolo, Kvarth, colegul ei, continuă:

— Pe-atunci era aer la suprafață. Şi nu erau radiații. Puteai merge pe-afară fără costum, chiar şi-n pielea goală dacă voiai!

Semina zâmbi. Ar fi preferat să fie o aluzie sexuală, dar nu prea-şi punea

speranțe. Flirtul cu Kvarth, deşi nu-l găsea chiar pe gustul ei ca bărbat, tot era mai plăcut decât ceea ce ştia că avea să urmeze. Tăcu. Poate dacă nu-i dădea apă la moară…

— Şi era lumină! Lumină de te orbea!

Nu avea nici o şansă. Odată pornit pe subiect, nu avea să-l lase baltă până nu-şi va fi epuizat toate crâmpeiele de logoree pe care le avea. Ori până vor fi ajuns să se insulte. Totuşi, nu avea tragere de inimă să-i răspundă.

— De fapt, nu tot timpul era lumină peste tot. Erau perioade alternante de lumină şi întuneric.

Pentru a câta oară auzea tâmpeniile astea? Se ambiționă să păstreze tăcerea.

— Ştii de unde venea lumina?

Da, ştia, cum să nu ştie? Kvarth era unul dintre cei „treziți”, iar aceştia nu-şi țineau teoriile pentru ei. Toată lumea le cunoştea, însă, la fel ca ea, cei mai mulți preferau să nu-şi bată capul cu asemenea speculații pseudo-argumentate.

— Îți dau un indiciu: chiar şi acum, chiar în acest moment, ne luminează!

— De la cea mai strălucitoare stea de pe boltă, spuse Semina cu un suspin, recunoscându-şi înfrângerea.

— Exact! În străvechime era mult mai strălucitoare decât acum. Nici nu o puteai privi fără să-ți pierzi ochii.

Să-i dea dreptate sau să-l contrazică? Nici una dintre variante nu-i era pe plac. Acest bărbat se ambala şi când era contrazis şi când era susținut. Tot el continuă:

— Pe atunci, planeta era înconjurată de un strat protector de aer şi de un câmp magnetic puternic. Radiațiile erau filtrate, numai un spectru plăcut ajungea la sol.

— Cât de convenabil! spuse femeia.

— Da, era. Toate condițiile mediului de la suprafață erau optime pentru noi. Şi pentru toate formele de viață care trăiau alături de noi.

Dacă i-ar fi putut vedea fața, Kvarth ar fi băgat de seamă frustrarea pe care logoreea lui i-o cauza femeii. Însă privirile îi rătăceau în depărtări, iar el nici nu concepea ca poveştile despre lumea veche să fie ascultate altfel decât cu fascinație de către cineva. Ele erau crâmpeiul de magie care-i făcea lui cotidianul suportabil, refugiul, misterul fermecător.

— Acolo a fost un oraş. Atât era de mare, încât ar fi putut găzdui populația noastră întreagă şi încă ar fi rămas loc.

— Ia-uzi!

— Da, aşa era. Zeci de milioane trăiau în construcții înalte, în case suprapuse unele peste altele. Grandoarea lor era…

— Îți dai seama cât de stupid sună ceea ce spui?

Era deja prea mult! Sfidarea logicii atinsese un punct critic, peste care Semina nu putea şi nu voia să treacă. Kvarth tresări. Se întoarse greoi în costumul său către femeie şi îi privi faţa. Chiar prin cele două geamuri, în lumina slabă de afară, irascibilitatea i se putea citi pe chip.

— De ce… de ce e stupid? îngăimă bărbatul. Lasă deoparte ceea ce ai fost învăţată şi judecă singură. Am nevoie să fii deschisă la minte…

Cu un semn din mână, femeia îl opri.

— Mai bine lasă tu deoparte retorica asta stearpă şi bombastică de trezit! Of, parcă v-ar fi băgat careva cu polonicul în cap aceleaşi fraze la toţi, de le turuiţi în disperare. Judec cu capul meu, da, judec! Şi găsesc poveştile tale tâmpite!

— De ce?

— Păi uite-te în jur! Ce vezi? Platou! Peste tot, spaţiu! Loc cât cuprinde. Iar tu-mi spui că cei care trăiau la suprafaţă se înghesuiau unii peste alţii în case suprapuse? Cam cât de cretin să fii, să nu-ţi zgârie creierul o asemenea enormitate?

— Păi ţi se pare enormitate doar pentru că ştii prea puţine despre acele vremuri. De fapt, pe atunci eram atât de mulţi încât nu mai aveam loc altfel. Nu ne puteam permite să ne extindem oricât pe suprafaţa planetei, căci trebuia să lăsăm loc culturilor de plante, cu care să ne hrănim. Asta doar pe de o parte. Pe de altă parte, din toată suprafaţa,mai puţin de un sfert era uscat. Restul era acoperit de ape.

Ah, da, îşi amintea, chestia cu întinderile de apă. Un argument forte al trezitilor.

— Şi ce, mă rog, s-a întâmplat cu toată apa?

— Ce s-a întâmplat şi cu pătura de aer: S-a pierdut în marele cataclism.

Da, aici toate întrebările se blocau. „Marele Cataclism”, piatra de temelie a ideologiei lor.

— Nu ştim ce a cauzat marele cataclism, continuă bărbatul, dar efectele lui ne bântuie încă.

— Ce efecte?

— Păi nu e evident? De ce trebuie să purtăm costume ca să ieşim afară? De ce nu mai este viaţa posibilă la suprafaţă?

— Asta e o speculaţie, răbufni femeia. Introduci două idei şi le argumentezi una prin alta. Asta nu demonstrează decât că nu există conflict între ele, atât. Nu te legi de nimic concret.

— Cum nu? Nu e oare suficient de concret că nu se poate trăi la exterior?

— Şi când am spus eu că s-ar fi putut vreodată? Nu vezi că viaţa la suprafaţă e tot născocirea voastră? Şi, da, ca să nu fiţi complet ridicoli, aţi adăugat şi tâmpenia cu cataclismul ca să o sprijine. Sunteţi coerenţi într-o balivernă, atât!

Bărbatul reflectă câteva clipe, apoi continuă:

— Că odată se putea trăi afară nu e născocirea noastră, e fapt dovedit.

— Siiiigur că este!

— Da, este! Anatomia trupurilor noastre o dovedeşte.

Semina dădu plictisită din cap, însă casca prinsă rigid în toracele costumului nu-i imită mişcarea. Kvarth continuă:

— Ochii au receptori pentru lumină puternică. Ne mişcăm biped, ceea ce ne indică necesitatea de a acoperi cu privirea spații vaste în jur. Pielea conține pigmenți care să ne apere de expunere îndelungată la radiație luminoasă. Avem straturi de grăsime care să ne apere de intemperii, păr… şi ar mai fi, dar nu mai țin eu minte. E cazul să-ți spun cât de necesare ne sunt acolo unde viețuim?

— Toate astea nu dovedesc neapărat că suntem concepuți să trăim afară. Doar că suntem adaptabili.

— Nu, natura nu creează adaptabilitate aşa, pentru orice eventualitate, ci doar ca răspuns la o necesitate. Necesitatea a fost aceea de a trăi la exterior.

— Atunci dă-ți jos casca şi trăieşte! pufni femeia exasperată.

— Păi, acum nu mai pot. Nu ți-am spus că a avut loc un cataclism care a schimbat condițiile? El ne-a obligat să ne refugiem la adâncime sub sol. Nu mai există strat gazos şi nici protecție contra radiației. Şi nici apă, dacă mă gândesc bine. Fără astea trei componente, supraviețuirea unui ecosistem e imposibilă.

— Şi nu ți se pare ciudat, măi găgăuță, că le avem pe toate dedesubt? Şi aer, şi apă, şi protecție contra radiațiilor. Ecosistemul se întreține foarte bine cu noi cu tot, de când îl ştim. Sau şi el s-a refugiat în subteran odată cu noi?

— Da, exact asta a făcut! De fapt, noi l-am proiectat ca să ne poată susține viața acolo. Am selectat dintre toate vegetalele pe acelea care pot trăi fără lumină şi pot produce aer şi le-am cultivat jos. Am adăugat apoi bacterii care să descompună substanțele organice reziduale şi astfel să hrănească vegetalele, apoi, odată ce ecosistemul a început să se autoîntrețină, ne-am mutat şi noi. Cataclismul a avut loc când noi eram deja în siguranță, în grotele noastre.

Cât de forțat suna totul în urechile Seminei. Privind din pod, lucrurile păreau legate cu ața plauzibilității, dar…

— Dar dacă spui că nu exista radiație la suprafață, spuse ea când conştientiză iarăşi bâzâitul continuu al detectorului, de unde aveam energie?

„Acum să te aud”, gândi şi un zâmbet i se lăți pe figură.

— Aveam alte surse, nenocive. Stratul de aer era în continuă mişcare, se putea extrage energie cinematică destulă de acolo. Şi din întinderile de apă. Şi mai ales de la steaua principală a planetei. Ți-am spus, era mult… mult mai luminoasă atunci!

Bărbatul arătă cu degetul către punctul cel mai strălucitor de pe boltă şi

spuse.

— Ea era! Planeta noastră gravitează în jurul ei!

De data asta femeia se enervă de-a dreptul. Toate bazaconiile şi clişeele treziților îi erau servite cu titlu de adevăr absolut, cu argumentație minimală, la limita bunului simț, iar ea ar fi trebuit să le ia de bune?

— Nu există nici o dovadă!

— Cum să nu? Există cartografie stelară! Toate stelele îşi mențin pozițiile relative constante, mai puțin asta! Apare în diferite locuri de pe cer în diferite momente, după un tipar care ar sugera că se învârte în jurul planetei.

— Exact la fel ca toate celelalte stele! Toate se învârt în jurul planetei! Uite, răsar acolo şi apun dincolo.

Semina se ridicase şi, cu brațele desfăcuse, indica apusul şi răsăritul, ca în aşteptarea unei îmbrățişări.

— Da, aşa e, dar o fac mereu în acelaşi mozaic. Rămân pe poziții fixe între ele. Numai asta singură nu. Rămâne în urmă puțin de tot față de celelalte, cu fiecare rotație pierde ceva teren pe boltă, până ajunge iarăşi de unde a plecat. Şi tot aşa.

— Eşti sigur de asta? întrebă ea puțin derutată, căci nu avea cunoştințele necesare pentru a-l contrazice ferm.

— Foarte sigur, s-a măsurat şi intervalul unui ciclu complet. În jur de trei sute şi vreo cincizeci de rotații dacă nu mă înşel...

— Şi ce spuneai că înseamnă asta?

— Păi, să o luăm încet: Faptul că vedem aceleaşi stele răsărind într-o parte şi apunând în partea cealaltă a bolții cereşti poate însemna două lucruri:

— Ori toate stelele se învârtesc în jurul planetei noastre, îl întrerupse ea, ori planeta noastră se roteşte şi ele stau pe loc, ştiu asta şi sunt de acord! Asta nu e din teoria voastră, e dilemă veche.

— Nu, bineînțeles că nu, nici nu vrem să sugerăm că ar fi. Acum, dintre cele două teorii, trebuie să recunoşti, mai de bun simț e a doua. Adică, zic, am fi naivi să credem că totul se învârte în jurul planetei ăsteia, nu?

— Nu neapărat! De ce? Planeta noastră e un conglomerat enorm şi foarte dens. Stelele sunt...

— Sunt atât de departe încât ne e imposibil să le aproximăm măcar dimensiunile. S-ar putea să fie chiar mai mari decât planeta asta!

— Ei, hai că asta e chiar prea de tot!

— Bine, lăsăm asta deoparte, nu contează prea mult. Voiam doar să te fac să înțelegi că e mai... ăăă... firesc să admitem că planeta se roteşte. Dar pentru asta am o explicație mai simplă, pe care sunt sigur că o vei accepta.

— De ce crezi asta?

— Pur şi simplu pentru că nu e a noastră. A treziților vreau să spun. E a câtorva colegi de-ai noştri de la mentenanța rețelei. Ştii ce-au făcut? Au luat

un etalon şi l-au cântărit la suprafață. În unele locuri era mai greu decât în altele.

— Şi ce-are a face asta cu învârtitul planetei?

— Păi are! Ştii de ce? Pentru că exact în două puncte diametral opuse a avut cea mai mare greutate. Şi cea mai mică greutate a avut-o...

Kvarth se ridică şi el şi căută cu privirea ceva pe jos. Se aplecă şi ridică o piatră oarecum rotundă. O prinse între două degete şi începu cu cealaltă mână să o rotească, arătând spre inelul din mijloc, de la jumătatea distanței dintre punctele fixate de degetele sale.

— Aici, spuse.

— Şi ce dovedeşte asta?

— Tocmai asta, că planeta se învârte! Punctele astea, în care a avut greutatea cea mai mare, spuse scuturând uşor piatra între cele două degete, sunt si cele din care, dacă te uiți, stelele nu răsar şi apun, ci se învârt în jurul tău. Aici în schimb, spuse arătând cercul pe care i-l arătase mai devreme, a avut greutatea cea mai mică. Pe linia asta, stelele merg drept dinspre răsărit spre apus.

În orice alt punct, ele răsăreau şi apuneau, dar pe traiectorii curbate. Semina ştia chestiile astea, amândouă teoriile explicând că rotația se făcea în jurul unei axe, dar nu prea reuşea să extragă din greutatea măsurată diferit, dovada că cea care se învârtea era planeta. Din fericire, Kvarth îi dădu cheia:

— Forța centrifugă. Aici e, aici nu e. De-aici diferența de greutate.

Femeia ar fi ridicat din umeri dacă nu ar fi fost atât de greu costumul.

— Bine, să zicem că admit că planeta se învârte. Ce treabă are asta cu steaua aia?

— Ei, aici e faza: Rotația planetei e de două feluri: în jurul axei, şi spunând asta îi arătă locurile în care degetele groase ale mănuşii sale presau pe piatră, dar şi în jurul stelei, şi strângând pumnul celălalt începu să învârtească piatra în jurul lui. Dubla rotație creează mişcarea acelei stele odată cu celelalte, dar puțin mai lentă. Cu a trei sute cincizeci-a parte mai lentă, căci rotația completă în jurul axei e de trei sute cincizeci de ori mai rapidă decât cea în jurul stelei!

Vocea îi devenise pițigăiată. Se entuziasmase. Mereu se entuziasma când îşi susținea teoriile şi era chiar mai enervant ca de obicei. Semina i-o tăie scurt:

— O mare tâmpenie! Hai să căutăm o sută de chestii ca să complicăm lucrurile, doar-doar nu le-o mai înțelege nimeni şi nu ne va mai contrazice! Ştii ceva? Toată gargara asta a ta m-a făcu să cred exact opusul: Toate stelele se învârtesc în jurul planetei, unele mai repede, altele mai încet. Nu e mult mai simplu aşa?

— Ar fi. Dar cum se face că toate îşi păstrează pozițiile, numai una nu?

— Ce ştiu eu? Cui îi pasă? Poate doar pe asta au observat-o că rămâne în

urmă. Poate rămân şi altele, dar mai puțin. Şi de-aia nu le-a observat nimeni.

— Nnnnuuu, nu rămân!

— Eşti tu sigur?

Câteva clipe trecură. „Aha, deci nu e sigur! L-am lucrat, poate acum mă lasă-n pace!”

— Toată vorbăria asta mi-a cam făcut somn, continuă ea încercând să pară împăciuitoare. Nu mai sună ăia odată?

— De când n-ai mai dormit? întrebă Kvarth aruncând piatra şi urmărind-o cum stârneşte nori de praf în salturile ei neregulate pe sol.

„Bun, a lăsat-o baltă!”

— Cred că de douăzeci şi cinci de diviziuni.

O voce străină se auzi atunci în căşti, spunând: „Confirm înlăturarea defectului, reveniți la bază! Felicitări!” Se aşezară amândoi în vehicul şi porniră. Vălătuci groşi de praf se ridicau negri urma lor. Îi acompaniară cu sinistra lor privelişte până la ecluză.

2

Vehiculul opri în mijlocul cercului metalic, iar acesta începu să coboare încet. Un capac greu se închise deasupra lor când ascensorul se opri şi cei doi coborâră. Era beznă. Pe bâjbâite, ghiciră în peretele dur, circular, intrarea unei firide. Închiseră uşa grea în urma lor şi o etanşară. Imediat, cu un fâsâit puternic, valvele se deschiseră şi aerul inundă ecluza. Un sunet de clopoțel anunță faptul că presiunile se egalizaseră şi o lampă chioară se aprinse într-un colț. Se găseau într-o incintă strâmtă, în care cu greu ar fi încăput şase persoane, având două uşi cu izolare de etanşeizare: una prin care tocmai intraseră şi încă una, identică, de partea cealaltă. O deschiseră trăgând de câteva manete şi pătrunseră în tunelul care se căsca negru înainte, coborând în trepte. O cămăruță laterală servea drept vestiar. Nu dispunea de nici un corp de iluminat, cele câteva raze care se strecurau de la ecluză fiind singurele care rupeau negrul. Aici, cei doi scăpară de costumele grele, rămânând goi. Le puseră în curățătorul automat, care se şi puse pe trăncănit în surdină, şi intrară ei înşişi la duşul anti-radiație. Nu aveau nevoie de mai multă lumină, căci ştiau pe de rost ordinea lucrurilor.

— Cam mult... spuse bărbatul în timp ce-şi ştergea trupul cu un prosop aspru şi cenuşiu.

— Hmm? ce e cam mult?

— Cam mult de când n-ai mai dormit. Nu e sănătos. Ştii că ar trebui să dormi măcar şapte diviziuni după treisprezece de veghe.

— Ei şi? ce-ți pasă ție? întrebă Semina râzând şi aruncându-şi prosopul în uscător. Parcă ai spus că nu vrei să procreăm împreună.

VP MAGAZIN

Kvarth se aşezase pe o bancă dură şi rece, săpată în perete, şi începuse să se îmbrace. Ea se postă goală în faţa lui cu o mână pe şold, făcându-se că-şi caută salopeta pe raftul de deasupra. „Se va uita măcar?" gândi ea trăgând cu coada ochiului spre el. Lumina slabă îi scălda formele trupului musculos, dezvăluindu-le neclar, insule răzleţe ieşind din oceanul de întuneric, desăvârşite cu farmecul misterului. Da, se uita. Fără ascunzişuri, cu aceeaşi expresie cu care-şi citea aparatele de măsură. Nesimţitul!

— Aşa am spus. Să nu crezi că nu aş fi tentat, eşti o femeie foarte frumoasă, dar eu…

Nemernicul! Cum îşi permitea? Urma să-i spună că prietenia lor era prea importantă pentru el sau o altă chestie de-asta de nimic şi umilinţa ei ar fi fost completă. Măcar dacă ar fi fost într-adevăr interesată de el…

— Eu, continuă Kvarth cu un suspin, sunt monogam.

— Cee? Ce mai e şi aia?

— Adică am jurat să procreez cu o singură femeie. Cea cu care am făcut-o deja.

Un hohot de râs o scutură pe Semina, purtându-şi ecourile adânc în negrul tunelului.

— Şi asta e tot o chestie de-a treziţilor?

— Nnnuu… E o chestie de-a noastră. A mea şi a perechii mele, vreau să spun.

Aha, deci era o chestie de-a treziţilor, dar auxiliară, putându-se şi fără.

— Ştii că-i ilegal, nu?

— Nu şi dacă procreezi o singură dată în viaţă.

Oricât de bine îşi dădea seama că mai bine n-ar fi întrebat, femeia fu totuşi învinsă de curiozitate. Dacă despre celelalte credinţe ale treziţilor ştia câte ceva şi nu-şi dorea să afle mai mult, dimpotrivă, acest concept de monogamie era total nou pentru ea, deci interesant.

— Care poate fi motivaţia pentru aşa ceva?

Bărbatul zâmbi şi o privi drept în ochi. Chiar şi în crepusculul vestiarului, scânteierea din ochii săi era vizibilă.

— Nu e ceva logic. Ţine de sentimentalism.

— Adică?

Era rândul ei să fie cea care insistă. Kvarth era evident pus în dificultate. După câteva poticniri şi începuturi de cuvinte lăsate în aer, rosti:

— Eşti femeie, ar trebui să-ţi fie foarte uşor să înţelegi lucrurile astea. Pur şi simplu nu vrem să ne împărţim dragostea cu nimeni.

Noul val de râsete cristaline îi fu curmat Seminei de imaginea primului ei iubit. Ce simţise când acesta începuse să curteze altă femeie? Cum îl mai detestase atunci! Cât se simţise de pustie… Da, ea ca femeie înţelegea. Nu raţional, căci acest comportament nu avea nici o logică. Acceptase asta de atunci, însă înţelegea. Şi deodată privi spre bărbatul din faţa ei cu alţi ochi. El era dispus să facă pentru prima sa femeie ceea ce al ei nu făcuse pentru

ea. Nu i-o ceruse, nici nu se gândise că aşa ceva ar fi putut fi o opțiune. Îi ceruse doar să mai rămână puțin cu ea. Doar puțin... dar nu era oare acelaşi lucru? Nu aceeaşi dorință o avusese şi ea? Căci după acel puțin, ce-ar fi urmat? Ar fi fost oare mai bine? Poate că nu. Ea trecuse peste acel episod. Nu o mai afecta. Poate că, de fapt, Kvarth îi făcea perechii sale rău în felul acesta. Lui însuşi, sigur îşi făcea. Acum îi înțelegea privirea. Nu era indiferență în ea, ci doar reținere. Dureroasă reținere. Nu mințise deloc când spusese că era tentat. Dar se forța enorm să se înfrâneze. Subit stingherită, Semina se îmbrăcă în grabă.

Lumina se topea încet, pe măsură ce se afundau tot mai adânc în tunel, ecourile paşilor fiindu-le singura companie. Din loc în loc, câte un corp de iluminat lucea pe tavan, făcând petele rare de vegetație şi neregularitățile pereților şi treptelor vizibile preț de câțiva paşi, după care întunericul îşi reintra în drepturi. Se obişnuiseră cu el. Străbătuseră astfel de tuneluri cam de când se ştiau şi avea să o facă tot restul vieților lor. Nu le făcea totuşi plăcere. Nimănui nu-i făcea. Ochelarii le proiectau pe retină imaginea vectorială a ambientului, însă nu compensa lipsa luminii. La un moment dat, zăriră un punct incandescent ceva mai strălucitor decât celelalte. Acolo era ieşirea. Locul în care tunelul pietonal dădea în altul, mai larg, dotat cu şine pentru vagonete. Şi acesta avea unele lămpi, însă mult mai rare. Aici nu serveau la nimic, căci vagonetele circulau automatizat, ocupantul fiind doar nevoit să apese butonul corespunzător stației la care dorea să ajungă. Urcară într-unul şi acesta se puse imediat în mişcare.

Semina se cuibări pe bancheta rigidă şi închise ochii.

— Avem ceva de mers, spuse, cred că am să dorm.

— Ai face bine!

Dar nu putu să adoarmă. Legănatul şi trăncănitul monoton al roților o deranjau. O deranjau tocmai pentru că îi induceau somn, iar creierul ei se împotrivea. De ce se împotrivea? În fine, abandonă ideea pentru moment.

— Ştii, chiar ar trebui să dormi, îi spuse Kvarth când o simți ridicându-se.

— Ştiu. Am să dorm mai mult când ajungem. Am să dorm doisprezece diviziuni!

După o perioadă de mers drept, trecând prin dreptul multor altor guri mici de tuneluri ce duceau spre suprafață, toate străjuite de luminițe de veghe, vagonetul prinse a coborî abrupt. Se îndreptau spre citadelă.

— Te-ai gândit vreodată, spuse bărbatul deodată, de ce avem nevoie de somn la intervale regulate?

— Nu, răspunse ea, nu mi-am pus problema. Pur şi simplu avem nevoie de odihnă.

— Da, dar de ce la intervale regulate? De ce cu această cadență?

— Nu cred că e o regulă. Fiecare doarme cum are chef.

— Dar asta nu e sănătos. Eu vorbesc de ritmul recomandat de

anatomişti.

Femeia ridică din umeri.

— Îți dau un indiciu: un interval de veghe plus unul de somn fac exact cât e şi perioada de rotație a planetei… sau a stelelor, dacă vrei neapărat.

Iarăşi aducea discuția la teoriile treziților în care credea atât de tare. Ciudat, dar acum nu o mai deranja atât de tare. Bărbatul însă insistă agasant:

— Rotația durează exact douăzeci de diviziuni, adică o perioadă de veghe şi una de somn.

Ei, chiar asta nu putea să i-o lase netaxată:

— Pfoa, şi nu te gândeşti că, de fapt, diviziunile au fost calculate după perioada aia, de la bun început? E coincidență că-mi încape pe deget inelul pe care l-am făcut pe dimensiunea degetului meu?

— Corect, corect, spuse el precipitat, nu neg asta! Evident că aşa a fost. Dar nu aici voiam să ajung, ci la faptul că perioadele noastre de somn şi veghe sunt în acord cu ciclul de rotație.

— Şi ce dacă? Aşa o fi fost mai uşor pentru anatomişti să recomande.

— Noo, e mai complicat de atât. Pe vremea când trăiam la suprafață şi steaua principală dădea suficient de multă lumină şi căldură, perioadele de somn se legau de poziția în care te aflai pe planetă față de ea. Când erai pe partea luminată, era zi şi stăteai treaz. Când erai pe partea cealaltă, umbrită, era noapte şi dormeai. Dormeai atunci când nu mai aveai lumină, când era întuneric. Nu ai observat că nu poți dormi când ai luminile aprinse în apartament?

— Încă o explicație la limita penibilului, spuse femeia amuzată. Însă are un maaare minus: Dacă e aşa cum spui, înseamnă că toți de pe o parte a planetei dormeau deodată, că se făcea, ăăă cum spuneai tu „noapte” pentru toată lumea, nu?

— Da, exact aşa! Pe porțiuni foarte largi, toți dormeau şi se trezeau cam în acelaşi timp.

— Şi nu ți se pare anapoda? Cum ar fi dacă şi în citadelele noastre pe toți i-ar apuca somnul deodată?

— Dacă te gândeşti la organizarea noastră de acum, ai dreptate, ar fi cam anapoda. Dar pe-atunci lucrurile mergeau în mod natural. Pe perioada nopții activitățile se reduceau foarte mult şi se reluau când se făcea iarăşi zi.

— Mda, spuse Semina într-un târziu, poate fi o explicație. Dar asta nu înseamnă că e neapărat singura plauzibilă.

— Păi… cum altfel s-ar explica ciclicitatea…

— Uite, îl întrerupse femeia, dormim pentru că avem nevoie de odihnă, pur şi simplu. Rotească-se planeta sau stelele… sau ce-o vrea, perioada de rotație a fost măsurată şi împărțită la douăzeci. Aşa am obținut diviziunile. Acum, prin observație, s-a ajuns la concluzia ca avem nevoie de perioade de

somn de cam jumătatea celor de activitate, da? Ei, nimic mai simplu şi logic decât să raportezi perioadele la diviziuni. Deci: avem recomandarea de treisprezece cu şapte. Atât şi nimic mai mult. Dacă vrei să crezi chestia aia cu steaua care lumina feeric, cu viața la suprafață, cu toți dormind deodată şi toate celelalte, n-ai decât! Dar să nu ai pretenția că explicațiile voastre sunt singurele plauzibile, că nu sunt!

— Dar cu întunericul cum rămâne? De ce ne e mai firesc să dormim pe întuneric?

— Uite-te în jurul nostru! se trezi ea strigând. Mai e şi altceva? Cum altfel să ni se pară firesc să dormim dacă trăim în întuneric? Şi aşa o facem dintotdeauna?!

3

Nici mistica şi nici ştiința nu dădeau răspunsuri clare când erau întrebate despre originea vieții. Voia planetei, apăruseră odată cu ea. Când ea se născuse din marele abis, îi purtase în pântec. Pe ei, pe vegetale şi bacterii. Tot ecosistemul. De ce să desparți problema apariției vieții de cea a apariției planetei? Dar nici aici nu aveau răspunsuri. Geneza planetei era de prea puțină utilitate practică, deci ştiința nu prea-şi bătuse capul cu ea. Mistica o tratase cu larghețe, mulțumindu-se, ca în multe alte cazuri, la formula „voia Celui ce Este”. Iar cât priveşte suprafața sau bolta cerească, ştiința se limitase la a le cerceta şi exploata potențialul energetic, iar mistica se prosternase în fața imensității şi invocase măreția Celui ce Este. Cam atât despre lumea de afară. Plus câteva nume date stelelor mai uşor vizibile, determinări de axe de rotație şi perioade.

Terminalul din camera ei nu-i putea da Seminei prea multe informații. Nu se înregistrase cu exactitate momentul în care scoarța planetei fusese descoperită sau în ce circumstanțe. Cu siguranță tot atunci se şi introdusese sistemul de referință temporal bazat pe rotații şi diviziuni. Şi fusese elaborat conceptul de planetă. Nici rețeaua captatoare de radiație nu se ştia când fusese inventată,prima ei consemnare, într-o formă primitivă, fiind de acum aproximativ trei milioane de rotații. De-atunci fusese îmbunătățită constant. Însă radiația în sine nu se ştia când se descoperise sau cu ce preț în vieți. Ea fusese atribuită stelelor, însă despre acestea nu se cunoştea mai nimic. Nici dimensiuni, nici distanțe. Dificultatea pe care ieşitul la suprafață o ridica, îngreunase cercetarea lor,iar lipsa de utilitate practică a acestui demers îl îngropase de tot. Nici măcar nu se străduiseră cercetătorii să tragă o concluzie fermă: se roteşte planeta sau stelele?

Aşadar, în direcția asta, cam atât. Teoria treziților despre steaua principală nu putea fi nici combătută, nici confirmată. În cealaltă direcție, cercetând cunoştințele documentate despre geneza vieții, drumul era şi mai

scurt. Se ştia doar că ecosistemul aparținea interiorului, dar dacă apăruse odată cu însăşi planeta sau dacă se formase ulterior, prin cine ştie ce mecanisme, nici o informație. Ideea că fusese construit dintr-un altul, mult mai variat, care existase odată la suprafață, neputând fi combătută cu argumente, altele decât că nu era de bun simț.

Cât despre anatomie, despre rolul receptorilor oculari sau a pigmenților pielii, nici un cuvânt. Sigur, medicina cunoştea în detaliu funcționarea organelor precum şi modul de tratare eficientă a fiecărei afecțiuni, însă când era luată la bani mărunți despre necesitatea practică a fiecăruia în corelație cu mediul natural, uneori ridica din umeri.

Şi rămânea şi problema fricii. Ea tindea cel mai ostentativ să dea dreptate treziților, ea singură fără nici o referire în ştiința clasică. De ce aveau frică de întuneric? De ce nimeni nu străbătea coridoarele negre de unul singur? Nu exista nici un pericol logic şi totuşi, indivizii tindeau să se grupeze în beznă. Măcar doi, niciodată unul singur... Simpla prezență a altuia oferea un confort spiritual suficient pentru a înfrunta ceea ce unuia singur îi dădea fiori.

Semina închise iritată terminalul şi se ridică de pe fotoliu. Îşi pierduse vremea scotocind. Nu realizase până atunci cu câtă larghețe erau tratate de scolastica clasică subiectele care nu aveau utilitate practică. Nu era de mirare că, pe nişa enormă care se crease, ideologii ca ale treziților apăruseră şi-şi luaseră avânt.

— Tu ce crezi, spuse înghiontindu-l uşor pe bărbatul care moțăia pe pat, am trăit vreodată la suprafață?

— Hmmm? răspunse acesta puțin buimac şi se ridică pe-un cot. Aaa, da, ai umblat cu Kvarth. El îți pune mereu probleme d-astea...

Apartamentul Seminei era unul confortabil, spațios, dotat cu un pat de două persoane, o canapea, masă cu şase scaune, fotoliu cu terminal conectat la rețeaua de date, ca să nu mai vorbim de separeul grupului sanitar propriu. Tehnicienii care lucrau la rețeaua captatoare erau foarte bine văzuți şi îşi permiteau ceva mai multe. De-asta şi Svetl prefera să vină la ea.

— Kvarth. Şi ce dacă? Tu zi-mi dacă crezi sau nu!

— Nu ştiu... nu prea m-a interesat treaba asta. Nu m-am gândit.

— Gândeşte-te acum!

Se aşează pe pat, lângă el, invitându-l să o cuprindă în brațe şi începu să se joace cu mâna prin părul lui. Bărbatul îşi aşează capul pe umărul ei.

— Da, de ce nu? spuse.

— De ce nu?!

— De ce nu... E o posibilitate, la fel de bună ca oricare alta.

— Deci...crezi că se poate!

— Da, se poate, de ce nu?

— Cum poți fi atât de indiferent?

Svetl râse şi-şi ridică încet capul de pe pieptul ei, privind-o în ochi. Apartamentul ei era atât de bine luminat! Îi putea vedea clar ridurile minuscule, firele sprâncenelor şi genelor…

— Ce importanță are de fapt? Dacă au trăit vreodată unii din specia noastră la suprafață sau nu, oricum aia a fost atunci, demult. Ce mai contează acum? Pentru mine cel puțin, care nu voi ieşi niciodată, nu are nici o însemnătate.

— Ar trebui, totuşi, să ştim!

— Da, ar trebui. Dar tot nu ne-ar ajuta la nimic.

Semina dădu să protesteze, dar se răzgândi. Motivul pentru care nu se găseau răspunsuri în ştiința clasică era în fața ei. Şi cum l-ar fi putut condamna? Bietul Svetl! Ca tehnician constructor de tuneluri, nu avea niciodată să vadă stelele. Nu se trimiteau persoane sus doar ca să se zgâiască la cer.

— Şi ce-i aia specie? întrebă, totuşi, deşi din context înțelegea despre ce ar fi fost vorba.

— Păi… noi toți suntem o specie. Adică suntem compatibili unii cu alții, nu ştiu exact cum să explic. Poți să cauți pe terminal definiția.

— Nu ştiam că există cuvântul acesta. E cam în plus. Adică ne desemnează pe noi sau pe vegetale.

— Da, acum da. Dar, cică,au fost şi altele cândva. Pe-atunci avea logică să spui „specie”. Toate aveau nume. Şi noi aveam. Dar s-a pierdut, aşa cum se va pierde şi acest cuvânt.

— Ei, spuse ea, deci ştii şi tu ceva din teoria treziților!

— Câte ceva, da. Dar chestia asta nu ține de vorbăria lor. Ei cred că au existat specii doar când se trăia afară. Nu cred că şi-au pus problema relativ la mediul de acum. Noi ştim că au existat şi alte specii aici jos, cu noi.

— Voi? Ştiți? Care voi? De unde ştiți?

— Noi, săpătorii de tuneluri. Crezi că numai voi, care lucrați la rețeaua captatoare, ştiți chestii în plus? Credeți că numai voi vă confruntați cu mistere şi tabuuri? Le-avem şi noi pe-ale noastre!

Femeia se smuci dintre brațele sale şi, ridicându-se în genunchi, îi cuprinse picioarele între ale sale şi i se aşează pe coapse. El îşi aşează mâinile pe şoldurile ei şi-i zâmbi.

— Povesteşte-mi! spuse ea aplecându-se şi sprijinindu-se de pieptul lui.

— Păi… nu e mare lucru de povestit. Există câteva tuneluri despre care nu ştie nimeni. Nu sunt trecute nici pe hărți. Gurile lor au fost zidite demult, dacă treci pe lângă una nici nu-ți dai seama. Vegetația răzleață a crescut peste îmbinări şi s-au uniformizat. Numai noi le ştim, le avem marcate pe hărțile de interdicție, ca nu cumva să-i vină cuiva ideea să extindă rețeaua şi să dea din greşeală peste unul. Explicația oficială este că sunt zone care au fost contaminate, deci trebuie să rămână în izolare totală.

Cel puțin pentru acum.

Semina îi asculta captivată. De ce să cauți mistere la suprafață sau pe cer, când altele, atât de fascinante, erau chiar lângă tine?

— Contaminare cu ce?

— Nespecificat. Radiație, gaze toxice… tot ce e posibil!

— Şi de ce le ții secret?

— O precauție în plus. Ştii tu, atracția interzisului. Mai bine să nu se ştie de ele. Oricum, am spus că asta e explicația oficială. Dar mai e una, neoficială. O ştim cu toții. Unii credem, alții nu. Eu unul cred… de fapt, ăăă… mă rog, zic: „de ce nu?”.

— Tu la toate zici asta! Nu eşti niciodată categoric!

— Am fost când ți-am spus că te vreau!

Îi strânse uşor în palme muşchii lombari şi începu să-şi plimbe mâinile pe spate în sus, pe sub bluză. Toată carnea acestei femei era tare şi fermă, trădând un tonus perfect.

— Mai târziu, îl apostrofă ea prinzându-l de încheieturi, acum povesteai ceva!

— Mda, ei, ideea e că, ăăă… noi credem că, de fapt, tunelurile zidite duc către citadelele altor „specii”. Credem că a fost o vreme când trăiam împreună, cu toții, dar la un moment dat ne-am despărțit. Ceva legat de o decizie. Noi am vrut într-un fel, ceilalți altfel. Şi ne-am despărțit. Am împărțit catacombele şi le-am izolat. Fiecare cu treaba lui.

— Câte specii mai erau? Cum arătau?

Bărbatul râse înfundat.

— Doar nu crezi că ştiu?! Habar n-am! Nici nu ştiu dacă toată chestia e adevărată. Probabil nu e. E doar o legendă, ştii tu…

Da, o legendă. La fel ca cele pe care le propovăduiau treziții. Singura diferență era că Svetl nu avea pretenția că ar fi un adevăr absolut, ci o accepta ca ceea ce era. Se lăsă uşor la pieptul lui. El o îmbrățişă.

— Ce zici, spuse ea deodată, ridicându-se în coate pe muşchii lui, ai deveni monogam pentru mine?

— Ce? De ce? Ai vrea tu aşa ceva?

— Dacă aş vrea!

— Nu ştiu ce să spun… Oricum nu e voie. Procreația trebuie să fie mereu între indivizi diferiți, altfel…

Ştia foarte bine. Indivizii concepuți de aceeaşi doi părinți prezentau prea multe caracteristici comune, iar redundanța genetică era de evitat. Ea însăşi procrease de trei ori, cu trei bărbați diferiți, oferind societății trei prunci sănătoşi. Şi parcă nu-şi dorea să rămână de-acum doar la unul singur. Însă i-ar fi plăcut să-l audă pe Svetl spunându-i că ar fi făcut-o pentru ea.

— Dar acum, continuă el, acum este timpul nostru! Îl putem prelungi cât vom dori. E al nostru!

Şi îmbrăţişarea lor se prelungi hulpavă, iar ei se bucurară unul de celălalt. Şi când lumina păli, iar oboseala o învinse în sfârşit, se regăsi stând pe maldărele de bolovani, sub cerul înstelat, acolo unde reţeaua nu se întindea, iar Kvarth îi vorbea despre oraşul care fusese odată în locul acela, despre turnurile care se înălţaseră din pietrele pe care călcau, despre aerul care forma curenţi, despre lumina şi căldura stelei principale din vremurile în care ea fusese darnică. Şi-i vorbea despre viaţa de la suprafaţă, abundând în forme şi culori care-ţi luau minţile, despre nenumăratele forme de viaţă, despre zi şi noapte, despre neîmpărţitul dragostei... despre toate câte fuseseră şi nu aveau vreodată să mai fie. Iar ea, pentru că-l credea, îşi lepădă casca...

4

— Chiar nu există altă cale? Trebuie să mergem atâta pe jos, cărând de nenorocirile astea?

— Ba da, ar fi. Dar ar trebui să sărim din vagonet. Ce zici?

Kvarth şi Svetl se priviră în lumina slabă a lămpii de tunel preţ de câteva clipe, apoi Kvarth continuă:

— Eşti tehnician la tuneluri, trebuie să ai tu şi o soluţie neidioată!

— Aş avea, dar e prea bătătoare la ochi. Sau poate nu te-ai prins că ce facem e ilegal?

Kvarth o privi încruntat pe Semina, iar aceasta ridică indiferentă din umeri. În definitiv, nu-l trăsese nimeni cu forţa. Ea şi cu Svetl ar fi putut pune singuri totul la cale. Svetl avea acces la hărţile zonelor interzise, la sonde şi la freze, Semina la costume de protecţie. Nu mai era nevoie de nimic altceva. Se gândiseră însă că ar fi fost şi el doritor să li se alăture şi nu se înşelaseră. Curiozitatea îl ardea groaznic, însă perspectiva marşului nu prea-l încânta. Ca să poată ajunge la unul dintre tunelurile zidite, cei trei luaseră un vagonet. Însă acesta nu putea opri decât în staţiile prestabilite, iar destinaţia lor era între. Trebuia, deci, să meargă pe jos o bucată destul de bună, cărând costumele, tuburile de aer şi freza după ei. Dar nu aveau ce face. Se porniră, aşadar, cu toţii în direcţia indicată de harta lui Svetl. De-aici înainte, doar întuneric.

— Ştiţi, spuse la un moment dat Kvarth gâfâind, chestia asta se potriveşte foarte bine cu teoria vieţii la suprafaţă! Noi mereu am spus că erau foarte multe specii.

Semina ar fi vrut să-l contrazică. Ea prima dată auzise cuvântul acela de la Svetl, Kvarth nu-l pronunţase niciodată. Vorbise despre o mare varietate a vieţii şi alte asemenea, dar nu spusese niciodată nimic despre „specii”.

— Când noi ne-am retras în adâncuri, continuă el, au venit cu noi şi alţii.

Svetl scutură din cap. Pentru un trezit, chiar şi un bolovan venea în

sprijinul vieții la suprafață. Era ciudat cum de abia acum unul aflase despre legendele lor, ale săpătorilor de tuneluri. Probabil că dintre colegii săi nu era niciunul trezit. Nu prea avea cum, treziți erau doar dintre cei care ieşeau la suprafață. Ăştia de obicei erau mai curioşi, cum era şi Semina, care, deşi nu era una dintre ei, pusese totul cap la cap. Ea realizase că, unindu-şi resursele, un tehnician săpător de tuneluri şi unul de rețea de suprafață aveau tot ce le trebuia pentru a verifica mitul. Dacă pe cele din cer nu avea nici o pârghie pentru a le atinge, măcar pe acesta putea să-l exploreze. Lui la început i se păruse prea periculos şi se împotrivise, însă îl convinsese femeia. Nici nu-i fusese greu. Femeilor niciodată nu le este.

Şi ecourile paşilor lor în beznă…

— Cum vom şti când am ajuns, întrebă femeia, când tot tunelul ăsta arată la fel? Ce reper avem?

— N-ai vrea acum să ştii şi cum se fac tunelurile? Am să găsesc eu, spuse Svetl, avem nişte marcaje din loc în loc. Deocamdată e prea devreme să mă uit de ele, dar după ce-om mai merge o diviziune aşa…

Şi merseră. La răstimpuri, zgomotul roților metalice rulând pe şine şi curentul violent le spunea că pe lângă ei trecea un vagonet. Nu-l vedeau. Ochelarii vectoriali puteau reda doar suprafețele rigide, statice. Foarte bine, nici cei din vagonet nu-i puteau vedea pe ei. Lămpile din tavan, oricum foarte rare, abia produceau câte o pată galbenă în jurul lor. Nici un pericol de-acolo. Trebuia doar să meargă…şi merseră, orbecăind… până când Svetl îi opri şi începu să pipăie peretele cu o sculă sonică. Ceilalți, numai după sunetele ritmice de metal lovind piatra urmate de țiuiturile de frecvențe tot mai înalte, îşi dădeau seama că prospecta.

— Gata, spuse, am găsit! Sigur vreți să o facem?

Liniște.

— Bun, atunci să ne echipăm!

Semina şi Kvarth îl ajutară pe săpătorul care atingea pentru prima dată un costum de exterior, apoi fură gata ei înşişi în trei mişcări. Svetl făcu câțiva paşi, îşi ridică mâinile, apoi se foi agasat.

— Al meu cred că e defect! Mă ține în toate părțile.

— Obişnuieşte-te! îi răspunse Kvarth fără să-şi ascundă satisfacția. Asta e frumusețea vieții celor care muncesc afară! Pentru aste ne invidiați!

Svetl nu ripostă. Se aplecă după freză şi fu uimit de efortul de care fu nevoie pentru a se ridica. Deci, acesta era secretul musculaturii Seminei! Fiecare mişcare cerea forță în îmbrăcămintea asta care i se opunea din fiecare joncțiune. Făcu câțiva paşi şi sprijini freza cu vârful în perete.

— Suntem la adăpost? Eu încep!

Simți o mână închizându-i viziera, apoi o auzi cu un fâşâit pe Semina în cască:

— Totul e în regulă, ne-am izolat. Dă-i drumul!

Freza prinse a şuiera şi un punct incandescent apăru între vârful ei şi perete. Pentru câteva clipe, văzură desluşit în jur. Siluetele lor lătărețe, tunelul uşor boltit, şinele, toate apărură scăldate în lumina albă, orbitoare. Un firicel de rocă topită începu să curgă din zona afectată, solidificându-se repede pe perete în jos. Lumina se diminuă din ce în ce, pe măsură ce forajul se adâncea, până ce dispăru de tot. Încetă şi şuieratul.

— Avem o breşă, anunță Svetl, sondez!

Introduse un baston telescopic în gaura făcută şi-l extinse.

— Cum e? întrebară deodată ceilalți doi.

— Răbdare! Analizez.

Un piuit slab şi regulat îl informă despre nivelul de radiație din partea cealaltă. Îşi ridică mâna, oprind avalanşa de întrebări. Alte clipe trecură. Sunetele se diversificară, apoi o luminiță verde se aprinse pe mânerul bastonului, iar acesta se retrase automat.

— Aer respirabil, nici urmă de radiație.

Kvarth sări în sus de bucurie, cu tot cu costumul.

— Deci, e de bine! Mergem mai departe!

Emoția îi răzbătea prin voce, ca unui copil.

— Mergem…

Şi Svetl porni din nou freza, plimbând-o acum în sus şi-n jos. Lumina inundă iarăşi tunelul, odată cu sunetul surd. Semina simți cum un val de emoție o cuprinde, ca atunci când ieşise prima dată la suprafață. Urmărea cu privirea punctul strălucitor care se plimba pe perete, desenând un mozaic ciudat şi-şi simțea respirația îngreunată de emoție. Îşi strânse pumnii. Punctul se stinse. Urmă zgomotul unei lovituri puternice, apoi pietre împrăştiindu-se pe jos. Uşa era deschisă. Va păşi în necunoscut!

Însă dincolo era doar un tunel, nimic mai mult. Intrară pe rând prin spărtură şi se opriră. Bastonul sondă continua să piuie liniştit, luminând verde. Nici un pericol. Porniră înainte, ținând aproape unul de altul, cu ochelarii vectoriali dezvăluindu-le pereții cu nimic speciali.

— Pare un model de-al nostru, spuse Svetl, însă de dimensiuni atipice. Formele şi joncțiunile sunt aproximativ aceleaşi cu cele cu care lucrăm şi noi.

— Nu mă miră, vorbi şi Kvarth, deloc descurajat de noua descoperire. E şi normal să fie din perioada în care încă nu ne despărțisem de ceilalți, deci ne e cunoscut.

Mergeau încet, cu precauție. Svetl aprinsese o lanternă. Aici nu risca nimic făcând lumină. Pereții erau goi, fără pic de vegetație. Solul păstra o pereche de şine metalice, în stare foarte bună.

— De când n-o mai fi fost nimeni pe-aici? se miră Semina privind de jur împrejur.

— Aparent, de ieri, vorbi în şoaptă Svetl. Şinele n-au pic de rugină. Total nepotrivit pentru un tunel părăsit.

— Poate nu sunt din cele pe care le ştii tu, se băgă şi Kvarth, or fi din aliaje rezistente.

— E posibil, dar nu prea cred. Recunosc profilul.

Merseră o vreme în liniște, plimbându-şi ochii de pe un perete pe altul, urmărind lumina lanternei. Peisajul rămânea acelaşi. După o vreme, femeia vorbi:

— Aici nu e nimic. Poate că nici nu mai e cineva viu…

— E o fundătură, răspunse Svetl, e normal să nu fi trecut nimeni pe-aici, chiar dacă ar fi rămas.

— Şi vegetația? De ce a dispărut?

— Nu poate trăi singură. Are nevoie de apă şi de bacterii, bacteriile de reziduuri…

Roti câteva butoane de pe bastonul cu sonda şi imediat culoarea luminiței se schimbă în albastru. Un piuit scurt, apoi reveni la culoarea inițială.

— Umiditate zero, traduse, deci n-au apă, nu pot trăi!

— Şi-n tunelurile noastre de unde au?

— Vegetalelor care cresc accidental pe pereții tunelurilor le trebuie foarte puțină. O găsesc în aburii respirației noastre de exemplu.

— Înseamnă că pe-aici…

Nu o completă nimeni. Se părea că, într-adevăr, viața părăsise acele locuri.

— Poate e mai bine aşa, vorbi într-un târziu Svetl. Dacă existau într-adevăr alte specii şi dacă ne întâlneam cu ele, nu se ştie dacă ar fi fost prietenoase cu noi.

— De ce să nu fie? întrebă mirată femeia, doar nu le făceam nici un rău.

— Dar ele ştiau asta?

— Păi, le-am fi spus-o de cum i-am fi văzut!

— Şi crezi că te-ar fi înțeles? Eşti sigură că vorbesc la fel ca noi?

— În câte feluri se poate vorbi?

— Să nu ne batem capul cu asta, interveni Kvarth. Când se trăia la suprafață, chiar şi noi aveam mai multe moduri diferite de a vorbi. Cel puțin două, asemănătoare. Se numeau „limbi”. Dar când am coborât, am adoptat una singură. Dacă au coborât şi alții, cel mai probabil ne înțelegeau.

Nu continuară discuția. Doar mersul în costumele de exterior era suficient de greu, încât să nu le mai ardă de vorbit.

— De ce mai ținem chestiile astea pe noi? întrebă Svetl când simți că efortul îl secătuia.

— N-am încă încredere în mediul de aici, răspunse încet Kvarth. Poate că e ceva în aer ce n-a detectat sonda ta.

— De ce spui asta?

— Ştie să facă şi analiză biologică?

— Ce analiză biologică îți trebuie? Nu pricepi că aerul e perfect uscat?

— Au existat cândva, la suprafață, microorganisme care nu aveau nevoie de apă.

Iarăşi cu suprafața! Nu se sătura oare niciodată?

— Ştii ceva? Eu mă întorc! Ăsta e doar un tunel abandonat, iar noi suntem ridicoli în costumele astea! Totul s-a conservat perfect pentru că nu a existat nici un factor alterator. Nu e umiditate, nu e viață. Nu e umiditate, nu ruginesc nici fiarele. Aici nu e nici un mister! Îmi pare rău, Kvarth, dovezile tale nu-s aici!

— Băieți, ia, gura amândoi! Ce-i chestia aia în față?

5

Un alt zid, o nouă incizie, acelaşi piuit al sondei telescopice: „Aer respirabil, zero radiații.” Un curent prinse a străbate spărtura, imediat ce Svetl o crease, invadând tunelul, şi umplând conul de lumină al lanternei de praf strălucitor. Încetă repede, semn că diferența de presiune fusese mică. Iar când păşiră dincolo…

O izbucnire de lumină galbenă îi întâmpină. Un câmp verde se întindea la picioarele lor, fremătând de vegetație ciudată, înaltă până la genunchi. Sus, un glob de-o incandescentă orbitoare inunda totul cu lumina sa, iar în mijlocul câmpului, făpturi gigantice, ciudate, zăceau în încremenire, în jurul unei calote sferice translucide. Pulberea argintie strălucea peste tot, plutind prin aer.

— Viața la suprafață, îngână Kvarth şi lacrimile-l podidiră. Steaua, lumina, căldura!

Dădea din mâini arătând spre tot ce era înaintea sa şi rostea cuvinte în aiurare. Îşi lepădă casca şi costumul şi trase cu nesaț în piept aerul plin de sclipiri.

— Viața, spuse, viața!! şi o luă la fugă spre ființele enorme ce păreau că-l aşteaptă.

Semina îşi dezbrăcă şi ea costumul şi alergă în urma colegului ei.

— Haide, vino şi tu! îi strigă lui Svetl întorcându-se pentru o clipă.

Şi acesta o urmă.

Iar când ajunseră lângă măreața ființă care părea că doarme, un gând străin, dar desluşit, le străbătu mințile: „Călători din altă lume, vă rugăm, treziți-ne!”

— Trebuie să-i trezim, bolborosi Kvarth.

Gândul străin adăugă: „Sporii somnului nostru adânc vă-nconjoară. Eliberați antidotul şi ne vom deştepta!”

— Dar noi nu suntem din altă lume!

Prima căzu Semina, apoi cei doi bărbați, lângă ea. Visarea cea prelungă îi

înghiți subit. Lumina din înalt pieri, scufundând imensa grotă în bezna de mai înainte. Somnul ei continua, fusese doar un suspin.

Apoi adormirea profundă puse stăpânire pe întreaga ființă. Eliberați din grota lor, germenii argintii fură purtați din tunel în tunel şi din citadelă în citadelă, până la ultimul cotlon, inundând toate piepturile. Planeta dormea, iar odată cu ea, toți cei care nu o părăsiseră înainte de colapsul soarelui ei, ci i se ascunseseră în măruntaie. Copiii ei, copiii întunericului, scufundați în reveria cea de pe urmă, în pântecele care-i zămislise.

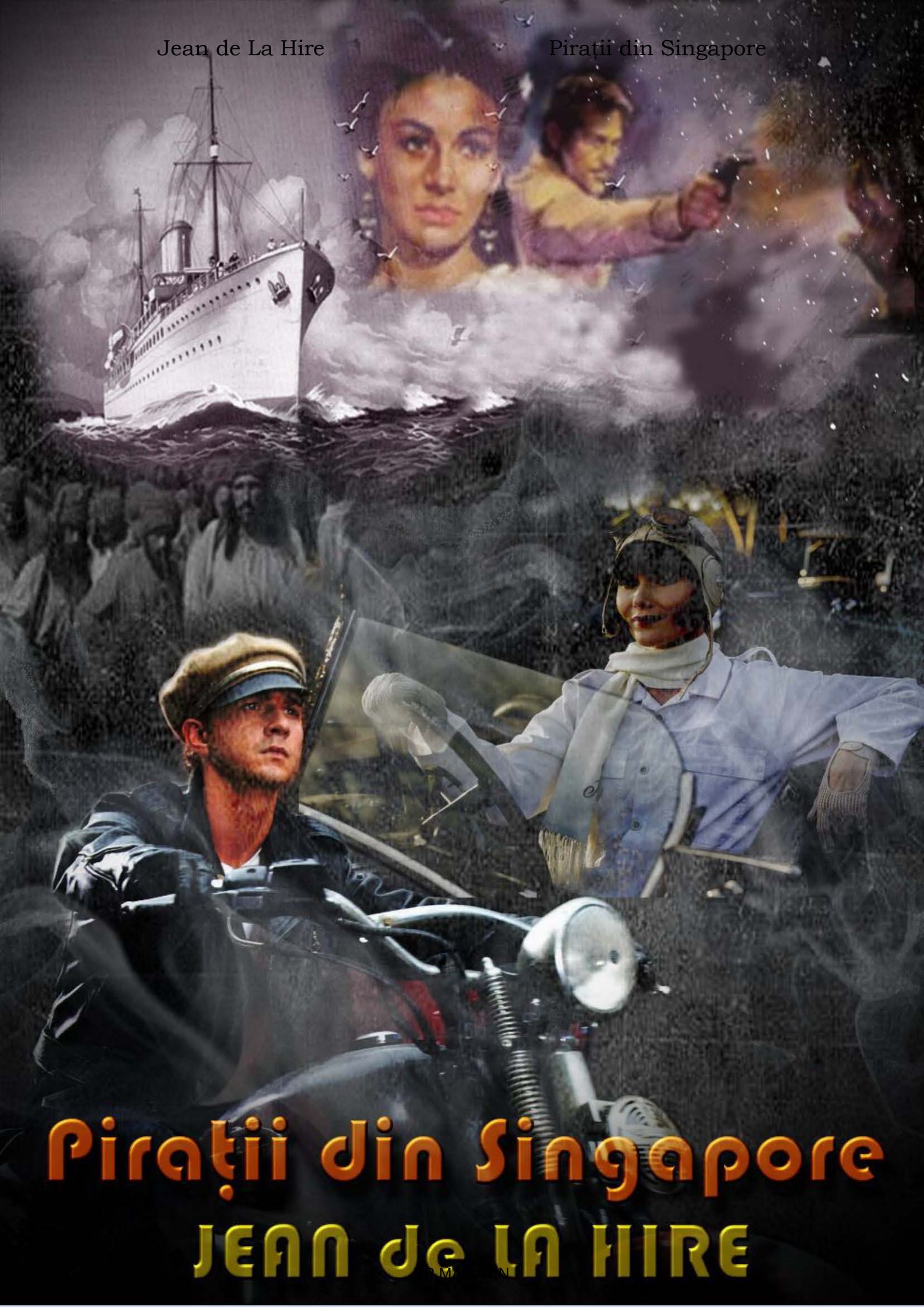
Piraţii din Singapore
JEAN de LA HIRE

Foiletoanele de altădată

JEAN DE LA HIRE

PIRAŢII DIN SINGAPORE

(Les pirates de Singapore)
Traducere din limba franceză de ŞTEFAN SOCRATE
Editura DANUBIU, Bucureşti-1943

EPISODUL II

CAP. IV
AL DOILEA AVERTISMENT

Se împliniseră cinci zile de când yachtul d-lui Le Francois se îndreptase prin Mediterana spre Port Said. De la plecarea din Marsilia, călătorii se bucuraseră de o vreme splendidă.

Albatrosul era un bastiment frumos, de trei sute de tone, al cărui echipaj compus dintr-o duzină de oameni, nu număra decât trei francezi: căpitanul Bernard Rimbert, vechi lup de mare, care-şi petrecuse trei sferturi din existenţă navigând sub Crucea Sudului. Jacques Rouvier, secundul, personaj tăcut şi întunecat, bigot, care-şi trecea timpul liber citind şi recitind cărţile sfinte şi Robert Beliu, şeful mecanic, căruia subordonaţii săi asiatici îi făceau destule necazuri, ca să nu mai aibă vreme să se ocupe de pasageri. Pierre Couvert şi soţia sa fuseseră primiţi cu bucurie de Jacqueline, care în mod spontan o îmbrăţişă pe Josette spunându-i că era prietena ce îi lipsise atâta vreme.

Se hotărî ca Josette să doarmă într-o cabină lângă cabina Jacquelinei, care se găsea astfel aşezată între noua sa prietena şi camerista Sitah.

Malaeza primi cu ostilitate acest aranjament, căci devotamentul ei era atât de mare încât câteva zile la rând, evită ostentativ orice contact cu noua venită şi înmulţi îngrijirile şi atenţiile cu care îşi înconjura stăpâna.

Dar cu timpul veni şi obişnuinţa. Puţin câte puţin, zâmbetul deschis al soţiei lui Pierre reuşi s-o îmblânzească pe sălbatica indigenă, ale cărei maniere deveniră mai puţin ocolite şi mai puţin duşmănoase, pe măsură ce se apropiau de orient.

Veni şi ziua când Sitah primi cu un zâmbet cuvintele prietenoase ale Josettei.

În ziua aceia, Jacqueline bătu din palme ca un copil strigând ca Josette era o adevărată vrăjitoare.

Cât despre Rahu, şoferul, care pe bord era ataşat serviciului personal al d-lui Le Francois, îi privea cu indiferență pe cei doi telegrafişti care ocupară cabinele de pe punte şi pe care tatăl şi fiica îi tratau mai mult ca pe prieteni, decât ca angajați.

De mai multe ori pe zi cei cinci tovarăşi se reuneau în sala de mâncare a yachtului şi țineau nesfârşite convorbiri, întretăiate de hohotele de râs ale celor doua femei. Căci Jacqueline era aproape vindecată. Sprijinită de brațul Josettei, tânăra fată putea să facă pe punte scurte plimbări în timpul cărora fiecare se minună de urmările pe care aerul de mare le avea asupra convalescentei.

Cât despre dl. Le Francois, se interesa îndeaproape de oaspeții săi, prevenindu-le dorințele, o trata pe Josette ca pe o femeie de lume şi făcea nesfârşite partide de cărți cu Jean şi Pierre. Călători şi echipaj, trăiră astfel într-o linişte aparentă până la Aden, unde făcură escală de aprovizionare cu cărbuni.

După douăzeci şi patru de ore, *Albatrosul* porni din nou pe mare, spre Oceanul Indian.

Totul era liniştit pe bord.

În zadar la plecarea lor din Marsilia, Jean şi Pierde inspectaseră vasul, din cală până în vârful catargului, căci nu reuşiră să găsească nici un indiciu care să-i pună pe urma ticălosului.

Nu vedeau nimic, nu auzeau nimic şi-şi muşcau degetele de necaz, gândindu-se că asasinul era acolo, în umbră gata să profite de prima ocazie.

Fără sa bănuiască, dl. Le Francois, Jacqueline *şi* malaiezul Rahu erau obiectul unei supravegheri discrete din partea celor trei.

De câte ori se întâlneau, cei trei prieteni nu scăpau ocazia de a se întreba reciproc. Dar nimeni nu observase nimic.

— Şi cu toate astea, mormăia fostul *cartier-maestru*, se pregăteşte ceva. O ştiu, o simt!

— Să ne fi înşelat? răspundea Pierre.

— Imposibil! Ai uitat bara de direcție şi scrisoarea de amenințare?

— Ai dreptate, Trebuie să veghem.

— Bizuiți-vă pe mine, zise Josette, căci Jacqueline este încântătoare şi o iubesc ca pe o soră. Ziua n-o părăsesc o clipă, iar noaptea, o văd din patul meu; prin uşa întredeschisă dintre cabinele noastre.

— Nu l-ai văzut niciodată pe Rahu, învârtindu-se prin culoarul vostru?

— Nu. Singur tatăl Jacquelinei vine câteodată să-şi vadă fiica în timpul nopții. Se apropie încetişor de pat, se apleacă, o sărută pe frunte, apoi se retrage fără zgomot.

— Ah! murmură Jean. Dl. Le Francois vine s-o vadă pe Jacqueline noaptea?

Apoi, sub influența unei subite asociații de idei, întrebă:

— Ia spune, Pierre, ai observat că dacă n-ar fi culoarea diferită a feței, dl. Le Francois şi Rahu ar semăna ca doi frați?

— Adevărat. Dar la ce vrei să ajungi? Dai oare importanță flecărelii spălătorului de automobile? Crezi că acest părinte, cu aspectul său de om

cinstit, ar avea tristul curaj să atenteze la viaţa fiicei sale?

— Taci, făcu Jean, aproape violent, nu pronunţa acest cuvinte care îmi fac rău... De altfel nu ştiu şi nu cred nimic... Aştept, şi mi-e frică. Mi-e frică pentru ea... Ah, prieteni, nu mă mai cunosc, nu ştiu ce se petrece cu mine. Sunt zile şi nopţi de când nu mai dorm şi-mi petrec vremea pândind oamenii care ne înconjoară cu speranţa că o vorbă, un gest, îmi vor da ocazia să-l descopăr pe asasin... Din nefericire, căpitanul şi secundul mi se par afară din cauză. Cât despre malaezi, s-ar spune că sunt muţi. Îmi vine să înnebunesc.

— Linişteşte-te, dragul meu, zise Pierre. Mă sperie exaltarea ta Crede-mă! Ne trebuie aici judecată limpede şi mai ales răbdare. Păstrează-ţi sângele rece, cu toate că ţie trebuie să-ţi fie mai greu decât îmi este mie şi Josettei.

— Ce vrei să spui? bâlbâi Jean.

— Sărman naiv! Ne crezi orbi? Îţi închipui că n-am putut discerne ce se petrece în tine? Secretul tău nu mai este secret pentru noi. Nu-i aşa, Josette?

— Da, dar pentru că Jean e îndrăgostit, nu-i un motiv să-l chinuim.

— Îndrăgostit? Eu? bâlbâi Pelouan, care roşi, apoi păli. Şi de cine, mă rog?

— De Jacqueline, spuse Pierre, pe buzele căruia se desena un zâmbet.

— Nu-i adevărat. Adică... eu... eu...

Dar nu-şi termină fraza, ci întorcându-se brusc, se îndreptă spre proră, cu faţa la mare, cu urechile vâjâind, pradă unei tulburări inexplicabile.

În seara aceia, Jean nu apăru la masa comună, pretextând o uşoară indispoziţie şi se închise în cabină.

Târziu, noaptea, ieşi din cabină şi rezemat de balustradă căzu pe gânduri, privind adâncimile oceanului.

— Da, îşi spunea el, o iubesc... Copila aceasta inocentă şi pură mi-a devenit mai dragă decât viaţa. Risc s-o pierd dintr-o clipă într-alta. Invizibila şi teribila ameninţare apasă mereu asupra ei... şi eu sunt neputincios.

Deodată se întrerupse, întorcându-se.

La spatele lui, un obiect greu căzuse pe punte.

Se repezi şi smulse din scânduri un pumnal malaez. De mâner era fixată o bucată de hârtie.

Tremurând de mânie, Jean aprinse bricheta şi la lumina ei slabă citi aceste cuvinte care îi smulseră un muget de furie:

Păzeşte-te! Ea este condamnata şi nimeni nu-i poate schimba soarta.

— Mişelule! strigă Jean înfuriat. Unde eşti? Arată-te!

Cu revolverul în mână, parcurse puntea, cercetă toate ascunzişurile posibile. Nu întâlni pe nimeni.

Singur, din vârful dunetei, secundul Jacques Rouvier, se apleca peste balustrada şi-l întrebă:

— Ohe! D-ta eşti d-le Pelouan? Ce-i zgomotul ăsta? Eşti bolnav?

— Nu, răspunse el? Am doar puţină febră. Plimbarea aceasta îmi va ajuta.

— Foarte bine!

Şi piosul locotenent îşi reluă lectura Bibliei.

Zdrobit, cu capul încins, Jean reveni la proră şi se prăbuşi pe un pachet de

frânghii, strângând în pumni bilețelul.

Cât timp rămase astfel, cu fruntea în mâini, nemişcat?

În jurul lui, totul recăzuse în tăcere şi nu se mai auzea decât foşnetul mătăsos al valurilor spintecate de navă.

Deodată, pentru a doua oară în acea seară tânărul tresări şi se întoarse.

Un zgomot uşor, al unor paşi furişați, se auzi dinspre pupa vasului.

Jean se ascunse repede după o răsuflătoare şi privi, cu atenție.

La început nu zări altceva decât puntea vasului luminată de lună şi crezu că s-a înşelat Dar în curând pe largul panou al punții dindărăt, ochii săi distinseră o pată întunecată, înaltă şi dreptunghiulară, parcă era o uşă pe care cineva o deschisese pe furiş. Nelinişţit, marinarul aşteptă să vadă cine va apare în cadrul uşii.

Trecură câteva clipe.

Dar nici o umbră nu se arătă în fața uşii şi puntea era tot atât de pustie ca mai-nainte. Deodată, un gând înfricoşător îl cutremură. Dacă nimeni nu ieşea, însemna că uşa fusese deschisă de cineva care intrase de pe punte; de cineva care îndrăznea, în mijlocul nopții, să pătrundă în încăperile rezervate călătorilor *şi* unde echipajul n-avea voie sa se arate.

Cine putea proceda astfel, dacă nu mizerabilul care cu o oră înainte, aruncase la picioarele lui pumnalul şi scrisoarea? Poate. În clipa aceea, dincolo de uşa deschisă, se comitea o crimă.

Un val de sânge se urcă în fața îndrăgostitului, care se repezi spre pupă. Dar când ajunse în dreptul coşului, se opri speriat, făcu câțiva paşi înapoi şi se ascunse după catarg.

În fața lui, la câțiva metri de catarg, o umbră albă înainta, fredonând o melodie americană, care îi devenise tot atât de familiară ca şi vechile cântece marinăreşti.

Umbra era îmbrăcată într-o pijama de mătase albă şi ieşise probabil din cabină cu câteva secunde înainte ca atenția lui Jean să fie atrasă de zgomot.

Nemişcat, reținându-şi respirația, Jean Pelouan o recunoscu pe d-ra Francois, în clipa când trecu prin fața lui Jacqueline păşea şovăitor spre partea din față a vasului. Şchiopăta puțin, căci rana de la gleznă nu era încă închisă.

Dar unde mergea?

Pentru ce îşi părăsise cabina, în plină noapte? Şi mai ales, pentru ce Josette şi Sitah o lăsaseră să plece? Hotărât să vegheze asupra ei până la sfârşit, Jean ieşi din ascunzătoare şi o urmări îndeaproape pe tânăra care se îndrepta spre proră.

Deodată, Jacqueline se opri în fața panoului deschis al ecutilei din față şi puse piciorul pe prima treaptă.

O sudoare rece acoperi fruntea îndrăgostitului.

Scara asta nu cobora la postul echipajului? Nu dormeau acolo mateloții malaezi?

Într-o străfulgerare, Jean avu neliniştitoare viziune a copilei, intrând pe jumătate dezbrăcată, în dormitorul plin cu bărbați unsuroşi, unde o pândea poate nevăzutul duşman cei jurase pieirea. Atunci, fără să se mai gândească, se repezi înainte şi o apucă de braț. Fata tresări.

— Domnişoară, unde te duci? bâlbâi el.

Ea se întoarse şi îi zâmbi fără să pară surprinsă că-l vede în spatele ei, într-un astfel de loc şi la o asemenea oră.

— Ah! spuse ea. Dumneata eşti, Jean? Sunt mulţumită că te-am întâlnit. M-ai văzut ieşind?

— Da, răspunse el, mai liniştit. Dar te pot întreba ce căutai la postul echipajului? Nu ştii că oamenii aceştia dorm fără veştminte şi că ar putea găsi ciudată vizita d-tale în plină noapte?

— Dumnezeule! zâmbi ea. Nu mă certa, prietene. Nu prea ştiu de ce am luat drumul ăsta... Fără îndoială, visam cu ochii deschişi... Vino, Jean, noaptea îi frumoasă şi e plăcut să stai sub stele.

Zicând aceste cuvinte, îl luă de braţ şi reîncepu plimbarea în lungul punţii.

Mergeau unul lângă altul şi la cea mai mică clătinare a vasului, corpurile lor se atingeau, producându-le o dublă înfiorare.

În vremea asta, Jacqueline repeta, fără să-i lase braţul:

— Ce frumoasă-i noaptea! Vezi, prietene, stelele sunt atât de numeroase şi atât de înghesuite că abia de zăreşte cerul. Ah! De ce trebuie să treacă clipele astea atât de dulci şi de curate? Nopţile Orientului ar trebui să fie eterne, ca şi cele polare. Nu eşti de părerea mea, Jean?

Emoţionat, neştiind ce i s-a întâmplat, îşi petrecuse braţul în jurul mijlocului tinerei fete şi o strângea încetişor, mut, fericit, temându-se că la primul cuvânt farmecul se va sfârşi.

— Vorbeşte mai departe, îndrăzni el să şoptească, te ascult.

Dar ea tăcu, mulţumindu-se să-şi sprijine capul pe umărul tovarăşului său, a cărui inimă bătea cu disperare. În tăcere, continuară să se plimbe până în clipa când, Jacques Rouvier, strănută puternic. Hapciu! pe care-l sublinie cu un: «Domnul fie lăudat!» spus cu voce puternică şi convinsă.

Atunci tânăra fată tresări se dezlipi de Jean, îşi trecu de mai multe ori mâinile pe frunte şi murmură:

— Mi-e frig.

— Trebuia să te înapoiezi în cabină, răspunse Pelouan, care relua contact cu realitatea. Dar de ce ai ieşit? De ce n-ai trezit o pe Josette sau pe Sitah?

Atunci Jacqueline îl privi ca şi cum ar fi căutat *o* explicaţie ce nu venea.

— Nu ştiu, răspunse ea. Josette dormea atât de bine. Te rog să nu-i spui nimic... m-ar certa. Sunt obosită, foarte obosită... La revedere, Jean!

Cu un gest spontan îi întinse fruntea, pe care el îşi apăsă buzele tremurătoare, apoi dispăru cu paşi repezi.

Jean se scutură ca un om ce se trezeşte dintr-un vis lung.

— N-am avut, oare, o halucinaţie? A fost într-adevăr Jacqueline, care-mi vorbea la ureche? Mi se pare că ies dintr-o baie călduţă şi parfumată.

Făcu câţiva paşi pe punte, examină cerul, apoi se opri în faţa postului echipajului. Se aplecă şi ascultă.

Un concert de sforăituri se auzi, dar în clipa când voia să coboare, zgomotul unui pas înăbuşit îl opri. Ascuns după un panou, aşteptă.

Paşii se apropiară, deveniră mai distincţi, apoi un turban galben apăru şi se ridică repede, ca o ciupercă uriaşă.

Era Rahu, valetul şofer al d-lui Le Francois; Rahu al cărui obraz gălbui semăna atât – afară de culoare – cu acel al stăpânului său; Rahu, care la această oră ar fi trebuit să fie culcat pe salteaua lui la aşa cabinei stăpânului său.

Jean fu ispitit să-l oprească şi să-l întrebe dacă aşteptase vizita stăpânei. Dar misteriosul malaez alunecă în lungul cursivei şi ajungând la uşa cabinelor, o deschise şi dispăru.

Atunci, gânditor, Jean intră în cabina telegrafului şi cu fruntea în mâni, aşteptă ca Pierre Couvert să vină să-l schimbe.

CAP. V
ÎN PLIN MISTER

— Josette, Josette, atât de greu dormi că nu auzi ce se petrece la doi paşi de patul tău?

— Mărturisesc că n-am auzit nimic şi sunt mirată că dorm atât de profund, eu care la Marsilia mă trezeam la cel mai uşor zgomot.

În dimineaţa aceea, cei trei prieteni se plimbau pe punte, aşteptând ora dejunului. Intrigaţi, discutau pe şoptite şi Jean povestea pentru a treia oară întâmplările al cărui actor şi spectator fusese în cursul ultimelor patru nopţii.

— Căci, spunea el, n-am visat. Era într-adevăr Jacqueline pe care am surprins-o de patru ori, în clipa când voia să intre în cabina malaezilor.

Căci scenele primei nopţi se repetară cu o preciziune care cerură o promptă intervenţie a apărătorului ei.

Chiar de a doua zi, Jean îşi dădu seama de profunda schimbare de atitudine a Jacquelinei faţă de el.

Revăzând, a doua zi, pe cel pe care-l strânsese în braţe în noaptea trecută, Jacqueline îi întinse mâna cu aceeaşi veselie, cu obişnuita-i familiaritate, dar fără ca nimic în purtarea ei să lase a se vedea că-şi amintea de sentimentala plimbare nocturnă la braţul fostului *cartier-maestru*.

În zadar, tânărul aşteptă toată ziua un semn care să-i arate că nu uitase nimic.

Jacqueline se arătă tot atât de copilăroasă ca şi în zilele precedente, iar naivitatea hohotelor sale de râs, sfâşia inima sărmanului îndrăgostit.

Era oare somnambulă? Sau vorbele pe care le pronunţase se adresau altuia? Sau era mai vicleană şi mai cochetă decât îşi închipuise?

La miezul nopţii, după cum fusese convenit, Jean veni să-l înlocuiască pe Pierre la postul de T. F. F.

Şi iată că aceiaşi scenă se repetă.

Cuvintele de dragoste, atitudinile languroase, sărutările urmară, până în clipa când, brusc, umbra alba se smulse din braţele lui şi dispăru după uşa cabinei.

O oră mai târziu, fostul marinar, ascuns ca de obicei, văzu ieşind turbanul galben al lui Rahu, care dispăru la rândul lui.

Aceste lucruri se petrecură patru nopţi la rând.

Ce avea oare tânăra fata?

Era nebună? Sau îşi bătea joc de el şi de dragostea lui?

Şi Rahu, ce căuta la ora aceasta printre malaezi?

Ce taină înfăşura vasul şi pe ocupanţii lui?

Şi mai ales de ce, Josette nu auzea nimic din zgomotul pe care trebuia să-l facă Jacqueline părăsind cabina? Era necesară o hotărâre urgentă.

— Ascultaţi, spuse Jean, trebuie să intervenim. Am impresia că primejdia e aproape. Ce mă sfătuiţi? Trebuia să dezvălui d-lui Le Francois ceea ce ştiu?

Pierre şi soţia sa nu răspunseră. Câteva clipe, domni *o* tăcere acuzatoare.

— Aveţi dreptate, reluă Jean. Atitudinea tatălui Jacquelinei e foarte ciudată. Sau nu ştie nimic, sau ştie prea multe. Să nu aprofundam acum chestiunea şi să aşteptăm spre a fi mai bine informaţi.

— Mărturisesc, zise Pierre, că povestea spălătorului de la hotelul Noailles îmi mai umblă prin creieri. Cine ne spune că acest părinte nu s-a servit de asemănarea dintre el şi şofer pentru a tăia nepedepsit bara de direcţie a maşinei în care fiica lui trebuia să plece singură?

— Taci... Taci... făcu Josette cutremurându-se. Prea ar fi groaznic.

— Dar nu imposibil.

— Evident, murmură Jean. De aceea, vom lăsa deoparte pe acest domn. Şi vom lucra singuri. Trebuie să ştim cu orice preţ ce se petrece în cabina Jacquelinei cu o oră înainte de a ieşi pentru plimbarea-i nocturnă. Josette, îţi cer să nu te culci la noapte să laşi întredeschisă uşa cabinei care răspunde în culoar pe la ora unsprezece vei stinge lumina şi ne vei primi, pe Pierre şi pe mine, în cea mai mare tăcere. Odată intraţi ne vom ascunde deoparte şi de alta a uşii de comunicaţie dintre cabina ta şi a Jacquelinei. Apoi, vom veghea.

— Bizuiţi-vă pe mine Dar să nu faceţi zgomot, căci Sitah se culcă târziu şi ar putea să se mire de prezenţa voastră la mine, la o oră atât de neobişnuită.

— Fii pe pace, vom fi nişte umbre.

În noaptea aceea pe la ora unsprezece, două siluete se strecurară în culoar şi se opriră în faţa uşii Josettei.

— Tăcere, şopti aceasta. Jacqueline s-a culcat, dar Sitah nu doarme încă.

Cei doi tineri se îndreptară spre uşa de comunicaţie, care era deschisă şi aruncară o privire în camera Jacquelinei. Aceasta dormea liniştită.

Lângă culcuşul ei era o mică noptieră, pe care erau un pahar cu apă şi o lămpiţă ce lumina numai jumătate de cabină.

De cealaltă parte a cabinei era uşa lui Sitah. Pe care o auziră mergând încoace şi încolo, ca o cameristă stilată care înainte de culcare aranjează cu grijă lucrurile stăpânei sale.

— Încă n-a venit nimeni? şopti Jean.

— Nimeni.

— Atunci să aşteptăm.

O oră se scurse.

— Sitah nu se mai aude, zise deodată Josette.

— Probabil că s-a culcat, răspunse Jean.

Şi din nou tăcerea se lăsă între ei.

Deodată, Josette ciupi puternic braţul soţului ei.

— Merge cineva în culoar. E pasul d-lui Francois.

— Tăcere! şopti Jean.

Uşa cabinei Jacquelinei se deschise încetişor şi silueta uscăţivă a bătrânului apăru în prag. Se îndreptă fără zgomot, în vârful picioarelor, spre culcuşul fiicei sale.

— E într-adevăr tatăl, nu-i aşa? şopti Pierre la ureche, prietenului său.

— Într-adevăr. Nu mai încape nici o îndoială. Dar ce-i figura aceea ciudată care se zăreşte acolo, la nivelul podelei?

Josette şi soţul său priviră în direcţia indicată, care era aceea a cabinei lui Sitah şi putură zări, neprecisă şi ca topită în penumbră, o figură palidă şi nemişcată, ai cărei ochi străluceau ca doi cărbuni.

— Ea este! Malaeza, şopti Josette. Trebuie să fie ca şi noi, curioasă şi vrea să asiste la vizita d-lui Le Francois.

— Hm! mormăi Jean, fata asta să fie oare la curent cu uneltirile duşmanului nostru? Va trebui supravegheată şi ea, Pierre.

— Mă voi ocupa de ea, răspunse Couvert.

Nu-şi mai vorbiră, căci toată atenţia le fu atrasă de dl. Le Francois, care se furişă spre ei, ca şi cum ar fi vrut să pătrundă în camera Josettei.

Din fericire, vizitatorul nu-i putea observa pe cei doi tineri ascunşi în întuneric de ambele părţi ale uşii.

Se opri în prag, ridică braţul şi aruncă în cabină un obiect minuscul pe care-l ţinea în mână şi care căzu pe podele producând un zgomot uşor, abia perceptibil.

Nici unul din cei trei nu îndrăzni să deschidă gura, căci în clipa aceea nu-şi dădură seama de ceea ce se întâmpla.

De altfel bătrânul se îndreptă spre fiică o privi cu dragoste, se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte.

Atunci i se păru lui Jean, că mâna bătrânului se oprise o secundă deasupra paharului cu apă. Lichidul din pahar se colorase în albastru.

Când dl. Le Francois se ridică, tânăra fată începu să se agite în somn, iar apa deveni din nou incoloră.

— Ai văzut? şopti Pierre.

— Da. E nemaiauzit. Oare acest părinte drăgăstos să fie numai un mizerabil otrăvitor?

— N-ar fi imposibil. Sărmana copilă!

Nu-şi mai vorbiră şi în umbră, toţi trei se simţiră pălind.

Mută, neliniştită, Josette făcea sforţări să-şi oprească hohotele de plâns care o înecau.

Iar dincolo, în cabina ei, ochii malaezei aveau acum o strălucire fosforescentă.

Li se păru chiar pândarilor că ciudata cameristă zâmbea şi că colţurile gurii i se ridicau, şăgalnic. Apoi evenimentele se precipitară.

Văzând că fiica lui e gata să se trezească, dl. Le Francois, se ridică brusc, făcu doi paşi înainte, aruncă în jurul cabinei o privire rătăcita, apoi se îndreptă spre uşa culoarului. O deschise, trecu pragul clătinându-se şi dispăru.

Mişcările lui fură urmărite cu atenţie de Jean şi prietenii săi, încât atunci

când, după plecarea bătrânului îşi întoarseră privirile spre Jacqueline, aceasta trează, sta pe marginea patului şi bea ultimele picături din pahar.

— Prea târziu! mormăi Jean.

— Bagă de seamă, spuse Josette, Jacqueline va ieşi. Crezi?

— Sunt sigură. Uite, îşi încalţă pantofii şi priveşte dacă pijamaua îi este încheiată.

— Rămâneţi aici, spuse el, eu trebuie să ajung pe punte înaintea ei. Supravegheaţi-l pe Sitah!

Nu mai aşteptă răspunsul celor doi soţi, ci se strecură afară şi ţâşni pe scară la aer liber.

În sfârşit respira mai uşor.

Făcu câţiva paşi spre ascunzătoarea lui şi aşteptă cu ochii fixaţi spre uşă. Deodată, Rahu apăru în prag şi se strecură în tăcere pe punte. Trecu prin faţa lui Jean, fără să-l vadă şi din câţiva paşi ajunse la postul echipajului, unde intră.

Era miezul nopţii.

Aşadar şi şoferul era amestecat.

Ce putea să însemneze asta?

Cine era vinovatul?

Rahu? Dl. Le Francois? Sitah?

Evident, îl văzuse pe bătrân vărsând un praf în paharul fiicei sale. Dar era oare, acest praf o otravă? Nu se putea bănui, că nefericitul părinte, conştient de primejdia prin care trecea fiica lui, îi administra pe ascuns antidotul capabil să combată otrava pe care i-o dădea asasinul? Dar atunci de ce Sitah asista impasibilă, inactivă, având aparenţa unei complice, la tot ce făcea bătrânul?

Rahu? Sitah? Le Francois? Adversari sau complici? Sau erau legaţi printr-unul din acele pacturi criminale pe care necesităţile vieţii, răzbunarea, pasiunea sau ura obligă anumite persoane să se întovărăşească cu indivizi josnici.

Tânărul marinar ar fi dat zece ani din viaţă pentru a avea răspunsul la aceste întrebării şi a putea să procedeze în consecinţă.

Dar din nou, uşa se deschise şi Jacqueline ieşi. Era îmbrăcată ca în celeilalte nopţi cu pijamaua de mătase albă şi ca întotdeauna se îndreptă spre postul echipajului.

De data asta însă, îndrăgostitul scurtă singur întrevederea şi se grăbi s-o conducă înapoi.

— Unde mă duci? murmură ea.

— În cabina d-tale! răspunde Jean. Vântul e prea rece în noaptea asta şi ai nevoie de odihnă.

— E adevărat, prietene, mă simt foarte obosita. Mi se pare că o mână de fier îmi apasă fruntea. Aş dormi zile întregi.

El nu răspunse ci încercă să-i vadă faţa, dar nu-i putea deosebi trăsăturile, căci noaptea era întunecoasă. Dacă ar fi fost mai lumină nu şi-ar fi putut stăpâni poate, un strigăt de spaimă în faţa schimbări ce se produsese în fizionomia ei.

El nu văzu nimic şi ea se lăsă dusă, ca o bolnavă. Intrară în cabină şi se

găsiră faţă în faţă cu Sitah, care-l privea cu ochii strălucitori, fără să spună un cuvânt.

— Am găsit-o pe stăpână ta pe punte. E obosită. Trebuie s-o culci şi s-o îngrijeşti.

Camerista se prosternă pentru a arăta că a înţeles. Dar ochii săi nu părăsiră faţa tânărului, ca şi când ar fi vrut să citească gândurile ce clocoteau înapoia frunţii lui.

— Grăbeşte-te! repetă el, apoi se apropie de uşă şi strigă: Josette! Pierre!

Nimeni nu-i răspunse.

Îşi reînnoi chemarea, fără să îndrăznească însă să ridice vocea de teamă să nu-l trezească pe tatăl Jacquelinei.

Aceeaşi tăcere inexplicabilă.

Atunci fără să-i pese de privirile mirate ce i le arunca Sitah, trecu pragul şi aprinse lumina. Un strigăt îi încremeni pe buze. Întinşi pe podele, Josette şi Pierre zăceau nemişcaţi.

Palid, Jean se aplecă asupra lor, apoi se ridică cu un suspin de uşurare.

Ambii dormeau adânc, dar atât de profund că toate încercările lui de a-i trezi ramaseră fără rezultat.

Se mulţumi s-o culce pe Josette în pat şi să pună *o* pernă sub capul lui Pierre, apoi aşezându-se între cei doi soţi, continuă să vegheze asupra lor, după ce închise uşa de comunicaţie.

Ocupată cu stăpâna ei, Sitah părea că nu observase nimic.

Încă un mister, se gândi acesta. Ce s-a întâmplat în timpul lipsei mele? Am ieşit acum un sfert de oră şi Josette nu dormea fiindcă mă înştiinţase că Jacqueline se pregătea de plecare. Cărui fapt se datoreşte acest somn ciudat?

Deodată se ridică şi se duse drept în mijlocul camerei unde un obiect strălucitor îi atrase atenţia. Se aplecă şi constată că era vorba de cioburi subţiri de sticlă provenind de la o fiolă farmaceutică.

— O fiolă! Asta e! A aruncat-o dl. Le Francois înainte de a se duce la fiica lui. Zgomotul uşor care ne-a făcut să tresărim era datorat fiolei cu cloroform ce se spărgea. Deci totul se explică… E sigur că bătrânul nu îndeplinea pentru prima oară această misiune. De aceea Josette dormea întotdeauna şi nu asista la plecarea sărmanei copile! Dar eu? De ce n-am adormit şi eu?… Ah! Am plecat brusc, în clipa în care vaporii narcoticului începeau să umple cabina. Ameţeala, somnolenţa care mă făceau să mă clatin şi care s-au risipit pe punte, era efectul conţinutului fiolei azvârlite de dl. Le Francois. Plecarea mea subită m-a salvat şi a salvat-o şi pe Jacqueline.

Se cutremură gândindu-se că dacă n-ar fi fost la vreme s-o oprească, Jacqueline ar fi coborât în postul echipajului, fiind la discreţia acestor sălbatici.

Asta era ceea ce dorea criminalul?

Probabil, căci procedând astfel, mizerabilul se răzbuna şi de atentatul eşuat la Marsilia Deci, era vremea ca asasinul să fie demascat şi împiedicat de a mai face vreun rău.

Noaptea se sfârşi fără alt incident. Pe la ora opt, Pierre şi Josette se treziră şi fura miraţi să se găsească în paza lui Jean, ai cărui ochii obosiţi îi priveau cu dragoste.

— Ce sa întâmplat cu noi? întrebară.

Tânărul le povesti cele întâmplate.

— Gândiţi-vă, spuse el ca încheiere. Trebuie să intervenim chiar azi, altfel Jacqueline este pierdută. Ne vom revedea la prânz.

Va urma...

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER 06

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

VP MAGAZIN

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL IV

CAPITOLUL 7

Joi, 12 martie

1330 Zulu +1
Biroul CAG
USS *Thomas Jefferson*

— Intră!

Master Chief[1] Mike Weston – care la bordul lui *Jefferson* avea funcția de *Chief of the Boat*[2] – intră în micul birou al lui Tombstone.

— ’nă ziua, CAG.

[1] Master Chief Petty Officer – grad militar în US Navy (cod NATO OR-9); echivalent *plutonier-adjutant*.
[2] Chief of the Boat (COB) – subofițerul cu cel mai mare grad de pe navă; răspunde de problemele de pregătire și disciplină ale echipajului.

— Salut, COB. Cu ce te pot ajuta?

— Ei bine, e vorba de un fel de invitație oficială, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Fii mai clar.

— Ăă… va fi o mică… *întrunire*. La ora 1400, pe puntea 01, la capătul hangarului, lângă vestiare. Ştiu că e cam neobişnuit, dar băieții au spus că ar fi onorați dacă ați putea veni. Neoficial, desigur.

Tombstone s-a lăsat pe spate în scaunul pivotant, analizând invitația. Uriaşul părea cam stânjenit, cum CAG nu-l mai văzuse niciodată. Şi îşi dădea seama cam despre ce e vorba.

— Eu am deja *nasul albastru*, *Master Chief*.

— Ştiu, domnule, Dar ar fi benefic pentru moral dacă ați putea veni.

— Crezi?

— Unul din tehnicieni mi-a spus dimineață: „*Hey*, COB! *Să-l invităm pe* Captain *Magruder*. *Este cel mai bun ofițer de la bord*!"

— Sunt flatat, spuse Tombstone.

— Fie vorba între noi, CAG, moralul pe *Jeff* e destul de scăzut. Treaba cu prezența femeilor la bord… ei bine, cam stresează tot echipajul. Mai ales de când umblă vorba că vom intra în luptă curând. Întâlnirea de după amiază este strict neregulamentară, dar nu cred că va afecta ceva. Şi dacă vin şi câțiva ofițeri… vor aprecia faptul că *alămurile*[3] au grijă de ei.

— Nu pot veni chiar imediat, COB. Arătă spre hârtiile împrăştiate pe birou. Trebuie să termin evaluările trimestriale ale personalului, XO[4] pentru CAP, şi o să mă omoare căpitanul dacă nu le pun pe biroul lui *commander* Parker în această după amiază. Dar păstrează-mi şi mie nişte *prăjiturele*. Voi coborî imediat ce am să scap.

Weston zâmbi larg.

— Asta ar fi minunat, domnule. Mulțumesc. Se întoarse spre uşă, apoi ezită.

— Ăă… încă un lucru. Mă tem că *Papa Charley* nu va avea acces. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Da. Am să vin… să zicem, la 1530.

— Perfect, domnule. Vă aşteptăm.

Făcu stânga-n'prejur şi ieşi.

Tombstone a rămas cu ochii la uşă câteva momente lungi, întrebându-se cum de s-a băgat în treaba asta. „*Papa Charley* nu va avea acces" însemna fără PC – *politically correct*. Fără femei. Şi era un motiv foarte serios ca să fie aşa.

La un moment dat în cursul nopții, *Jefferson*, care îşi continua deplasarea spre nord-est a trecut Cercul Arctic. Evenimentul a fost notat în jurnalul de bord, desigur, şi anunțat prin sistemul de televiziune cu circuit închis, dar nu a fost celebrat aşa cum prevedea tradiția.

Tombstone era conştient că, din această cauză, atât în cadrul *Air Wing*, cât şi în echipaj, se bombănise destul, iar moralul scăzuse şi mai mult.

---

[3] Slang pentru „ofițeri superiori".

[4] XO – ofițerul executiv/comandantul patrulei.

Cauza imediată părea să fie anularea ceremoniei de inițiere în vechiul și onorabilul nobil *Ordin al Nasurilor Albastre*.

Lunga tradiție din Navy a stabilit şi perpetuat câteva ceremonii ținute la bord. Cea mai faimoasă, desigur, era *Ordinul lui Neptun*, conferit ofițerilor şi marinarilor care treceau ecuatorul pentru prima dată. Mai erau şi alte frății, mai puțin cunoscute de cei trăitori pe uscat: *Domeniul Dragonului de Aur* (pentru trecerea meridianului de 180^0), prestigiosul *Ordin de Aur al Lupilor de mare* (pentru trecerea ecuatorului chiar pe la meridianul 180^0).

Şi mai era *Ordinul Nasurilor Albastre*, acordat celor ce treceau pentru prima dată Cercul Polar de Nord.

Asta era problema. Până acum era vorba numai de membri de echipaj *bărbați*.

Ceremoniile ce aveau loc cu această ocazie, prin care *„cireşele"* primeau inițierea, erau destul de groteşti hazoase şi aveau loc pe puntea de zbor în prezența întregului echipaj care în acele momente nu era de serviciu.

Tombstone îşi amintea perfect de propria sa inițiere. Văzuse petreceri de fraternități şi mai rele… dar o adunătură de câteva sute de oameni tremurând – fiind echipați doar în chiloți – şi cu nasurile pictate în albastru, care îngenuncheau pe rând în fața lui *Chief of the Boat* (deghizat ca Neptun) şi jurau să îndeplinească diverse sarcini ciudate şi, de cele mai multe ori, obscene, apoi să pescuiască cu gura, fără ajutorul mâinilor, mere verzi aflate în cutii cu apă rece ca gheața în care mai plutea şi destulă frişcă albastră… ei bine, nu era chiar genul de ceremonie marinărească potrivită pentru femei.

Cel puțin, aşa gândeau cei de la Pentagon, iar CNO însuşi a emis un ordin de suspendare a oricărei asemenea tip de ceremonie la bordul navelor cu echipaj mixt.

Nu era cazul – se încruntă Tombstone – ca femeile să vadă cum se comportă bărbații când sunt pe mare. Le-ar putea dezamăgi iluziile… sau, mai rău, le-ar putea confirma.

Şi nu era de aşteptat ca femeile să accepte un fel de *striptease* care să-i permită lui COB efectuarea unui examen „medical" în public, sau să pescuiască merele, la un loc cu o hoardă de bărbați pe jumătate dezbrăcați, şi asta acum, pe fondul unui hipersensibil curent anti-hărțuire sexuală ce cotropise serviciul militar. Fuseseră discuții serioase la Washington, ştia, de a ține totuşi nişte ceremonii alternative care să-i includă şi pe bărbați şi pe femei, fără prea mult mişto la adresa „cireşelor" şi fără gesturi indecente, dar s-ar fi putut să fie mai rău decât anularea completă a *spectacolului*. Pentru că, deşi aparent prostească, ceremonia servea unui scop serios, sudarea legăturilor dintre membrii echipajelor, veterani şi începători, într-o fraternitate a mării mai veche decât Navy în care-şi executau serviciul. Să o înlocuieşti cu nişte simple felicitări formale de *bine ai venit în club,* nu numai că ar fi golit-o de semnificație, dar ar fi constituit şi o insultă la adresa celor care deja trecuseră prin ea.

Deci, ceremonia era oficial interzisă… totuşi inevitabil, cel puțin unii dintre membrii echipajului, vor participa oricum la inițiere. Prin tradiție, căpitanul navei – şi implicit, CAG pretindeau că nu ştiu nimic despre procedurile de *botez* ale lui Neptun. La bordul lui *Jefferson*, pretinsul secret putea avea urmări serioase; oamenii implicați în treaba asta puteau fi deferiți

Curții Marțiale. Teoretic, adunarea de pe puntea 01 era o *rebeliune*. Dar oamenii îl aşteptau, şi să fie al dracului dacă îi va dezamăgi, chiar dacă asta va însemna să fie *Tailhooked*.

Scandalul *Tailhook*[5]. Notoriul scandal din 1991, când aviatori din Navy care tocmai se întorseseră din Operațiunea *Desert Storm* au făcut-o lată la Convenția din Las Vegas. Petrecerea din acel an a fost… desăvârşită. Câteva dintre femeile participante – ofițeri Navy – au trebuit să treacă prin nişte probe care apoi au fost interpretate ca *pipăială*, *giugiuleală*, etc. Asemenea gesturi au mai avut loc în timpul ceremoniilor de inițiere ținute la Convențiile *Fraternității TailHook*, dar se pare, că de data asta lucrurile au cam scăpat din mână.

Acuzațiile de hărțuire sexuală şi amenințările cu datul în judecată au zguduit întregul sistem din Navy. Câteva cariere militare au fost distruse în urma scandalului care a urmat, promovarea în grad a sute de ofițeri inferiori a fost amânată fie şi numai datorită simplei bănuieli că au fost implicați, iar toate programele oficiale de formare a conduitei intersexe au fost anulate.

Termenul „Tailhooked" (a fi agățat de coadă) a ajuns repede să simbolizeze orice potențial scandal de hărțuire ce le implica pe femeile din Navy.

Tombstone nu putea scăpa, totuşi, de o contradicție flagrantă. Dacă ignora o încălcare a regulamentelor acum, ba chiar o gira cu prezența sa, atunci cum ar putea obiecta la existența activităților sexuale care încalcă aceleaşi regulamente?

Inițierea se ținea pentru a ridica moralul.

Oare ce putea provoca mai mult rău: sexul la bordul navei, sau regulamentele draconice care interziceau acest lucru?

Răspunsul nu era uşor de dat. *„Femeile şi apa sărată nu se amestecă"*, spunea un vechi proverb marinăresc, iar Tombstone începea să fie de acord. *Papa Charlie* sau nu *Papa Charlie*.

Se reîntoarse la tastatură, reciti textul ca să-şi amintească unde a rămas, apoi continuă să scrie.

COB avea dreptate. Ținerea ceremoniei, chiar dacă e contrară regulamentelor, va fi benefică pentru moralul echipajului.

1745 Zulu
Sala de duşuri pentru aviatori,
puntea 02 prova
USS Thomas Jefferson

— La dracu', Marge, Ai grijă unde-ți pui picioarele!

[5] Tailhook – cârligul din coada avionului cu care sunt prinse cablurile de aterizare de pe puntea portavionului.

PH2 Margolis, proptit într-o grindă metalică transversală, se chinuia să intre peste o conductă de apă prin gaura creată prin îndepărtarea unui capac din izolația termo-fonică.

— Hey, omule, nu mă pocni în față! Dă-mi piciorul.

Simți cum mâna lui Kirkpatrik l-a împins cu putere înăuntru.

— Eşti bine?

— Îhî.

Margolis căuta să se subțieze pentru a se putea târî în spațiul strâmt dintre conductă şi izolație. Prin grilajul de dedesubt vedea fața lui Kirkpatrik aflat pe scară. Pe podeaua de gresie era o găleată şi un mop, sprijinit de dulapurile metalice din vestiarul de la duşuri.

Margolis şi Kirkpatrik ar fi trebuit să se ocupe de curățenie – singurul motiv plauzibil pentru prezența lor la duşurile rezervate ofițerilor – dar acum ei se ocupau cu ceva mai concret decât şmotrul.

— OK, dă-mi echipamentul.

Kirkpatrik îi înmânã sacul de pânză. Margolis trebuia să se mişte repede cu asamblarea dispozitivului.

— Psst! Grăbiți-vă, băieți!

Era Hernandez, care ținea de şase pe coridor. Era speriat că vor fi prinşi. Totuşi, părea puțin probabil să vină cineva pe aici, la această oră. Majoritatea aviatorilor luau parte – strict neoficial şi neautorizat – la ceremonia *Nasurilor Albastre*; iar cei care nu se aflau acolo şi nici nu erau de serviciu, dormeau.

— Stai acolo, aproape că am terminat.

Hernandez începu să monteze la loc capacul, ghidat din interior de Margolis.

— Se vede ceva de jos?

— Nimic. Artă şi precizie.

— Izolație scuturată pe podea?

— Curat.

— Ok. E bine.

Deja tăiase un mic orificiu în panoul izolator. Acum introduse capătul unui tub de grosimea unui creion, care la celălalt capăt era prevăzut cu un aparat foto Nikon 35 mm SLR. După ce a fixat totul cu bandă adezivă, făcu verificarea. Prin vizor putea vedea perfect tot interiorul sălii de duşuri.

— Hey, Kirkpatrik, se vede ceva neobişnuit aici, la mine?

— Nu, pot vedea obiectivul acela micuț numai dacă mă uit direct la el şi numai pentru că ştiu că trebuie să fie acolo. Hai că mă car de aici.

— OK. Da' să nu mă uitați pe aici!

— Şezi blând, Marge, râse Kirkpatrik. Ne vom întoarce. Ce dracu', doar vrem să vedem şi noi fotografiile!

— Aşa o să vă convingeți. Nu sunt homo.

Şi tăcu, brusc ruşinat de tonul de milog al vocii sale.

— N-am spus niciodată că eşti, omule! Unii dintre băieți doar bănuiau ceva, să ştii. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Stai să vezi ce-am să fotografiez! *Pussy*, dom'le! Tone de *pussy*!

— Hai că salivez deja! Ne vedem peste vreo două ceasuri!

A luat scara pliabilă pe un umăr, a tras găleata cu mopul după el, şi uşa s-a trântit.

Aerul prăfuit de pe conducte îl făcea să strănute. Rotea uşor obiectivul camerei căuta să găsească cel mai bun unghi. Avea o deschidere perfectă către băncile din fața vestiarelor. Pe de altă parte, dacă încerca să se concentreze pe zona duşurilor, n-ar fi văzut prea multe. Aici era mult mai bine. Întoarse ochii de la aparatul foto şi-şi privi ecranul luminos al ceasului. La dracu'! Mai avea ceva de stat.

2210 Zulu
Cabinele ofițerilor inferiori
USS Thomas Jeferson

La uşă s-a auzit un zgomot, iar Chris Hanson se trase brusc înapoi şi încercă să apuce pătura mototolită pe jos, la piciorul patului.

Salteaua era atât de îngustă, încât nici nu se vedea de sub ghemul de mâini şi picioare goale ale ei şi ale lui Steve Strickland. Amândoi era goi, şi dacă cineva ar fi intrat peste ei, era clar că nu aveau unde să se ascundă.

Ea simți că se înroşeşte, iar inima-i bătea ca o mitralieră.

— Hey, Lobo, e OK, îi spuse Strickland. Linişteşte-te. Doar a trecut careva pe coridor.

— Şi dacă intră cineva?

— N-are cine. Ți-am spus că am aranjat cu colegii de cabină să nu ne deranjeze. Acum îşi pierd timpul în *Dirty Shirt Mess* şi nu vor veni aici înainte de ora 2400. Avem destul timp până atunci, ok?

Ea se întoarse în pat, cu pătura strânsă la piept, privindu-l cu ochii larg deschişi.

— Doamne, Dumnezeule, Steve… doar nu le-ai spus ce facem aici, nu?

— Le-am spus doar că am să fiu cu tine. Îşi strecură mâna între coapsele ei, mângâind-o uşor. Dar pot să-şi facă propria opinie despre ce facem noi aici. Chiar contează?

Ea a oftat. Micul ceas electronic de pe perete indica ora 22:11.

— Cred că nu.

Locotenentul Chris Hanson nu se considera o persoană timidă. Sincer, se înrolase în Navy cu speranța că va găsi un bărbat, bărbatul perfect… cineva ca tatăl ei, care a fost *Chief* în Navy cu douăzeci de ani înainte.

Dar aşa ceva…

Auzi pe cineva râzând pe coridor şi voci, dar prea înăbuşite pentru a putea înțelege ce spun.

— Nu ştiu de ce te-am lăsat să mă bagi în aşa ceva, Steve, spuse în şoaptă.

— Hey, cred că ai dorit-o şi tu, puişor. La fel de mult ca mine! Îi desprinse pătura dintre degete şi o lăsă să alunece pe podea. Cuprinse cu palma sânul stâng, dezmierdând sfârcul cu vârfurile degetelor. Chris a închis ochii, în timp ce un fior fierbinte îi aluneca dea lungul spatelui.

— Ştiu şi eu… Poate ar trebui să plec…

— Haide, Chris, făcu Strickland încetişor. Linişteşte-te. Ai muncit prea mult în ultimul timp. Ai şi tu dreptul la puțină destindere, OK?

— Dar dacă suntem prinşi…

— Eh, cui îi pasă! Adică, lucrurile astea se-ntâmplă, nu? Nu poți înghesui femei şi bărbați adulți împreună la bordul navei, luni de zile, şi să te aştepți să se ignore unii pe alții! Nu e ceva normal!

Ea scoase un mic hohot de râs şi se relaxă puțin în brațele lui.

— Desigur, continuă el, continuând mângâierile, dacă sună chiar acum *Alarma*, am arăta cam ciudat alergând goi puşcă prin mulțime, încercând să ajungem rapid la posturile de luptă.

Se puseră amândoi pe râs, iar Hanson simți cum i se evaporă teama. Ştia că şi alte femei o făceau cu bărbații, pe navă. Rose Damiano de exemplu. Şi Cyntia Thomas. Era uşor să vorbeşti despre atitudine profesională, concentrare pe atribuțiuni – dar ce dracu'– oamenii se comportau omeneşte. De fapt, se părea că cu cât situația era mai extremă – pericol, aglomerație, continuă/neîntreruptă stare de tensiune – cu atât se comportau… ei bine, *omeneşte*. Regulamentele, prelegerile, chiar şi dificultatea de a găsi o oră de intimitate la bordul navei, nu părea să-i descurajeze.

De fapt, era chiar ceva excitant la gândul că în orice clipă, camarazii de cabină ai lui Steve ar putea intra peste ei, prinzându-i în plină acțiune. Ea a fost întotdeauna nițel nebunatică; porecla „Lobo", căpătată încă de la Pensacola, era prescurtarea de la *lobotomy*.

Strickland continuă să-şi facă de lucru cu sânii ei, până când sfârcurile sau întărit ca nişte gloanțe.

Doamne, se gândi, chiar avea nevoie de aşa ceva, de intimitatea şi căldura unui anumit bărbat, în acest *oraş* plutitor, supraaglomerat. Când s-a oferit voluntar pentru serviciul pe portavion credea că a dat lovitura, dar noutatea de a fi una dintre cele numai câteva fete printre şase mii de bărbați a trecut repede.

Îşi strecură mâna între ei, pipăindu-l. Simțea nevoia, acum.

— *Fuck me*, Steve, îi suflă în ureche. *Fuck me hard*.

CAPITOLUL 8

Vineri, 13 martie

0430 Zulu +2
Lângă golful Kola
USS Galveston

Uneori plictiseala părea să crească la fel ca presiunea apei pe coca exterioară a submarinului în imersiune, până când *carnea şi sângele*, la fel ca cel mai tare oțel, sfârşeau prin a ceda.

Desigur, plictiseala a dispărut acum cinci ore, când *Galveston* a început să se strecoare prin sistemul apărării de coastă ruseşti.

Commander Richard Montgomery era căpitanul [6] submarinului *Galveston*, clasa Los-Angeles, SSN 770. Era nou-venit la bord, preluând comanda doar cu două luni mai înainte. Sub-ul făcea parte oficial din CBG-14, dar în ultimele săptămâni a patrulat în zona de nord a peninsulei Kola, cu misiunea aproape sinucigaşă de a monitoriza giganții ruseşti.

Cu circa zece ore mai devreme, sub-ul s-a ridicat la adâncime periscopică şi şi-a extins catargul cu antena radio, suficient de mult, cât să preia un set de mesaje codate retransmise prin satelit de la bordul crucişătorului *Shiloh*, aflat în marş spre Capul Nord alături de *Jefferson* şi alte cinci nave de război. Transmisia a inclus şi o confirmare a ordinelor primite anterior: să pătrundă cât mai adânc în golful Kola şi să supravegheze mişcările marilor submarine nucleare purtătoare de rachete, *boomers*.

— *Bridge*, Sonar.(Puntea de comandă, Sonarul.)

Montgomery ridică un microfon.

— *Bridge*, *aye*[7]. Spune.

— *Sir*, sonarul a detectat un contact de suprafață, *Sierra Two*, pe direcția 175. Două elice, ecouri slabe. Sună ca un *skimmer* ce vrea să iasă din golf.

„Skimmer" era, în argoul celor de pe submarine, o navă de suprafață.

— Sonarul, Căpitanul. Poți să-l identifici?

— Încă nu, domnule. Îl căutăm în baza de date. După părerea mea – profesională – este un vânător de submarine. Din Clasa Riga, sau poate Mirka II.

---

[6] Captain - A nu se confunda gradul cu funcția.

[7] Aye aye – expresie consacrată în Navy anglo-americană prin care se confirmă primirea unui ordin; esye mai mult decât un simplu YES, fiind o triplă confirmare: *Am auzit* (ordinul) – *L-am înțeles* – *Îl execut imediat*.

— Stai cu ochii pe el, Ekhart. Foarte încet înainte! Linişte la bord!

— Maşina: foarte încet înainte, am înțeles. Linişte la bord.

— *Diving officer*[8]. Ce adâncime avem sub chilă?

— 150 metri, nisip şi mâl pe fund.

— Cârma: bine aşa. Dune la 140 m, încet.

— Cârma: bine aşa, *aye*, sir.

— *Planesman*[9], dă-mi minus cinci grade. Du-ne la adâncime 140 m.

— Minus cinci grade, 140 adâncime, *aye, sir*.

Echipajul submarinului nuclear, treizeci de ofițeri şi 120 marinari, funcționa cu o precizie de mecanism bine uns, printr-o suită de ordine repetate ca o *litanie*. Amiralul Hyman Rickover, tatăl Marinei nucleare americane, a stabilit fiecare detaliu al procedurii de repetare multiplă a fiecărui ordin cu aproape patruzeci de ani mai înainte, ca o garanție împotriva comiterii vreunei greşeli care ar putea ucide nava odată cu toți cei de pe ea.

O sută patruzeci de metri însemna pentru *Galveston* să fie la doar câțiva metri de fund. Cu singura elice abia învârtindu-se, cu flotabilitatea neutră precis echilibrată, trebuiau să se folosească de momentul de inerție al navei pentru ajungerea la adâncimea programată, apoi să se reechilibreze când chila răscolea mâlul negru de pe fundul mării la doar câteva mile de intrarea în golful Kola.

Montgomery simți sub picioare uşoara înclinare a punții de oțel, apoi submarinul se reechilibră.

— Adâncime 140, anunță subofițerul de la planurile anterioare.

— Bine aşa. Căpitane, adâncime 140. Avem 10 m sub chilă.

Vorbeau aproape în şoaptă, respectând rutina de *linişte la bord*. Întreg personalul care nu se afla la posturile de luptă erau în cuşete, atât pentru a se evita producerea de zgomote inutile, cât şi pentru a menține liberă calea de acces spre prova şi pupa, care ar fi putut fi blocată de oameni ce se mişcă inutil. Marinarii purtau încălțăminte cu talpă de cauciuc, iar dispozitivele a căror funcționare nu era absolut necesară – maşina de făcut gheață sau automatul de răcire a apei, de exemplu – au fost oprite.

— Foarte bine *Diving Officer*, spuse Montgomery. Menține adâncimea şi asieta[10].

— Mențin adâncimea şi asieta, *aye, sir*.

O sută patruzeci de metri părea a fi multă apă, dar era doar cu 20 m mai mult decât lungimea lui *Galveston*. Nava era capabilă să se scufunde la 400 m sau chiar mai mult, iar a acționa atât de aproape de țărm era întotdeauna o provocare majoră pentru un submarin. Creşteau substanțial şansele de a fi descoperit, şi în acest caz, nu era loc pentru manevre de evitare sau să se ascundă.

[8] Ofițerul care supervizează manevrele de scufundare/ridicare la suprafață.

[9] Planesman – marinarul aflat la unul dintre planurile prin care se comandă scufundarea/ridicare submarinului.

[10] Asieta – orizontalitatea navei.

Undeva mai în urmă, poate la zece mile, era o unitate nou venită în componența CBG, încă un submarin îmbunătățit din Clasa Los-Angeles, *Morgantown*. Împreună, cele două submarine nucleare au cooperat strâns în timpul deplasării spre coasta din zona Murmansk, mişcându-se cu extremă silențiozitate prin cea mai mortală rețea de apărare anti-submarină a planetei.

Acum se aflau în interiorul celor douăsprezece mile marine ale apelor teritoriale ruseşti. Golful Kola se deschidea drept înainte, iar mica insulă numită Ostrovul Kildin se afla la mai puțin de şapte mile la tribord. Situația lor era complicată de faptul că trebuiau să navigheze spre sud printr-unul dintre cele mai aglomerate canale de navigație ale fostei Uniuni Sovietice, singura cale de acces către porturile Murmansk, Severomorsk şi Polyarny. Submarinele de atac erau, cu certitudine, cele mai importante *unelte* din inventarul US Navy… deşi aviatorii sau marinarii de pe navele de suprafață nu ar fi admis cu nici un chip acest lucru. Când diplomația dădea rateuri undeva în lume, trimiterea unui CBG era un mod excelent mijloc de a transmite un mesaj – unul foarte hotărât – părții recalcitrante: *„Băgați-vă mințile-n cap, sau vă facem una cu pământul!”*. Din timp în timp, pe măsură ce conflictele regionale şi războaiele locale izbucneau peste tot, strategii de la Washington repetau fraza onorantă: *„Unde sunt portavioanele?”*.

Dar mult mai des era necesară o abordare mai diplomatică – sau mai discretă – şi un portavion cu nouăzeci de avioane staționat în largul coastei din zona *fierbinte*, nu era chiar cel mai confortabil răspuns. Dacă un CBG intra adânc în apele teritoriale străine, era un act de război.

Dar un submarin, pe de altă parte… era ceva diferit. Un *sub* de atac din Clasa Los-Angeles putea staționa silențios în apele inamice, supraveghind traficul radio, navele, avioanele, sursele radar, apoi să plece, fără ca cineva să bănuiască prezența sa. În timpul războiului rece, submarinele de atac americane au pătruns în mod repetat în apropierea zonelor sovietice puternic păzite din golful Shelichova, strâmtoarea Tatarskiy, Marea Albă şi golful Finlandez. Misiunile îndeplinite în timpul acestor operații erau în continuare clasificate ca STRICT SECRETE.

— Puntea de Comandă, Sonarul.

— Puntea de Comandă. Ce-i, Ekhart?

— Am identificat un contact *Sierra Two*. Fregată din Clasa *Riga*. În continuare pe 175. Estimez că va vira la viteza de 15 noduri.

Fregată din Clasa *Riga*, vânător de submarine, desigur. Avea ceva mai puțin de 100 m lungime şi un deplasament de circa 1200 t. Dotată cu un sonar de înaltă frecvență tip Herkules sau Pegas. Armament ASW, inclusiv lansatoare de rachete RBU2500, mine de adâncime şi torpile de 533 mm.

Ping!

Fiecare om de pe *Galveston* a înghețat cu privirea în sus.

— Puntea de comandă, Sonarul. *Sierra Two* şi-a activat sonarul.

Existau două tipuri de sonar, pasiv şi activ. Cu cel pasiv, se ascultau doar zgomotele produse de o țintă – elicele, motoarele, pompele de recirculare a apei la reactorul nuclear, sau *clang*-ul produs de scăparea accidentală a unei unelte. Pe de altă parte, sonarul activ transmitea un impuls sonor, apoi asculta reflectarea acestuia produsă de o țintă solidă. Mult mai precis decât cel pasiv – putând să măsoare chiar şi distanța la care se afla – avea dezavantajul că alerta vasul-țintă. Submarinele preferau să-l folosească pe cel pasiv. Totuşi, distrugătoarele şi alte nave ASW de suprafață nu se preocupau dacă sunt auzite sau nu. Acesta, în mod sigur, baleia canalul Kola în căutarea de intruşi, exact ca *Galveston*.

Ping!

Se apropiau. Montgomery putea auzi cum acel *chung-chung-chung* produs de elicele fregatei, creştea în intensitate.

Ping!

Chiar dacă echipajul de pe *Galveston* putea auzi impulsurile sonarului activ de pe nava ce se apropia de ei, nu însemna neapărat că au fost descoperiți.

Un sonar era ceva mai complicat decât o sursă de impulsuri sonore, respectiv de recepționare a ecoului; discontinuitățile între straturile de temperatură şi salinitate ale apei, puteau refracta direcția sunetului în mod aleatoriu, iar un submarin aflat foarte aproape de fundul mării putea fi mascat de zgomotul de fond. Canalele de navigație ca acesta erau în mod obişnuit pline de gunoaie şi resturi aruncate de la suprafață, iar în apropierea bazelor navale erau efectiv împănate cu hidrofoane, mine marine telecomandate, şi diverse tipuri de echipamente de detectare. Chiar dacă operatorii de la sonarul rusesc auzeau ecoul, îl puteau uşor interpreta greşit. Obținerea de informații corecte dintr-un simplu ecou al sonarului era o ştiință, dar şi mai mult, o artă.

Ping!

Zgomotul elicelor se auzea aproape deasupra capului. Oare îi depistaseră?

Toți ochii de pe puntea de comandă, care nu erau obligați să urmărească necontenit vreun instrument de control sau întors spre tavan, ca o încercare de a *pătrunde* prin coca dublă şi straturile de apă de deasupra, ca să vadă cum nava rusească se apropie… se apropie… apoi zgomotul motoarelor de pe *Riga* descreşte şi se pierde în depărtare.

Şi a dispărut.

Montgomery lăsă să-i scape un uşor oftat. Deşi temperatura în interiorul submarinului era menținută constantă la 17^0, uniforma kaki îi era udă de transpirație sub brațe şi pe spate. Mâna stângă îl durea de la forța cu care ținuse strâns o bară-suport a periscopului.

— Doar rutină, spuse dându-i drumul şi masându-şi degetele. Un fleac.

Câțiva dintre oamenii prezenți în camera de control a punții de comandă au chicotit cu oarecare nervozitate.

— Ofițerul mecanic, Căpitanul. Rotații pentru 5 noduri.

— Rotații pentru cinci noduri, *aye, sir*.

Galveston continua furişarea spre sud, intrând şi mai adânc în Golful Kola.

0615 Zulu
Tomcat 201
USS *Thomas Jefferson*

Lieutenant j.g.[11] Kathleen „Cat”[12] Garrity era aşezată pe locul din spate al unui F-14 Tomcat, parcat la tribordul punții de zbor de pe *Jefferson*. Siguranțele – marcate cu mici bannere roşii – care asigurau mecanismul de ejectare a scaunului fuseseră deja înlăturate. În față, CO a-l escadrilei *Viper*, comandorul Willis „Coyote”[13] E. Grant, executa *preflight*[14]-ul dinaintea decolării.

— Închid cupola, o anunță Coyote prin circuitul intern ICS[15]. *Bula* de plastic transparent se lăsă uşor peste capete şi se autoblocă.

— Pornesc motoarele.

Inima lui Cat bătea cu putere sub chingile hamului ce o asigura de scaun şi sub costumul de zbor anti-G. Respirația şuierătoare îi zvâcnea în urechi prin cauciucul măştii de oxigen. Cele două motoare F110-GE-400 s-au trezit la viață, zgomotul pătrunzând în carlingă ca un tunet ascuțit.

Îşi concentră atenția pe finalizarea pe propriul ei *preflight*: trecut WCS pe STBY; aşteptă să se aprindă ledul la *Weapons Control System*, apoi comută contactul de la OFF la AWG-9:

— AWG-*Nine light's out*, spuse. Totul era aşa cum trebuie.

— *Roger*, confirmă Coyote.

În continuare ea a trecut comutatorul *Nav Mode*, aflat în stânga display-ului radar, de pe OFF pe NAV, a setat IFF pe STBY şi a reglat butoanele radio pe BOTH şi ON. Pe o consolă în stânga genunchiului era un grup de taste. Cu mare grijă, citind notațiile de pe fila introdusă în buzunarul transparent de pe coapsă, a introdus în computer datele referitoare la poziția geografică curentă a lui *Jefferson*: 22'05'15' Est, 71'00'35' Nord – adică la circa 80 mile de coasta nordică a Norvegiei. În sfârşit, verifică întrerupătoarele circuitelor, vizual, pe cele aflate pe consolă şi pipăindu-le pe cele de sub scaun. Toate erau în poziție corectă.

— Întrerupătoarele, toate OK.

O bufnitură puternică sub avion mai că o sperie. Tehnicieni în veste albastre începuseră să elimine suporții şi calapoadele care asigurau avionul de 30 t pe poziție, pe puntea de zbor. Un *dirijor* de avion cu o cască cel făcea să semene cu Mickey Mouse, echipat cu o vestă

[11] Lieutenant junior grade – grad în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent*.
[12] Cat – pisica. În argou: o tipă pe care realmente ți-o dorești să o ai pe „inventar”.
[13] Coiotul – joc de cuvinte între numele celebrului personaj de desene animate Wil E. Coyote și numele pilotului Willis E. Grant.
[14] Preflight – setul de verificări şi manevre care se fac înainte de decolare.
[15] ICS – sistemul intern de comunicații.

galbenă s-a poziționat în lateral-fața avionului, cu brațele ridicate, semnalând ca un polițist într-o intersecție aglomerată.

Fiecare membru de echipaj de pe puntea de zbor purta o vestă colorată, conform unui cod, care-i identifica specializarea: *galben* pentru cei ce dirijau avioanele, *verde* pentru mentenanță şi cei de la cablurile arestoare, *maro* pentru *căpitanii* avioanelor, *mov* pentru cei de la alimentarea cu combustibil, *roşu* pentru pompieri şi cei ce manipulau armamentul şi muniția, *alb* pentru monitorii de securitate, *haşurate* alb-negru pentru inspectori şi *vânătorii de probleme*.

— Gata, spuse Coyote. *Gold Eagle* 201 rulează.

Ghidat de vesta galbenă, Tomcat a traversat încet puntea de zbor până în spatele unui JBD aflat în poziție ridicată. De aici, catapulta tocmai lansase în înaltul cerului un avion, iar aburii ce acționau mecanismul se roteau ca nişte norişori aflați la joasă înălțime.

JBD[16] a fost repliat la orizontală, iar Coyote îşi ghidă Tomcat-ul înainte, aliniindu-l cu şina catapultei de la tribord.

Din carlinga aflata destul de sus deasupra punții, ca o lojă de lux într-o sală de spectacol, Cat avea o privelişte minunată asupra mării şi a cerului ce o înconjurau. Mai erau doar câteva minute până la apariția zorilor, care – la această latitudine şi în acest moment al anului – se va întâmpla la ora 0640. Cerul era senin, cu doar o fâşie de nori albastru-purpurii la orizont. Spre pupa şi babord cerul încă mai era întunecat ca în miez de noapte; spre prova şi tribord, spre est, apăruse deja o geană de lumină azuriu-aurie, iar partea superioară a norilor capta lumina portocalie a soarelui încă ascuns sub orizont. O stea sclipitoare – de fapt, planeta Venus – strălucea ca un girofar, jos, spre sud-est. În toate direcțiile, se întindea oceanul de un albastru-verde adânc, până ce se pierdea, departe, în ultimele rămăşițe ale nopții.

Cu zgomot de tunet, motoarele Tomcat-ului 206 din stânga ei îşi ridicară glasul; avionul tremura, împotrivindu-se puterii lor năprasnice, abia stăpânit de frâne. Vesta galbenă şi-a executat *baletul* arătând cu mâna spre sabotul catapultei, apoi fandă atingând puntea cu palma. La acest semnal, ofițerul de la catapultă, din mica lui cabină aflată la nivelul pistei, într-o parte, a apăsat butonul. Tomcat 206, cu *lieutenant* Bruce „Mustang" Davis la manşă, a țâşnit din catapultă. Aburii readuceau sabotul în poziția *stand by*, pregătindu-l pentru următoarea lansare.

Între timp, alți membri de echipaj au făcut preparativele finale pentru 201.

Vestele roşii au înlăturat siguranțele de la armament: patru rachete AIM-54C Phoenix[17], două AIM-9M Sidewinder[18] şi două noi AMRAAM[19] ghidate prin radar care abia

---

[16] JBD - jet blast deflector – panou metalic înalt de cca 2 m, ce se ridică din orizontalitatea punții de zbor aproape la verticală, pentru a deflecta în sus jeturile de gaze ale motoarelor avionului ce decolează.

[17] AIM-54C Phoenix – rachetă aer-aer cu ghidare radar şi rază mare de acțiune, concepută special pentru avionul F-14 Tomcat.

[18] AIM-9M („Mike") Sidewinder – rachetă aer-aer cu rază scurtă de acțiune, cu ghidare în infraroşu.

[19] AMRAAM (Advanced Medium-Range Air-to-Air Missile) – rachetă cu ghidare radar-activ (tip „trage-şi-uită").

acum intrau treptat în dotare, ca înlocuitoare pentru *prea-puțin-satisfăcătoarele* SPARROW[20]. Unul dintre ei a ridicat mănunchiul de fire pentru a fi văzute de Coyote şi Cat, verificare că toate armele sunt, acum, gata de *foc*.

O vestă mov, un *grape*[21], în argoul echipajului, a ridicat deasupra capului o placă pe care scrisese 65000. Reprezenta greutatea totală a Tomcat-ului. O verificare dublă cu Coyote era necesară pentru ca cei de la lansare să regleze forța catapultei.

Vestele verzi se aflau sub avion, ataşând sabotul catapultei, şi încheind toate preparativele dinainte de lansare.

„*Father, Son, Holy Ghost, Amen*"[22], i-a răsunat în căşti, o litanie murmurată. Coyote executa vechiul ritual a l piloților navali, „fâlfâind" din profundor şi eleroane, prin mişcarea manşei înainte/înapoi/stânga/dreapta, apoi apăsând pedalele direcției cu tălpile.

— Aparatura setată? a întrebat Coyote.

— Gata pentru decolare, a răspuns.

Oare el îi putea auzi prin ICS cât de tare îi bate inima? Avea gura uscată, dar, în interiorul mănuşilor de zbor, palmele erau umede. Îl putea auzi pe *Air Boss* cum discută prin radio cu Coyote, şi le acordă autorizația de decolare. O lumină de semnalizare pe insulă devenise verde. Gata pentru lansare! S-a lăsat mult pe spate, îndesând casca în tetieră cât de mult se putea, s-a încordat, luptând în acelaşi timp cu tensiunea ce pusese stăpânire pe ea. Văzută din carlingă, peste umărul lui Coyote, lungimea şinei de catapultă părea, ca de obicei, incredibil de mică. Ca răspuns la semnele vestei galbene, puterea motoarelor a crescut ca o erupție vulcanică. Tomcat vibra ca un vultur mare, gri, gata de zbor.

Oare de câte ori decolase ea de pe un portavion? De mult nu mai ținea socoteala… dar excitarea dată de amestecul de teamă şi adrenalină era mereu aceiaşi.

Coyote a salutat scurt vesta galbenă, indicând că este gata. Tehnicianul a ridicat mâna, apoi s-a răsucit într-o fandare grațioasă şi puse palma pe punte.

WHAM!

Tomcat a accelerat de la zero la 170 mph (273 km/h) în două secunde, tunând peste *Jefferson* într-o dezlănțuire de putere brută. Dacă ceva ar merge rău, dacă catapulta nu ar dezvolta suficientă forță, ei ar fi aruncați peste prova direct în mare… şi le-ar rămâne doar o fracțiune de secundă să tragă de inelul galben-negru dintre picioare – care declanşa ejectarea – şi să se salveze.

— *Wheehooo*!!! a chiuit Coyote din postul anterior. Mişto praştie!

Şi urcau, urcau… şi sau înfipt ca o rachetă în lumina aurie a zorilor de deasupra orizontului estic. Pe măsură ce continuau să urce… la o mie… două mii de metri… şi tot mai sus… cerul de deasupra era o minunăție pură.

---

[20] AIM-7 SPARROW – rachetă aer-aer cu rază medie de acțiune și ghidare radar-semiactiv.

[21] Grape – boabă de strugure.

[22] Father, Son, Holy Ghost, Amen – În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Pentru ASTA a vrut Kathy Garrity să fie ofițer de zbor în Navy, în ciuda protestelor părinților, în ciuda antrenamentelor dure, a studiului intens cărora le-a sacrificat ultimii câțiva ani.

— O, Doamne, cât e de frumos! a strigat în ICS, neputând să-și stăpânească emoția.

— Amin! fu de acord Coyote. Hai să mergem acolo, să vedem ce poate face *lada* asta.

Aripile Tomcat-ului, care la decolare fuseseră complet extinse – pentru a avea portanță maximă – erau acum retrase, transformând avionul într-un *vârf-de-lance* perfect pentru vitezele supersonice.

Accelerând în continuare, continuau să urce spre slava albastră-aurie.

0630 Zulu
Hawkeye 761
Douăzeci de mile la nord de Capul Nord

Cu câteva ore mai înainte, E-2C Hawkeye fusese lansat de catapulta doi de pe *Jefferson*. Acum patrula mult în fața portavionului pe cursul acestuia către nord-est. Era unul dintre cele patru avioane din escadrila VAW-130 Cat's Eyes, ambarcate. Era, practic, un radar aeropurtat care putea detecta de timpuriu orice țintă aeriană sau de suprafață care putea constitui o amenințare pentru CBG. În această eră a propulsiei reactive de înaltă performanță, Hawkeye era propulsat de două motoare turbopropulsoare Allison, cei asigurau o rază de acțiune de 200 mile sau 6 ore de patrulare în zonă. Elementul distinctiv îl constituie marele radom, „farfuria" cu diametrul de 8 metri montată în partea superioară, deasupra fuselajului, şi care se roteşte de opt ori pe minut. Forma sa aerodinamică asigură destulă portanță pentru a-şi susține propria greutate şi adăposteşte antena puternicului radar APS-125 care-i permite lui E-2C să monitorizeze ținte aflate la peste 240 mile nautice.

Echipajul este format din cinci membri: doi piloți, un ofițer la centrul de informații de luptă, un controlor aerian, şi un operator radar.

Deşi soarele răsărise deja, interiorul avionului era protejat, singura lumină fiind cea provenită de la ecranele verzui ale monitoarelor. Consola centrală a operatorului radar era invadată de *bleep*-uri luminoase ce desemnau ținte neidentificate intrate în raza de acțiune a lui E-2C.

Ofițerul CIC[23] şi controlorul aerian studiau cu nelinişte monitorul.

— Dumnezeule mare! Asta-i o veritabilă Armada[24]!

— Să-i anunțăm! spuse CIC.

[23] CIC - Combat Information Center – Centrul de Informații de Luptă.

[24] Armada – formațiune militară de mari dimensiuni (origine din limba spaniolă: Invencible Armada – flota spaniolă care în 1588 a încercat să invadeze Anglia).

A luat un microfon şi a început să vorbească precipitat.

— *Homeplate, Homeplate,* apelă codul lui *Jefferson*. *Echo-Tango* 761. Avem contacte multiple, repet, contacte multiple, de la 100 până la 150, distanța 240 mile nautice.

Operator radar era *Radarman First Class* Richard Lee. În vârstă de 24 de ani – aflat în Navy de şapte ani – nu mai văzuse niciodată asemenea desfăşurare de avioane, cu excepția, probabil, la exercițiile de război ce simulau un atac rusesc total.

Hawkeye zbura mult înaintea lui *Jefferson* şi se afla deja în zona de patrulare desemnată, la douăzeci de mile nord de Capul Nord. Din această poziție avantajoasă şi de la înălțimea de circa 10.000 m, putea *vedea* adânc în interiorul peninsulei Kola, reprezentat pe displayul său ca o rețea de linii codificat-colorate. Nu se întâmpla nimic la Polyarny şi Murmansk, dar cerul era aglomerat cu avioane decolate de pe aerodromurile din Titovka, Pechenga, ZaPolyarny, Nikel.

Asta însemna că…

— *Sir*, spuse indicând displayul, au trecut linia.

Era adevărat. Avioane decolate de la Nikel şi Pechenga – aerodromuri aflate în imediata apropiere a graniței cu Norvegia – deja survolau frontiera. Alte avioane veneau pe aceeaşi direcție, dinspre sud şi est, de pe aerodromuri aflate dincolo de raza de penetrare a radarului lui E-2C.

— *Homeplate, Homeplate*, apelă ofițerul CIC. Oare cum de putea păstra o voce atât de liniştită? *Echo-Tango* 761. Avem FIRE. Repet, avem FIRE. *Bogies*[25] pe vectori de interceptare spre *Homeplate*.

Un FOC (FIRE), era termenul cod ce însemna un *posibil atac în desfăşurare.*

După cât putea Lee să-și dea seama după datele afişate de radar, se părea că toate avioanele din Eurasia erau în aer.

Iar destinația lor părea a fi *USS Thomas Jefferson.*

CAPITOLUL 9

Vineri, 13 martie

0631 Zulu +2
Viper Ready room
USS Thomas Jefferson

Batman deja se îndrepta către *ready room* a escadrilei Viper pentru gustarea de dimineață când a răsunat alarma în megafoanele 1-MC montate pe pereți.

[25] Boghie – în argoul profesional aeronautic este un avion neidentificat.

— Apel general, apel general! Toată lumea la posturile de luptă!

Chiar înainte de sfârşitul apelului, Batman a rupt-o la fugă pe coridoare, uneori depăşindu-i chiar şi pe băieții – şi unele femei – chiar mai tineri decât el, care se îndreptau cu maximă de viteză şi pe cel mai scurt drum, către posturile lor. La prima vedere părea un haos total, dar la a doua, devenea clar că fiecare om avea un loc precis unde trebuia să ajungă şi o sarcină de îndeplinit, şi nu era câtuşi de puțină confuzie în efortul de a mobiliza rapid şase mii de oameni la posturile lor de luptă de la bordul navei.

Batman a pătruns ca o explozie în *ready room*, în fruntea unui grup de piloți şi RIO. Sala era mobilată cu birouri de lemn ca o sală de clasă din anii '50. Alături erau vestiarele şi o cabină de duş, unde personalul navigant îşi ținea uniformele şi costumele speciale de zbor care-i ajutau să nu leşine în timpul manevrelor cu mulți G ce apăreau în fazele luptei aeriene.

Pe măsură ce-şi scotea uniforma kaki a conştientizat faptul că unii dintre cei ce se îngrămădeau umăr la umăr alături de el erau… femei.

În mod normal, ofițerii naviganți din VF-95 împărțeau zona de echipare după o regulă nescrisă, adică se întorceau cu spatele, acordându-le colegilor de sex opus un oarecare grad de intimitate, dar când era vorba de *alarmă* şi fiecare secundă conta, nu era timp pentru *maniere*.

La doar câțiva centimetri în stânga sa, Cyntia Thomas tocmai îşi aruncase sutienul. La dreapta, Chris Hanson – aplecată, cu fundul în el – se chinuia să intre în costumul impermeabil de supraviețuire în apa rece, care se punea pe sub costumul de zbor, o manevră dificilă chiar şi când aveai suficient spațiu şi timp ca să te mişti.

Sala era aglomerată, gălăgioasă, plină de tensiune, dar nu se făcea nici un comentariu legat de nuditate, nici o glumiță idioată, nici măcar replica energică: „*Țineți ochii acasă*!".

În câteva minute, Batman a tras şi ultimul fermoar al costumului de zbor, a înhățat un *clipboard* gata pregătit cu lista de verificare, pix, carnet şi – complet pregătit – s-a întors rapid înapoi în *ready room*.

Un monitor tv de dimensiuni mari era suspendat sus pe peretele frontal, chiar lângă PLAT, şi cineva îl pornise deja. Ecranul PLAT arăta un avion Hornet din escadrila VFA-161 gata de lansare de pe puntea de decolare din babord (aflată în unghi față de axul longitudinal al navei), dar marele tv continua să arate doar logo-ul *USS Thomas Jefferson*, o pravă stilizată de CVN cu motto-ul „COMBAT READY".

Batman s-a trântit într-un scaun lângă obişnuitul său RIO, *lt-commander* Ken „Malibu"[26] Blake, un tip blond originar din sudul Californiei. O secundă mai târziu logo-ul de pe ecranul tv a fost înlocuit de chipul lui Tombstone.

— Bună dimineața, *Air Wing* 20, vorbi direct în cameră. Voi fi scurt şi la obiect. Acum câteva minute, patrula noastră AEW[27] a semnalat un mare număr de avioane ruseşti decolate de pe aerodromuri militare din partea de nord-vest a peninsulei Kola. Datele disponibile

[26] Malibu – celebra plajă californiană. În argou: masculul perfect (înalt, blond, bine făcut, bronzat, succes la femei, etc).

[27] AEW - Airborne Early Warning – avion pentru cercetare și alarmare îndepărtată.

sunt actualizate în fiecare minut, dar, în acest moment, apreciem că e vorba de cel puțin o sută douăzeci de aparate. Unele dintre formații au trecut deja frontiera norvegiană şi sunt pe un curs de interceptare cu CBG.

Tombstone se adresa simultan tuturor escadrilelor de pe *Jefferson*, din micul studio Tv aflat în Centrul de Informații, pe scurt CVIC sau CIVIC.

Batman îl cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că ar fi preferat să se afle aici, cu cei din *Viper*, dar ca CAG avea responsabilitatea întregului *Wing*, inclusiv a celor două escadrile de Tomcat şi a celei HS-19 de elicoptere SH-3.

— CBG a trecut deja la starea de defensivă pe direcția de atac, continuă Tombstone. *Admiral* Tarrant a ordonat ca întregul trafic radar şi radio de la bordul lui *Jefferson* să fie întrerupt. CATCC va fi iar prezent în eter numai când va trebui să vă readucem pe voi acasă pentru realimentare cu combustibil şi muniții. Toate comunicațiile de luptă şi de control al comandamentului se vor face prin intermediul lui *Shiloh*.

Această mişcare tactică a fost pusă la punct pe la începutul anilor ’80 şi folosită de atunci în numeroase ocazii. Cât de mare era el, un portavion putea deveni practic invizibil dacă toate transmisiile radar şi radio – care-l făceau să lumineze ecranele inamice ca un zgârie-nori din New York noaptea – erau oprite.

Cruiser-ul putea prelua întreg traficul radar şi îndatoririle comandamentului de luptă, transformându-se el însuşi într-o țintă, desigur… dar una extrem de bine apărată.

— Pe durata acestei operațiuni numele de cod pentru *Shiloh* va fi *Hotspur*.

Spus pe scurt, la *foc automat*, el se va ocupa de întreaga mişcare a *Air Wing*. Patru Tomcat din VF-95 aflate acum în aer, CAP, au fost poziționate la 250 mile înaintea lui *Jefferson* ca BARCAP[28], între inamicul care se apropie şi portavion. Patru avioane din VFA-161 Javelin aflate în stare de Alarmă-15, au fost trimise în misiune de interceptare cu bombe şi rachete aer-sol, ca avanpremieră la atacul cu rachete Sidewinder şi AMRAAM.

Restul celor din VF-95 vor urma la lansare, pentru a întări BARCAP. Era vital de a menține în aer cât mai multe Tomcat, ținând cont că dintre toate avioanele de la bord, doar F-14 putea fi armat cu rachetele AIM-54C Phoenix.

A doua escadrilă de Tomcat, VF-97, este armată chiar acum numai cu Phoenix, câte şase de căciulă. Între timp cât mai multe Hornet din Javelin vor fi lansate până când cele din VF97 vor fi armate şi decolate.

În sfârşit, ambele escadrile Tomcat de pe *Jefferson* se vor afla în aer, pregătite să lanseze rachetele cu rază lungă Phoenix împotriva ruşilor ce se apropie. Imediat ce-şi vor fi epuizat muniția, se vor întoarce pe *Jefferson* pentru rearmare, în timp ce cele două escadrile de Hornet le vor lua locul împotriva ruşilor supraviețuitori primului atac.

---

[28] BARCAP - Barrier Combat Air Patrol – patrulă aeriană de luptă ce are ca scop interdicția accesului avioanelor străine către formațiunea navală protejată.

Avioanele EA-6 de supraveghere electronică se vor afla mult înainte, pentru a monitoriza radarele şi comunicaţiile inamicului.

Submarinele *de vânătoare* Viking vor fi poziționate pentru asigurarea unei protecții ASW în jurul CBG; avioanele de atac la sol A-6 Intruder, nefolositoare în acest fel de luptă, rămân la bord ca să nu ne stea în drum.

Trebuie să accentuez, a continuat Tombstone, că încă nu ştim dacă intenția ruşilor este să desfăşoare un atac direct şi masiv, ori doar ne atenționează să ne cărăm de lângă apele lor teritoriale. BARCAP le va testa intențiile, iar între timp, până când voi toți veți fi *în aer*, vom şti dacă e albă sau neagră. Totuşi, până atunci, toate armele vor fi blocate, şi se va *deschide focul* numai la ordinul direct primit de la CIC. Imediat ce se confirmă că forțele ruseşti intenționează o acțiune ostilă, aprobarea de *liber-la-arme* va fi dată de CIC de pe *Shiloh*.

Tombstone a mai adăugat câteva informații despre curs şi raportul serviciului meteo – cer senin, vizibilitate nelimitată, vânt din direcția nord-vest cu viteza de zece noduri.

— Asta-i toată *ghiduşia*, a încheiat. Vă urez tuturor „Noroc" şi „Domnul să fie cu voi"!

Batman se întrebă, amuzat, dacă termenul „men", evident scăpat sub presiunea situației, a supărat pe vreuna dintre femei. Dar se părea că nu s-a formalizat niciuna.

Asta era bine. Nici nu era timp pentru mofturile impuse de politică; nu acum, când era în desfăşurare asemenea misiune de luptă.

— OK, tot poporu'! a ridicat Batman vocea pentru a se face auzit peste rumoarea din sală. L-ați auzit pe şefu'! *Let's go kick ass and take names*[29]!

— *Yeeeah*! Slider Arrenberger zbiera în spate, agitând războinic pumnul prin aer! Azi *curățăm* nişte rusnaci!

Arrenberger nu fusese la bordul lui *Jefferson* în ultima misiune, în timpul luptelor înverşunate de deasupra Romsdalfjord sau la insulele Lafoten. Astăzi, şansele de a fi doborâți erau la fel de egale şi pentru americani şi pentru ruşi. Nu toți camarazii se vor întoarce astăzi acasă.

Batman nu era mai superstițios decât oricare alt aviator din Navy, dar, brusc, îşi aminti data – vineri 13. Ghinion pentru cine: pentru americani sau pentru ruşi?

În momentul când se ridicau trăgându-şi zgomotos scaunele, Batman a observat că locotenentul „Striker"[30] Strickland a apucat-o uşor de braț pe Chris Hanson şi, când aceasta s-a întors, a sărutat-o scurt şi apăsat pe gură.

Nimeni nu a spus nimic, dar Batman parcă a simțit o mică crampă. Orice PDA nu numai că era nepotrivită în acest moment, dar mai era şi strict neregulamentară. Auzise deja zvonuri despre cei doi dar spera că nu vor avea probleme.

Îşi aminti îngrijorarea lui Tombstone despre relațiile sexuale dintre membrii escadrilei.

---

[29] Let's go kick ass and take names – textual: să dăm nişte şuturi şi să le luăm numele (plăcuțele de identificare). Deci: să doborâm nişte inamici.

[30] Striker – în argou: un luptător de *Mixed martial arts*, un luptător complet. Deci: un pilot de luptă extrem de bun.

În vârstă de douăzeci şi nouă de ani, Edward Everett „Batman” Wayne nu era însurat. Acum nu avea nici măcar o prietenă, deşi era recunoscut pentru abilitatea cu care *agăța* cele mai frumoase femei atunci când se afla la țărm. De când cu experiența de acum câțiva ani din Thailanda, totuşi era mereu nesatisfăcut de stilul său de viață, deşi incapabil să precizeze cauza.

Acum începea să se creadă că a venit timpul să se stabilească, poate chiar să se căsătorească.

Sau poate nu era cazul să meargă chiar atât de departe. Dar recunoştea că are câte o mică strângere de inimă de fiecare dată când vedea un cuplu unit de o evidentă afecțiune, adâncă şi reciprocă. Nu era vorba de gelozie – nu chiar – doar o *luare la cunoştință*, o reamintire a faptului că viața sa nu era completă. Şi asta durea.

— Hai în carlingă, Batman. Malibu îi trase un pumn în umăr, scoțându-l din gândurile prea puțin plăcute. Pariez că *Chief* Leyden ni l-a pregătit deja pe 202!

Leyden era căpitanul avionului 202, al lui Batman şi Malibu.

Coridoarele şi punțile dintre *ready room* şi *flight deck* continuau să fie aglomerate pe măsură ce membrii echipajului se îndreptau către posturile de luptă. Sus, pe punte, era o activitate frenetică, hotărâtă; zgomote tunătoare şi gălăgie; oameni în veste colorate făcându-şi datoria într-o ambianță ce părea coborâtă din Infernul lui Dante. Mutarea suplimentară a atâtor avioane la locul şi timpul potrivit a fost o operație fantastic de complexă, care necesitase o precizie exprimată în secunde şi centimetri. În orice moment, aproximativ jumătate dintre avioanele de pe portavion erau arimate în hangar, gata să fie aduse pe puntea de zbor în ordinea corectă şi la momentul corect, pentru a înlocui avioanele care chiar în aceeaşi clipă erau lansate de catapulte.

Jefferson avea patru catapulte şi putea lansa câte două avioane simultan, unul prin prova şi altul de pe puntea angulară de la babord.

Totuşi, era nevoie de aproape treizeci de minute pentru pregătirea avionului pentru start, iar spațiul – atât pe *flight deck*, cât şi dedesubt, pe *hangar deck* – era teribil de limitat. Deşi ordinea de lansare pentru operația de astăzi fusese stabilită anterior până în cele mai mici amănunte, *Deck Handler* de pe *Jefferson* şi oamenii lui din *Flight Deck Control* mai-mai că erau depăşiți.

„Mangler”[31] – cum i se spunea în mod amical – era responsabil cu mutarea avioanelor din hangar pe puntea de zbor cu ajutorul a *numai* patru elevatoare, marcând fiecare mişcare pe hărțile-machetă ale celor două punți cu siluete precis scalate pentru fiecare avion. A duce avionul care trebuie la locul potrivit şi la momentul potrivit, fără a crea *ambuteiaje* la elevatoare sau când erau aranjate la rând, fără a le lovi unul de altul cu tractoarele de remorcaj, şi având o marjă de manevră de doar câțiva centimetri, părea o realizare dea dreptul miraculoasă.

[31] mangler - manager incompetent.

În timp ce sprintau peste *flight deck* către Tomcat 202, Batman şi Malibu au observat că *Chief* Leyden deja cuplase la avion cablurile externe de alimentare şi un *huffer*, micul tractor, injecta printr-o conductă flexibilă aer, direct în turbina fiecărui motor, cu destulă presiune pentru ai permite să pornească singur.

Deşi Leyden şi vestele sale albastre inspectaseră deja avionul, Batman a făcut şi el un scurt ocol aparatului, verificând eventuale avarii evidente, capace de acces rămase deschise şi a zgâlțâit săgețile alb/mortale ale AIM54C pentru a fi sigur că sunt bine zăvorâte şi nu vor cădea în timpul decolării catapultate.

Apoi sau urcat amândoi în carlingă.

O verificare rapidă… casca şi masca, oxigenul, conexiunile radio, înlăturarea siguranțelor de la comenzile pentru catapultarea scaunelor, chingile. Cupola coborâtă.

În timp ce manevra comutatoarele de pe consolă pentru a aduce motoarele la regim normal de rotație, Batman se gândea din nou la Tombstone.

Când a venit prima dată la bordul lui *Jefferson*, Stoney a fost doar un motiv de îngrijorare pentru tânărul *lieutenant* Wayne, datorită celor două-trei mustrări severe primite de la el pentru *hot-dogging*[32]. Acum, Stoney îi era prieten, şi ducea o povară a dracu' de grea pe epoleții de *captain*. Ca şi CAG, ar fi trebuit să conducă operațiunea din CATCC de pe *Jefferson* în loc să zboare cu piloții săi, iar Batman ştia cât de greu îi venea asta omului. Ba, ca să facă situația şi mai grea, bătălia de azi va fi condusă din CIC de pe *Shiloh*, lăsându-l pe Stoney oarecum pe dinafara acțiunii.

Batman a decis că pentru nimic în lume nu ar vrea să fie în locul lui CAG.

Motoarele au pornit, vestele albastre au deblocat calele, iar dirijorul avionului i-a semnalat să înainteze. Uşor, Batman şi-a pus în mişcare *calul* de treizeci de tone, înainte spre catapultă.

0710 Zulu
Tomcat 201
Deasupra Mării Barents

Coyote a ocupat cu F-14-le său poziția din dreapta a patrulei. BARCAP era acum în zona desemnată, la o altitudine de 10.000 m. Lumina soarelui de dimineață scânteia în albastrul ultramarin al mării. Coechipierul său, Mustang Davis cu Tomcat 206 se afla cam la 20 m la dreapta aripii lui Coyote. Nightmare[33] Marinaro cu 204 şi coechipierul Slider Arrenberger în 209, se aflau cam la zece mile în urmă şi mai la nord de Coyote şi Mustang,

[32] Hot-dogging – în argoul piloților: zbor neregulamentar „împănat" cu manevre extreme/cascadorii.
[33] Nightmare – în argou: un tip sexy care acaparează toate fetele; un afurisit care este cel mai bun la orice; cel mai tare din parcare.

astfel poziționați încât să obțină maximum de informații cu ajutorul puternicelor radare AWG-9.

Forța rusească era acum suficient de aproape pentru a putea fi urmărită. Când radarul era setat în modul *pulse-doppler*, putea determina distanța şi viteza unei ținte de 1 m^2 la o distanță de peste 115 mile. Acum, radarul le arăta un ghem masiv de *blip*-uri ce traversau coasta norvegiană în apropierea Capului Nord, în continuare pe curs de interceptare spre CBG. Cele mai apropiate ținte se şi aflau la cca 60 mile de BARCAP.

— *Hotspur*, *Gold Eagle* 1, adresându-se CIC *Shiloh.* Cer *liber-la-arme*.

— *Gold Eagle, Hotspur*. Negativ la arme. Situația este încă confuză. Avem nevoie de confirmare pentru intenții ostile.

— Ce confirmare le mai trebuie? a întrebat Cat din spate.

— Yeah. Au intrat în spațiul aerian norvegian, şi nu prea pare a fi vorba de o paradă de bun venit.

— Aaaha! Am…

— Ce?

— *Wait one*. OK, Coyote, se pare că avem şi câteva Badger[34]G pe acolo.

— *Shit!* Ok, trimite ştirea.

Nu era a bună.

0712 Zulu
Hawkeye 761
Douăzeci de mile la nord de Capul Nord

E-2C Hawkeye continua să monitorizeze masiva formație de avioane, care acum survola coasta norvegiană în apropiere de Tanafjorden, la mai puțin de 100 mile spre sud-est.

— *Echo-Tango*, *Gold Eagle* 1, sa auzit în căştile operatorului o voce… de femeie. Probabil că *Gold Eagle* 1 avea ca RIO[35] o femeie.

— *Gold Eagle*, *EchoTango* 761. Te aud.

— *Echo-Tango*, urmărim pe radarul de atac nişte *bogies*. Transmisiuni în banda J. Pare a fi vorba de Shorthorn.

Shorthorn era, în cod NATO, un tip special de radar sovietic de navigație/armament. Era prezent pe avioanele Marinei, armate cu rachete anti-navă AS-5 şi 6.

Operatorul radar de pe Hawkeye a manevrat rapid aparatura.

[34] Tupolev Tu-16 (în cod NATO Badger) – bombardier sovietic, strategic, bi-motor.
[35] RIO - Radar (Naval) Intercept Officer – ofițerul-doi din echipajul lui F-14, specializat în aparatura de comunicații, senzori, armament.

— Se confirmă, *sir*. Banda J, radar de control al armamentului. Cred că avem nişte Badger-G.

— Trimite, a hotărât ofițerul CIC. Apoi spuse în microfon:

— *Golden Eagle*, *Echo-Tango* 761, confirmăm Shorthorn. BARCAP are *liber* pentru *Tango-Whiskey-Sierra*. Lăsați-i să ştie că sunteți acolo.

TWS *track-while-search* – marchează în timp ce cauți – este un mod de funcționare pentru radarul AWG-9 care permitea lui F-14 să fixeze țintele inamice. Când era selectat, putea localiza/fixa ținte potențial periculoase la mai mult de nouăzeci de mile depărtare.

Între timp, pe ecranul radar *blip*-urile ce marcau avioanele ruseşti aflate pe curs de apropiere – au început să se grupeze în trei sau patru *ciorchini* separați. Brusc, operatorul a semnalat:

— *Sir*, avem o lansare!

CICO deja observase şi el micul *bleep* ce se detaşase dintr-unul mai mare. Dacă avionul care a lansat era un Badger-G, atunci rachetele din dotarea sa erau AS5 şi AS6, aer-suprafață, ucigaşe de nave, prevăzute cu o tonă de explozibil de mare putere.

— *Hotspur*, *Hotspur*! *Echo-Tango*! LANSARE! Au lansat o rachetă de croazieră!

— *Nouăzeci şi nouă de avioane*! s-a făcut auzită în eter replica de pe *Shiloh*, în codul ce însemna că se adresează tuturor avioanelor aflate în aer. *Nouăzeci şi nouă avioane*, *Hotspur*. LIBER LA ARME! Repet, LIBER LA ARME!

Mesajul a fost retransmis instantaneu prin E-2C către fiecare avion american ce se afla în zbor.

Bătălia de la Capul Nord a început.

Va urma...

LA VEST DE RIO PECOS

Herbert Rigby Jr.

COLECTIA WESTERN

HERBERT RIGBY JR.

LA VEST DE RIO PECOS

EPISODUL III

CAPITOLUL V
MOARTEA ÎŞI IA TAINUL ŞI GROPARUL DIN HAWK'S CITY ARE DE LUCRU

1.

Mai trec două zile şi e noapte deja, când cuplul de pistolari, odată ajuns în Agua Fria, opreşte în faţa casei Isabellei Delgado.

Iar îi întâmpină câinele cel mare, care nu latră niciodată şi care doar mârâie agresiv.

Îi recunoaşte însă pe cei doi după miros şi după vocile lor. Se întoarce la locul său de lângă pragul casei. Uşa acesteia se deschide la fel ca şi data trecută Isabella iese şi Webster e iarăşi robit, e iarăşi fascinat de mersul ei mlădiu şi sprinten, de graţia cu care femeia se mişcă.

Dar acum se gândeşte şi la Elma Frobacker care s-a reîntors la ranch-ul dintre dealuri şi care-i transmisese că el, Webster, poate reveni oricând acolo.

Oare fata îşi va dori într-o bună zi acest lucru cu ardoare? E o întrebare ce îl preocupă.

Acum însă se face auzită vocea liniştită a Isabellei:

— Legaţi-vă caii în faţa ieslelor şi haideţi înăuntru. Cred că mâncarea-i gata.

Totul e la fel ca şi data trecută.

Şi când se aşază la masă, în faţa farfuriei lui Dutch Saunders se găseşte

iarăşi un plic. Dar omul nu-l deschide încă. Mai întâi flecăresc nițel cu Isabella, glumesc un pic – se aseamănă cumva cu nişte persoane care s-au întors acasă, care au mai reuşit să scape teferi o dată din primejdiile lumii de afară şi care au revenit la căldura omenească şi la adăpostul liniştit pe care-l oferă această oază a fericirii.

Este un loc în care te poți odihni şi unde poți uita.

Webster Leehill îi tot studiază discret pe ceilalți doi comeseni şi îşi dă seama instinctiv că între această Isabella şi Dutch Saunders are parcă loc un schimb de fluide imateriale, care ține locul cuvintelor.

Tânărul se gândeşte: „Ea se teme ca nu cumva şi lui Dutch să i se întâmple ceea ce i s-a întâmplat atunci soțului ei. Ar vrea să-l ferească de aşa ceva, să-l salveze. Dar la fel de bine ştie că bărbatul va pleca din nou, după ce va deschide plicul şi va citi scrisoarea. Şi poate că în răstimpul în care Dutch e plecat cu mine apare alt Cavaler al Coltului. Va încerca să-l salveze şi pe acesta de soarta nemiloasă a pistolarilor – dar nu va izbuti să-l oprească. Oricât ar fi de frumoasă şi de demnă de râvnit, nu poate să schimbe destinul unui adevărat membru al acestei confrerii condamnate la pieire. Şi această neputință constituie o permanentă, provocare pentru ea. Din pricina asta încearcă, iar şi iar. Şi, fiecare insucces îi întăreşte convingerea că nu e vinovată în nici un fel de moartea soțului ei, pe care de asemeni nu a reuşit să-l oprească. Da, cam aşa stau lucrurile – dacă încerci să înțelegi ce se întâmplă cu această Isabella.”

Webster nu mai întârzie mult, se ridică şi se duce în camera lui. Nu, nu mai aşteaptă ca Saunders să deschidă scrisoarea.

Dar, după ce tânărul iese, femeia arată spre plicul care aşteaptă în fața farfuriei.

— Dacă nu-l deschizi, putem pleca – de mâine chiar, spre Idaho sau Wyoming. Cineva tot insistă să cumpere casa asta. Gândeşte-te bine, Dutch.

Bărbatul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Şi îşi aminteşte încă o dată că brațul său care mânuie revolverul; nu mai este atât de rapid cum a fost înainte de confruntarea aceea nefericită. Nu, între timp nu s-a mai îndreptat nimic. A făcut câteva încercări pe furiş – ca să nu-l vadă Webster – dar, hotărât lucru, reflexele întârzie să revină.

Astfel că nu-i decât un *bluffer*[1], un simulant care încearcă să ascundă adevărata stare a lucrurilor. Şi, adâncindu-şi pe mai departe privirea în ochii ei – gândeşte: Da, ar fi bine pentru mine să plec cu ea cât mai departe de aici şi să încep o nouă viață. Da, cred că asta ar fi cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată. Poate că astfel m-aş salva. Şi ar fi atât de frumos să trăim împreună. Dar mai întâi trebuie să strâng nişte dolari. Eu…

Îşi întrerupe şirul gândurilor. Îi năpădeşte un fel de împotrivire. Se pleacă înainte, ia plicul; îl deschide şi începe să citească.

---

[1] *Bluffer* – Persoană care încearcă să inducă în eroare, trişor.

Isabella îl observă gravă şi nu-şi mai desprinde ochii de pe el, până când bărbatul nu termină de citit şi până nu răspunde privirii.

Femeia nu întrebă nimic – aşteaptă.

El înghite greu, ca şi cum ar avea de-a face cu o îmbucătură prea uscată.

Apoi însă spune doar atât:

— Accept misiunea.

Este rândul ei să înghită în felul în care o făcuse el mai înainte şi e vădit că deziluzia îi stârneşte amărăciunea.

Pistolarul vorbeşte cu glas scăzut.

— Va fi ultimul meu drum pentru un asemenea scop, Isabella. Ți-o jur. Când mă voi reîntoarce aici după îndeplinirea misiunii, vom pleca spre Idaho sau Wyoming – numai noi doi. Fiindcă atunci voi avea îndeajuns de mulți bani, pentru…

— E în regulă, îl întrerupse ea şi se ridică. Hai să ne culcăm, continuă femeia. Va fi o noapte foarte scurtă. Vino, Dutch!

2.

Pistolarii pleacă în dimineața zilei următoare. Pentru început nu-şi spun nimic.

De-abia după ce parcurg câteva mile, Webster întreabă liniştit:

— Şi încotro mergem?

Saunders tresare. Fusese adâncit în nişte gânduri care nu-i dădeau pace.

Priveşte în dreapta lui, acolo unde tânărul călăreşte alături, cu scara de şa aproape atingând-o pe a lui.

— A, iartă-mă, ortacule, spune el. Tocmai mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să renunț şi să mă întorc la Isabella. Dar, lucrarea de față ar fi prea grea pentru un singur om. N-ai putea să te descurci. Şi-apoi, am nevoie de banii ăştia! Fiindcă primim zece procente. Şi asta înseamnă în cazul de față mai bine de zece mii de dolari, deci partea fiecăruia întrece cinci mii. Ținta noastră este Hawk's City.

Apoi tace câteva minute.

După asta îi explică lui Webster în câteva cuvinte, în ce constă misiunea:

— Acolo locuieşte văduva unui individ bogat, căruia i-au aparținut o linie de transport, persoane şi mărfuri, de care e legată şi o rețea de magazine, un *ranch* de vite şi o societate minieră. Omul a lăsat-o moştenitoare unică, dar cei trei tipi care fuseseră puşi de el să conducă aceste întreprinderi, nu vor să-i mai dea nici un *penny*[2] femeii! Refuză să-i recunoască vreun drept, afirmând că de fapt au fost parteneri de afaceri ai soțului ei, astfel că nu-i datorează nimic. Şi fiecare dintre indivizi i-a propus căsătoria. Clienta noastră se

[2] *Penny* – Monedă de un cent.

numeşte Deborah – Deborah Hawk. Se pare că e încă tânără şi mai mult decât frumoasă. Toate astea le-am desprins din scrisoarea ei. Între timp, m-am mai gândit la ceva: vom primi misiunea pe care vrea să ne-o încredințeze doar cu o condiție: să ne ofere nu doar zece procente din beneficiu, ci douăzeci. Ce zici, ortace?

Webster Leehill rânjeşte cutezător.

— Da, e bine aşa, spune el şi dă din cap afirmativ. Se pare că asta-i o lovitură barosană, nu?

— Cam aşa e, dar avem de-a face cu trei indivizi pare-se foarte primejdioşi, başca acoliții lor, subliniază Saunders. Va fi oricum mai greu decât cu eliberarea Elmei.

— Ei, nimic nu-i degeaba pe lumea asta, răspunde tânărul căruia nu i se ştersese încă rânjetul acela îndrăzneț de pe față; în ochii săi se aprind nişte scântei care îi trădează hotărârea de a nu rata acest prilej.

Înaintează mai departe şi tac.

Şi iar se află pe drumul acela primejdios al Cavalerilor Coltului, pe care îi aşteaptă o luptă – de fapt mai multe.

Iar această Deborah Hawk le-a stârnit curiozitatea.

Se îndreaptă spre nord-est, acolo unde, în ținutul dealurilor molcome ce se preschimbă treptat în munți, se află acum câmpurile din care mai târziu se vor naşte oraşele Carlsbad, Artesia, Roswell şi altele. Dar deocamdată toate astea nu sunt decât nişte tabere. Fiindcă oamenii caută – şi găsesc – în aceste locuri cupru, aur şi argint. Undeva în răsărit se află valea lui Rio Grande, care se îndreaptă spre miazăzi. HAWK'S STAGE TRANSPORTS, destinat atât pasagerilor cât şi mărfurilor face legătura între Las Cruzes şi Alamogordo, cu linii secundare nu doar spre Rio Pecos, dar şi către Tombstone-Arizona.

Le trebuie cinci zile până la Hawk's City şi trec pe lângă un indicator de direcție care arată drumul spre ranch-ul clientei lor. Pe acelaşi panou se poate citi că până la clădirea principală sunt cincisprezece mile. Fiindcă este vorba despre un ranch imens, înseamnă că mai sunt şi-o sumedenie de ferme colaterale, precum şi adăposturi provizorii atât pe păşunile propriu-zise, cât şi la limitele proprietății.

Mai zăresc şi turme de vite care pasc răzlețe pe dealurile din jur, sau care se adună la adăposturi.

Există şi mari întinderi de pământ plane, străbătute prielnic de câteva râulețe.

Când soarele dispare în apus, dincolo de linia frântă a înălțimilor, colorând cerul în roşu cu văpaia lui pe cale de a se stinge, zăresc aşezarea din vale.

Iar când lămpile s-au aprins deja în case, astfel că din ferestre şi din uşi se desenează fâşii de lumină pe *Maine Street*[3] – de altminteri singura stradă a orăşelului cei doi au ajuns în sfârşit acolo.

[3] *Maine Street* – Strada mare, strada principală.

Grajdul cu cai de închiriat, curtea cea mare unde sunt adunate carele, chervanele şi diligențele, magazinul pe care se pot desluşi literele ce alcătuiesc firma unui *GENERAL STORE*[4], hotelul şi *saloon*-ul. Se întrepătrund cumva, alcătuiesc un tot unitar. Poți recunoaşte imediat că toate trebuie să aparțină aceluiaşi proprietar. Luate împreună, constituie de fapt inima lui Hawk's City.

Când, ceva mai târziu, se trec în registrul hotelului şi când bărbatul în etate, care răspunde de asemenea treburi, răsuceşte catastiful spre el şi desluşeşte numele noilor veniți, atunci îşi ridică repede privirea şi îl priveşte țintă pe Dutch Saunders.

Ambii pistolari îşi dau seama că veteranul uscățiv şi aproape chel din fața lor, a făcut cândva parte din categoria durilor, poate chiar dintr-un contingent mai vechi al confreriei lor. Fiindcă în privirea sa exista ceva care le spune asta – cum, de altfel, toată făptura-i pare să trimită nişte semnale care le sunt familiare oaspeților săi.

Dar bărbatul e bătrân de-acum – e apropiat de acea vârstă care se numeşte bătrânețe adâncă.

Omul li se adresează astfel:

— Bine că ați venit, domnule Saunders. Doamna Hawk ar vrea să vă vorbească îndată! Şi, după câte vedeți şi eu sunt foarte bucuros. Fiindcă sunt prea în vârsta ca s-o pot apăra.

Arată spre uşa care se află în spatele lui.

— Pe acolo, spune el. După aceea prima uşă pe stânga.

Privirea sa se îndreaptă acum asupra lui Webster Leehill – e o privire care întreabă, care examinează.

Tânărul zâmbeşte uşor şi, între bărbatul cel bătrân şi cel tânăr, se instalează deodată o înțelegere tacită.

Apoi trec de uşă şi ajung într-un gang. Saunders bate la prima uşă pe partea stângă.

— Intră!

Invitația e lansată de o voce feminină, al cărei timbru vag răguşit reuşeşte probabil să înfioreze epiderma oricărui bărbat între şaptesprezece şi şaptezeci de ani. Cei doi se conformează şi o văd pe Deborah Hawk, femeia care l-a rugat pe Dutch Saunders s-o ajute.

Şade la un birou şi după câte se pare, înscrie nişte cifre într-un registru, aşa cum o fac oamenii de afaceri sau comercianții atunci când vor să țină sub control veniturile şi cheltuielile, fără să scape din ochi nici creanțele.

— Eu sunt Saunders, spune acesta scurt. Şi acesta e partenerul meu Webster Leehill.

Amândoi şi-au dat jos pălăriile. Tânărul trage uşa după el.

Încăperea e scăldată în lumina lămpii. Amenajarea interioară, e de cea mai bună calitate. Chiar şi preşedintele Uniunii n-ar fi avut nimic împotrivă, s-o

[4] *General Store* - Magazin cu de toate.

folosească drept cameră de lucru. Pe pereți se află numeroase rafturi înțesate cu cărții.

Aşa arată, cabinetul unui bărbat cu succes în afaceri.

Dar acum, în spatele biroului imens şade o femeie.

Şi este într-adevăr o femeie frumoasă. Fiindcă în clipa în care se ridică şi ocoleşte biroul, cei doi sunt obligați să-şi țină respirația.

Femeia se opreşte în fața lor şi îi priveşte cu atenție. Da, este o femeie care ştie cum să se poarte cu bărbații. Privirea ei sigură te face să presupui asta.

Părul galben-auriu străluceşte în lumina lămpii. Ochii ei cafenii sunt mult depărtați unul de celălalt. E ceva mai înaltă decât talia medie şi dintr-o mie de alte frumuseți ar primi, desigur trofeul cuvenit celei mai frumoase. Fiindcă în afară de frumusețe, mai iradiază un farmec, o atracție unică.

— Îți mulțumesc, Dutch Saunders, că ați venit, spune ea, iar oamenii aud din nou vocea aceea care în ciuda uşoarei răguşeli are şi ceva catifelat în ea.

E o voce care se potriveşte de minune cu frumusețea femeii şi care îi sporeşte farmecul aparte, de îndată ce-o auzi.

— N-avem însă timp de pierdut, continuă ea. Trebuie să acționăm de îndată. Sunteți de acord cu oferta mea, aşa cum v-am înfățişat-o în scris?

— Nu, replică Saunders. Fiindcă suntem doi, vom primi nu zece, ci douăzeci la sută din sumele pe care indivizii vi le datorează. Dacă spuneți da, putem începe imediat.

Ochii ei tăiați puțin oblic, ca de pisică, se îngustează pentru o clipă şi buzele pline se pliază pentru un moment într-un zâmbet aspru, acoperindu-i dinții care se vădiseră şi ei fără de cusur. Farmecele acestei femei – care nu depăşea douăzeci şi cinci de ani – păreau a fi într-adevăr desăvârşite.

Privirea îi trece de la Saunders la Leehill, pentru ca apoi să revină la primul. După asta confirmă cu un gest al capului.

— De acord, spune ea. De fapt, n-am de ales. Alte întrebări?

Pistolarul mai vârstnic răspunde:

— Sigur că da, zice el. Mai întâi aş vrea să mă conving că sunteți într-adevăr văduvă şi că aveți certificatul de moştenire.

— Nu vă încredeți în cuvântul meu?

— Sunteți o femeie frumoasă, murmură el. Şi mi-ar plăcea tare mult să vă cred orice ați spune – oricare vorbă. Dar, probabil, vom fi obligați să ucidem pentru dumneavoastră şi pentru ceea ce revendicați, sau…? Şi atunci vrem măcar să ştim foarte exact dacă dreptatea este de partea noastră.

Femeia tace câteva clipe şi îi fixează pe rând.

Se vede foarte desluşit că mândria ei este rănită, fiindcă, iată, trebuie să dovedească nişte lucruri pe care le socotise până acum ca fiind indiscutabil credibile.

— Sunteți un om bănuitor, mr. Saunders, spune ea încetişor.

Interlocutorul ei dă din cap.

— Sunt. Şi mai ales când e vorba despre femei frumoase. Deci?

Doamna Hawk confirmă cu un gest al capului, apoi se întoarce, se duce la

seiful voluminos din colțul încăperii şi-l deschide. Scoate câteva hârtii de acolo şi le înmânează pistolarului.

Acesta le verifică, îi face un semn lui Webster că totul e în regulă şi le dă înapoi femeii.

— Unde şi cu cine începem? întrebă el.

Zâmbetul femeii e strălucitor, dar şi foarte tăios, iar în ochii ei căprui pâlpâie nişte luminițe galbene.

— Omul se numeşte Ash Upson, spune ea. Şi îl găseşti la nici optzeci de paşi de aici – în salon. Până la ora asta încă mai are în subordinea lui linia de transport de pasageri şi mărfuri, precum şi rețeaua de magazine din valea lui Rio Grande şi din lungul rutei Est-Vest. E vorba de mai bine de douăzeci de duzini de store, unele mai mici, altele aproape tot atât de mari ca şi cel de aici. Când bărbatul meu încă mai trăia, individul era obligat să vină lunar încoace, cu registrele pentru a face socotelile – pentru a deconta. Dar au trecut şase luni de când Clay a murit şi încă n-am văzut un dolar din partea acestui nemernic. De fapt, l-am concediat deja de vreo câteva săptămâni, dar nu vrea să plece. Dutch, cred că ar fi de ajuns dacă i-ai spune să se ducă dracului. Fiindcă atunci el şi cu acoliții lui vor face uz de armă; m-au şi amenințat cu asta. Ash Upson e o adevărată fiară. E un tip masiv, roşcovan, care a pornit-o de jos – a început prin a mâna animalele de povară. Cu Coltul însă, nu se prea descurcă. Mult mai primejdios mi se pare Barnaby Tate, un tip mărunt, cu o mutră de...

— Îl ştiu pe Tate, o întrerupse Dutch Saunders.

Se răsuceşte spre uşă şi cu un gest îl îndeamnă şi pe Webster să facă la fel.

— Hai să ne facem meseria, zice el. N-avem vreme de pierdut. Dacă acest Upson prinde de veste că doamna Hawk a fost vizitată de doi bărbați...

— E-n regulă, spune tânărul şi face un semn care arată că şi el e convins de asta. Hai să mergem. Ma'am, nu trebuie să vă mai faceți nici o grijă, lăsați pe noi!

Ajunşi în imediata apropiere a saloon-ului, pistolarul mai vârstnic se opreşte.

Webster face la fel. Îşi aude partenerul murmurând:

— Acest Barnaby Tate... E un bărbat scund, firav în aparență şi poate fi recunoscut după mutra-i de vulpe şireată. Încheieturile mâinilor sale sunt cele ale unui scrimer, ale unui spadasin. Va trebui să nu-l scapi din ochi când stau de vorbă cu Upson. Şi va trebui să fii foarte rapid, fiindcă Tate e unul de calibrul nostru. Asta te poate întrece.

— Nu, n-are cum s-o facă, răspunde convins tânărul. Pe mine nu mă poate bate nimeni, cel mult tu, Dutch. O, ce mi-ar plăcea să mă întrec cu tine, aşa în glumă.

Saunders nu-i răspunde.

Îşi reiau drumul, ajung la uşa saloon-ului şi intră.

Bărbatul mai în vârstă e îngrijorat.

Oare Webster va reuşi să se descurce în fața lui Tate? El, Dutch Saunders,

n-ar mai putea să-l învingă acum. Îl ştie pe Tate, l-a văzut luptându-se la Yuma, dar şi la Lordsburg şi la Carizzozo. Până acum nu avuseseră de-a face unul cu celălalt.

Dar azi făceau parte din două tabere ostile.

Iar ceilalți acoliți ai lui Upson – cum vor fi?

Individul o fi deja avertizat?

Partenerii intră şi o fac în acelaşi timp. Uşa are două aripi batante. Secunda următoare este cea mai primejdioasă, fiindcă ochii lor trebuie să se obişnuiască mai întâi cu intensitatea luminii.

Dacă Ash Upson şi oamenii săi au fost preveniți, atunci...

Dar secunda de care s-a temut trece.

Tate se găseşte lângă o masă de biliard şi e angrenat într-o partidă de unul singur.

La masa rotundă de poker din colț sunt aşezați cinci bărbați. Iar unul dintre ei e Ash Upson. N-ai cum să-l treci cu vederea.

Jucătorul solitar de biliard aşază cu calm tacul pe postavul verde al mesei şi îşi potriveşte tocul revolverului. Privirea sa acvilină stăruie asupra lui Saunders.

Încă nu-l băgă în seamă pe tânărul de lângă acesta. Deocamdată.

Iar Dutch Saunders nu pare deloc preocupat de Tate. Pare că nici nu l-a observat.

Păşeşte încet spre spațiul liber din fața barului. Când se opreşte, cei de a masa de pocher dau semne că i-ar fi remarcat apariția. Desigur că o face şi Ash Upson. Privirile lor se întâlnesc.

Şi, deodată, Upson îşi dă seama despre ce-i vorba. Trânteşte cărțile de joc pe masă şi se ridică.

— Hei, zice el, aveți ceva cu mine?

— Doamna Hawk v-a concediat deja de vreo câteva săptămâni, domnule Upson, vorbeşte Saunders cu o voce aproape blajină şi prietenoasă. Şi cum n-ați vrut s-o întindeți, a trimis după mine ca să vă ajut să umblați mai repede.

Dar şi mai repede îşi scoate arma pistolarul Barnaby Tate.

Lucrurile nu mai pot fi oprite.

Probabil că Tate e cel mai rapid dintre ei, dar asta chiar că nu se poate constata cu exactitate fiindcă e vorba de fracțiuni de secundă.

Cu toate astea ajunge să se afle într-un dezavantaj.

Fiindcă, mai întâi de toate, vrea să-şi protejeze boss-ul. Ştie prea bine – întrucât îl cunoaşte pe Dutch Saunders – că Upson n-are nici o şansă împotriva cuiva de talia acestuia. Şi-n vreme ce-şi scoate revolverul din toc, pistolarul cel scund îşi dă seama că şi tânărul însoțitor al adversarului a făcut acelaşi gest – şi că e diabolic de rapid.

Astfel că Tate a obligat în fracțiuni de secundă să-şi modifice decizia inițială. Cu toate că o face absolut instinctiv şi nu ca urmare a unui rit de mic proces de gândire, rezultă totuşi un dezavantaj, fiindcă trebuie să mişte Coltul – deja îndreptat spre ținta care se cheamă Saunders – cu vreo treizeci de grade mai

la dreapta.

Şi acest avantaj infirm astfel ivit, îi este de ajuns lui Webster Leehill – fracțiunile de secundă respective salvează viața sa sau pe cea a lui Saunders.

Glonțul lui Webster nimereşte primul.

Apoi plumbul lui Barnaby Tate îi sfâşie cămaşa şi pielea, deasupra unei coaste. Şi Webster continuă să tragă. Cel de-al doilea glonț al său îl loveşte din plin pe Tate. Pistolarul cel scund e probabil mort, încă înainte de a se prăbuşi pe podea.

Ca şi Ash Upson, de altfel. Acesta zace lângă masă şi nu mai dă nici un semn de viață. Oricât de repede ar fi scos revolverul, având şi atuul gestului surpriză, tot n-a fost îndeajuns. Cu toate că Dutch Saunders – în ceea ce priveşte repeziciunea cu care extrage revolverul din toc – nu mai e decât un pistolar de mâna a doua, Ash Upson n-avusese decât o şansă mică împotriva lui şi anume, ca primul glonț al adversarului să nu-l nimerească aşa cum trebuie.

Dar chiar dacă Saunders nu mai e atât de rapid ca altădată – ținteşte la fel de bine ca întotdeauna, ba poate mai ceva chiar, tocmai fiindcă o face mai încet.

Încăperea cea mare e stăpânită de o linişte adâncă.

Totul a încremenit în fața dezlănțuirii brutale a forței.

Şi în creierele celor prezenți îşi face loc, încetul cu încetul, conştiința faptului că moartea sosise şi îşi luase, implacabilă, tainul.

Fumul împuşcăturilor se lățeşte, înroşeşte ochii şi irită mucoasele nazale. Cineva strănută puternic şi zgomotul acesta atât de oarecare face să treacă strania amorțeală care-i cuprinsese. Încep să se mişte. Un scaun se răstoarnă. Apoi se aud înjurături. Cineva spune cu glas tare:

— O, sfinte *Tată Ceresc…*

Uşa batantă se deschide brusc.

Intră frumoasa Deborah Hawk, însoțită de bătrânul portar al hotelului, cel care fusese cândva un pistolar. Dar acum are în mâini o puşcă ale cărei țevi fuseseră binişor scurtate.

Toate privirile se îndreaptă asupra femeii.

Ea îşi aruncă ochii către corpurile neînsuflețite de pe podea. Apoi se uită de jur împrejur şi se opreşte la omul din spatele tejghelei de zinc.

Şi vocea ei răguşită prinde iar nota aceea aparte, care arată cât de hotărâtă poate fi o femeie.

— Reeves, dumneata te-ai dat de partea lui Ash Upson! În zece minute părăseşti oraşul acesta care poartă numele soțului meu. Afară! Nu mai există nici un Ash Upson, care să mă jefuiască, doar fiindcă sunt o femeie care – aşa credea el – nu se poate apăra. Ieşi afară Reeves! Imediat!

Şi barmanul nu răspunde nimic, înghite doar în sec şi dispare printr-o uşă laterală. Suflul acela prevestitor de rele încă n-a părăsit saloon-ul. Cei doi morți sunt cea mai bună dovadă că aici nu-i de şagă.

Bătrânul pistolar care era înarmat acum cu puşca aceea se apropie de

corpul lui Ash Upson şi se apleacă. Scoate din buzunarul mortului o legătură de chei. Apoi se adresează câtorva clienți care, după toate, aparențele, sunt localnici.

— Porter, sunt ai dumitale. Doamna Hawk va plăti cheltuielile de înmormântare.

Omul căruia i s-a adresat astfel, este pesemne tâmplarul şi antreprenorul de pompe funebre al oraşului. Dă din cap îndată, de parcă l-ar bucura misiunea care i s-a dat şi le spune celor de lângă el:

— Dacă-i aşa, ia puneți mâna. După asta dau şi eu un rând. Ajutați-mă să-i ducem la şopronul ăla al meu.

Deborah Hawk face un semn către Saunders.

— Vă mulțumesc, spune ea, că ați ajutat – ca un adevărat gentleman – ca o văduvă lipsită de apărare să-şi recapete drepturile.

Apoi se adresează clienților:

— Domnilor, localul este închis pentru restul zilei de azi. Sper că înțelegeți situația, nu?

După ce spune aceste cuvinte, ia legătura de chei de la însoțitorul ei cărunt şi trece dincolo de tejgheaua barului. Lângă rafturile de sticlă este o uşă, care dă într-un birou – cum i se spune acum acelei camere personale a patronului.

Dar Dutch Saunders este la doi paşi în urma ei.

Şi când femeia vrea să tragă uşa după ea, constată acest lucru şi e obligată să-i permită accesul în aşa-zisul birou.

Încăperea este luminată de o lampă şi e un amestec între cabinet de lucru şi cameră de zi.

Deborah îl priveşte pe pistolar şi răceala îşi face loc în vocea ei când spune:

— Prietene, ați făcut o treabă ca lumea. Dar acum nu mai am nevoie de voi aici. Nu mai aveți nimic de făcut în oraş. Încotro o luați acum: spre ranch sau spre aşezarea minieră?

Bărbatul zâmbeşte pieziş şi ochii săi fumurii scânteiază:

— Mai întâi, zice el, să aflăm ce valoare are cifra totală a încasărilor pe care nu vi le-a mai vărsat dumneavoastră – deci venitul ultimelor şase luni. Sunt convins că Upson a înscris toate astea în registrele respective. Nu? Deci, aş vrea să încasez îndată cele douăzeci de procente cuvenite mie şi ortacului meu. Cred că-i o treabă cinstită, nu-i aşa?

În ochii ei se aprinde o scânteie ostilă şi gura frumoasă cade pradă unui rictus disprețuitor. Da, gura ei e foarte expresivă. Trădează o mulțime din sentimentele ei.

— Un Cavaler al Coltului lacom de bani – murmură ea. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea dumitale, Dutch Saunders. Crezusem până acum – judecând după renumele pe care ți l-ai făcut – că eşti unul din ultimii cavaleri de pe acest pământ. Să mă înşel eu, oare? De ce vrei să încasezi de pe acum, când doar o parte din misiune a fost îndeplinită?

Femeia păşeşte spre el.

Şi din imediata lui apropiere îşi înalță privirea spre fața pistolarului.

Omul simte fluidul care izvorăşte din ea – îl simte ca o respirație fierbinte. În nări i se insinuează şi parfumul ei subtil.

Ar putea să o cuprindă în brațe şi...

În ochii femeii poate citi acum că ar avea toate şansele dacă ar dovedi că el e bărbatul pe care ea şi-l doreşte – şi anume cel care s-o protejeze, cel care să fie mai tare decât ceilalți.

Şi atunci ar mai plăti şi cu un alt preț, nu numai cu dolari.

Dutch înțelege foarte bine toate astea în timp ce stau astfel unul în fața celuilalt, privindu-se. Deborah tot mai aşteaptă răspunsul la întrebarea ei disprețuitoare.

Mâna pistolarului e fulgerată de un zâmbet rece.

— Lumea asta, spune el, este aşa cum e şi am renunțat de mult să mă mai aştept la ceva bun din partea ei – mai ales atunci când e vorba de femei frumoase. Şi asta până când... ei bine, până când mi se va dovedi contrariul. Noi doi am încheiat un contract. Una dintre părți, pistolarii deci, vă ajută să vă reintrați în drepturi, iar cealaltă, adică dvs. ne achitați sumele cuvenite. Foarte simplu pentru dvs.

— Şi pentru dumneata nu-i tot aşa?

Întrebarea e vădit provocatoare.

Bărbatul clatină capul şi ochii lui se îngustează. În vocea lui apare acum o notă de indulgență, dar şi de desconsiderare.

— Deborah Hawk, spune el încetişor, tocmai am fost obligați să ucidem. Nu, asta nu-i o treabă deloc simplă, deloc uşoară, ma'am. Niciodată! E o meserie blestemată.

— Ei, când o faci pentru o grămadă de bani... obiectează ea.

Omul aprobă dând din cap.

— O grămadă de bani, da – sau moartea, replică el. Şi asta când ai baftă, sau nu, poți rămâne schilod pentru tot restul vieții.

Femeia nu mai spune nimic, mai întârzie puțin acolo – atât de aproape de el – apoi se îndepărtează. Trece în spatele biroului şi deschide un registru de conturi.

Parcurge coloanele cu arătătorul, îşi saltă capul şi zice rigidă:

— Da. Omul a continuat să țină evidența exactă a veniturilor, a cheltuielilor şi a câştigului, aşa cum l-a învățat bărbatul meu cândva. Cifrele ne spun că în ultimele şase luni a rezultat un venit net de şapte mii cinci sute şaptezeci de dolari. Dumneavoastră vi se cuvin douăzeci la sută... o clipă, mister Saunders.

Se duce la casa de bani din colț şi o deschide cu ajutorul a două dintre cheile din legătura pe care bătrânul ei portar o scosese din buzunarul lui Upson.

În seif se află o sumedenie de monezi şi bancnote, dar şi destui săcuți de aur, de felul celora pe care căutătorii acestui nobil metal îi prezintă pentru schimb.

Deborah scoate banii şi numără fix o mie cinci sute paisprezece dolari pe

masă – nici un cent în plus.

El îi ia tăcut.

Apoi cei doi se privesc.

— Şi când plecați la ranch? întreabă ea aspru.

— Mâine, replică el. Mai întâi trebuie însă să-mi…

CAPITOLUL VI
LEGENDA ÎN VIAȚĂ A COLTULUI, CONFIRMĂ!

1.

După ce în dimineața următoare au lăsat oraşul în urma lor la mai bine de o milă. Webster Leehill rupe tăcerea:

— E chiar mai frumoasă decât Isabella Delgado şi e o văduvă bogată care are permanent nevoie de un protector, de o persoană care s-o ajute să-şi mențină avuțiile în această țară în care legea încă nu înseamnă mare lucru, E un fel de regină care caută un cavaler ce urmează să devină principele ei consort. Nu te-ar aranja aşa ceva, ortace?

Întrebarea vine destul de brutal. E o întrebare incisivă, provocatoare chiar.

Dutch Saunders priveşte dintr-o parte la tânărul său partener şi recunoaşte că noaptea trecută trebuie să se fi produs vreo transformare în el.

La hotel dormiseră în camere separate. Fiecare fusese singur.

Luptaseră şi uciseseră. Şi desigur că ore în şir, Webster fusese obligat să se tot gândească la asta, să retrăiască iar şi iar lupta. Probabil că îl urmăriseră şi chipurile celor morți.

Pistolarul mai vârstnic cunoaşte asemenea nopți. Întotdeauna s-a temut de ele.

— Nu, nu-i de mine, Webster, răspunde el. Cum, de altfel, nu-i urez nimănui să-aibă de-a face cu ea. Poate doar dacă un bărbat ar lua-o pur şi simplu cu sine undeva în vreo pustietate şi-ar trebui să lupte împreună cu ea pentru însăşi existența lor… atunci poate femeia asta s-ar mulțumi să fie doar o soție – şi atâta tot. Dar acum şi aici… E prea bogată. Şi vai de bărbatul care nu vrea să fie doar vasalul ei, care nu se mulțumeşte cu rolul ăsta. Îi va da dracului imediat. Şi de nu va voi sa plece, o să tocmească nişte flăcăi care îl vor izgoni.

— Cam aşa cum a făcut acuma?

— Chiar aşa, dă Saunders afirmativ din cap. Îi aruncă o privire pătrunzătoare a dracului şi continuă: relațiile noastre cu ea trebuie să se limiteze la litera contractului. Şi dacă ții cont de regulile meseriei noastre, atunci să ştii că e bine ce facem, că e o treabă corectă şi că luptăm cinstit.

— Luptăm cinstit – îşi repetă Webster gânditor – în vreme ce s-au oprit pe o culme de deal şi îşi făceau ochii roată.

Saunders continuă să-l privească țintă.

Tânărul n-a terminat însă.

— Luptăm cinstit… reia el. Chiar aşa, Dutch?! A fost o luptă cinstită? Oare acest Upson a avut vreo şansă împotriva ta? Nu cumva te înşeli? Nu uita că tu eşti marele Dutch Saunders, de-acum intrat în legendă, pe când omul…

Saunders continuă să-l privească țintă.

Dădu pinteni calului şi plecă.

Dar în cugetul său are acum loc un alt soi de luptă. Se luptă cu sine însuşi. Să-i spună oare lui Webster că nu mai e nici pe departe rapidul şi primejdiosul țintaş de odinioară. Să recunoască faptul că nu-i mai rămâne decât soluția blufului şi că de astă dată a avut baftă că Upson nu făcea parte dintre cei care pot mânui repede arma? Individul avusese categoric destule şanse în această confruntare – trăsese aproape la fel de repede, nu? Şi dacă el, Saunders, nu l-ar fi nimerit din plin, atunci poate că Ash Upson l-ar fi ucis.

Dar putea el să mărturisească toate astea lui Webster Leehill?

Aşa ar fi corect. Fiindcă tânărul său ortac îl supraapreciază. Şi încrederea asta în invincibilitatea acestui – aparent – atât de mare Dutch Saunders, ar putea să devină fatală amândoura.

O clipă îl încearcă iar foarte puternic ispita să-i spună tânărului tot adevărul.

Apoi însă revine gândul mai vechi: „Poate am noroc şi trec şi de celelalte încercări. Poate că mă descurc şi cu adversarul următor, cum am făcut-o cu Upson. Şi atunci am îndeajuns de mulți bani să plec cu Isabella spre miazănoapte, acolo unde nu mă cunoaşte nimeni. O, nu mai sunt decât două confruntări, două dueluri – două doar, fir-ar să fie. S-ar putea să reuşesc. Cu ajutorul lui Webster. E grozav de rapid. A fost în stare să-l lichideze si pe Tate. Pe acest tânăr mi l-a trimis Cerul, ca să pot da ultima lovitură şi să pot începe o altă existență”.

Când ajunge aici cu gândurile sale, hotărăşte să nu spună nimic despre brațul lui care nu mai are reflexele de odinioară, ci să continue şi să se bizuie pe noroc şi pe Webster Leehill.

Ținutul prin care trec acum e verde, e un ținut cu multe puncte de apă şi râulețe, cu multe pâlcuri de copaci şi de tufişuri. De necuprins cu privirea, ținutul acesta al dealurilor nu prea înalte şi al văilor domoale e unul foarte potrivit pentru creşterea vitelor.

Acestea se şi văd mai peste tot locul şi, la un moment dat, de pe o culme de deal văd şi o echipă de cowboy care este pe cale să însemne vitele cu fierul roşu – să le pună dangaua, cum se spune. Sunt cinci călăreți şi o căruță, pe capra căreia se vede un al şaselea bărbat, care, desigur, este în acelaşi timp şi bucătarul grupului.

Cei doi oameni pleacă mai departe.

Semnul distinctiv ars pe coapsele vitelor este un „H” întortocheat cu meşteşug.

Ranch-ul Hawk apare de abia târziu după-amiaza.

Şi iar trebuie să constate – aşa cum o făcuseră şi ieri în oraş – că bărbatul care se numise „Big”[5] Clay Hawk crease şi aici ceva în stil mare.

Fiindcă e un ranch înfloritor, cu un dormitor pentru două duzini de călăreți şi cu o clădire principală foarte aspectuoasă, ridicată în stil spaniol.

Dar nu prea sunt semne de viață, nu se văd oameni mişcându-se, cu toate că în corraluri şi în izlazurile îngrădite, se văd sumedenie de animale.

Din fierărie se aud totuşi izbituri de baros.

Saunders spune:

— Deci ştii despre ce-i vorba, Webster, nu e Jack Sharagan e în aparență un flăcău de teapa noastră. Şi are doi ciraci care, de obicei, se află în preajma sa, aşa că trebuie să-i căutăm pe tustrei. E vorba de Nick Benett şi de Gus Hasicins. Pe aceştia nu-i cunosc personal, dar am auzit despre ei, la granița de miazăzi. Sunt dintre cei care au luat parte la bătăliile legate de revoluția împotriva lui Maximilian. Unul dintre noi va avea deci de înfruntat doi adversari şi...

— Ăştia sunt ai mei, îi întrerupe tânărul. Trebuie să-mi fac şi eu un nume, nu? Să fiu demn de tine cât de cât. Deci, dacă avem trei adversari, doi trec în contul meu.

După asta, tăcu, mândru şi sigur de sine, cu certitudinea aceea a pistolarului care n-are altă avuție decât tocmai dorința de a fi cel mai bun.

Bărbatul mai vârstnic priveşte spre ei.

Ştie ce anume îl îndeamnă pe flăcău să-şi revendice partea leului.

Dacă se va bate cu doi inşi – crede el – clipele de după confruntare vor îi mai uşor de suportat, simțământul de vinovăție va fi mai mic. Doar a avut de-a face cu adversari superiori numeric. Care aveau deci şanse reale împotriva lui. De va învinge – înseamnă că orele singuratice din nopțile lungi în care îşi va reaminti la nesfârşit lupta, nu vor mai fi atât de îngrozitoare.

Cei doi pistolari avansează.

Când pătrund în curte, un bărbat iese din casă, oprindu-se în verandă.

Loviturile de baros din fierărie au amuțit.

Un al doilea bărbat iese din bunkhouse[6].

Iar cel de-al treilea dintr-un grajd.

Totul e limpede. Desigur că mai există în ranch-ul ăsta şi meseriaşi, mai există şi ajutoarele acestora, mai există tot soiul de grăjdari, rândaşi, argați şi alții de acelaşi fel.

Dar aceştia nu-şi arată chipurile.

Probabil că aşa li s-a poruncit.

Cei doi bărbați care au apărut însă, poartă toc şi revolvere.

---

[5] *„Big”* – Mare.

[6] *Bunkhouse* – Construcție zidită sau din scânduri, care adăposteşte muncitorii.

Şi cel care a ieşit din clădirea principală a ranch-ului, ridică mâna şi spune:

— V-am aşteptat. Da, încă în timpul nopții am primit ştiri din oraş. Eu sunt Jack Sharagan.

Saunders şi Leehill mai rămân o clipă în şeile lor.

Încearcă să-şi dea seama dacă li s-a pregătit vreo ambuscadă, dacă pot dibui cumva nişte țintaşi ascunşi, care-i pândesc deja cu armele îndreptate asupra lor.

Dar Sharagan râde încetişor.

— Sigur că da, spune el destul de tare, aş fi putut chema toți cowboyii care sunt răspândiți pe păşunile noastre, pentru a vă pregăti o primire fierbinte. Puteam să vă întind o cursă. Sau bătrânul nostru vânător de bizoni v-ar fi putut întâmpina încă de la trei sute de yarzi[7] cu armă lui, cu acea Sharps care v-ar fi preschimbat în nişte strecurători de ceai. Dar…

Amuțeşte şi face o mişcare disprețuitoare.

— Şi de ce nu? Saunders pune întrebarea răspicat.

Şi iar se aude râsul lui Sharagan, râsul acela sec, din care lipseşte orice urmă de prietenie.

— O vreau pe Deborah Hawk, spune el. Trebuie să priceapă că doar eu sunt cel împotriva căruia n-are rost să te lupți. Trebuie să înțeleagă că sunt mai „mare” decât oricare altul, atât de mare cât a fost şi „Big” Clay, răposatul ei soț. Şi din pricina asta ne vom înfrunta respectând toate regulile, fără trucuri. Haide, Dutch Saunders, haide încoace! Ştiu, eşti unul din cei mai mari ai breslei pistolarilor. Dar ştiu că mă pot măsura cu tine. Fiindcă răsplata pe care o aştept, merită riscul. Vino încoace! Prietenii mei nu se vor băga, dacă partenerul ăsta al tău îşi vede de treabă. Haide, Saunders!

Ultimele cuvinte au în ele şi ceva de poruncă, dar şi de provocare. Omul începe să înainteze.

Pistolarul cărunt suspină încetişor.

Deoarece, dacă Jack Sharagan se va dovedi a fi un trăgător redutabil şi toate par a arăta acest lucru – înseamnă că el, Dutch Saunders, cel cu brațul atât de afectat, a pierdut partida.

Încrederea lui Sharagan în propriile sale virtuți pare uriaşă.

Poate că într-adevăr unul dintre flăcăii foarte „mari”, care merită să ajungă aici ceea ce a fost „Big” Clay până nu demult.

Asta se va vedea.

Fiindcă Saunders n-are cum să se eschiveze.

Aşa că se pune şi el în mişcare.

Încă îi mai despart vreo patruzeci de paşi. Dar această distanță se reduce rapid – *fiecare pas* al adversarilor reduce intervalul cu câte *doi paşi.*

Şi când îi mai despart vreo opt metri, cei doi se opresc la o comandă nerostită.

---

[7] *Yard* – Unitate de lungime egală cu 0.9144 m.

Înainte însă ca suflul luptei violente – care urma să-aibă loc – să se poată stârni prea fierbinte şi prea puternic şi să nu le lase altă soluție decât cea a țintitului rapid şi exact, Saunders îşi ridică uşor dreapta:

— O clipă doar, spune el calm. Mai întâi să lămurim dacă e neapărată nevoie să facem într-adevăr, ceea ce vrem să facem. Aş vrea să te întreb câte ceva, Jack Sharagan.

Omul tace, dar un gest al său îi exprimă acordul.

Aşa că bătrânul gunmen întreabă:

— Ai fost administratorul sau ajutorul lui „Big" Clay Hawk. Ai condus în numele lui acest *ranch,* nu?

Omul repetă gestul de mai înainte.

— Şi ai mânat pentru „Big" Clay o cireada de vite până la linia ferată, până la Santa Fe, iar de acolo ai revenit cu cincizeci de mii de dolari, aşa-i?

Răspunsul omului e acelaşi gest.

Dutch Saunders pune cea de-a treia întrebare.

— Şi când te-ai reîntors de la Santa Fe cu suma asta. „Big" Clay răposase între timp. Nu ai predat aceşti bani văduvei sale. Dar această lady[8] este moştenitoarea sa. Sharagan, ceea ce faci, este furt. Cred că asupra acestui punct putem fi de acord, nu?

Brusc, Sharagan rânjeşte.

— În ținutul ăsta, spune el după o vreme, lucrurile nu se judecă aşa ca în altă parte. Eu, de pildă, am fost mai degrabă asociatul lui „Big" Clay, decât administratorul sau ajutorul său. Şi vreau s-o am pe văduva lui şi eu aş fi scăpat-o de Upson, dacă m-ar fi rugat s-o fac. Pe mine n-ar fi trebuit să mă plătească în bani. Lucrul ăsta îl va pricepe abia după ce te voi lichida, Saunders. Şi după aia eu o să-l trimit în iad pe Boyd Shaklee şi nu dumneata, Saunders. Iar asta o va lămuri de-a binelea pe Deborah. Fiindcă e o femeie deşteaptă. Aşa că, mister Saunders – ori îi dai drumul imediat de aici ori îți scoți arma şi-ți încerci norocul împotrivă-mi. Dar bagă de seamă! Sunt al dracului de rapid, mult mai rapid decât îți închipui. Şi eu aş fi putut să devin unul dintre Cavalerii ăştia ai Coltului care rătăcesc de colo-colo. Doar că am preferat să conduc un ranch. Ei?

Se opreşte aici, plin de sine şi mândra, aşa cum poate fi un bărbat care are sentimentul valorii proprii şi care din pricina asta nu poate fi tulburat.

A pronunțat şi numele lui Boyd Shaklee. Este vorba despre cel de-al treilea dintre indivizii care n-au respectat drepturile văduvei lui Clay Hawk. Dacă Saunders şi Leehill se vor descurca în situația de față, vor trebui să se ocupe şi de bărbatul acesta. E boss-ul minelor lui Hawk.

Pistolarul şovăie.

Nişte gânduri afurisite îl bântuie.

Şi ştie că sfârşitul său ar fi pe aproape, dacă gândurile astea se preschimbă

[8] *Lady* – Doamnă.

cumva în îndoieli.

Fiindcă, de fapt, n-are nici o şansă împotriva lui Jack Sharagan, dacă tipul e într-adevăr atât de rapid cum pretinde; Şi trebuie să fie aşa, altminteri n-ar cuteza să înfrunte aceasta legendă în viață a Coltului, care este Dutch Saunders.

Bărbatul cărunt simte cum broboanele de sudoare îi umezesc fruntea – şi asta nu din pricina arşiței amiezii.

Într-un fel, Sharagan l-a pus la perete. Nu există scăpare, dacă nu vrei să dai bir cu fugiții.

„Doamne, dacă brațul ăsta al meu, m-ar ajuta măcar de data asta" gândeşte el înverşunat.

Şi după aceea îşi aude vocea:

— Sharagan, eu nu scot niciodată primul arma. Mă gândeam că ştii măcar atâta lucru?

În timp *ce* pronunță ultimele cuvinte, îşi distanțează ceva mai mult picioarele, le propteşte zdravăn în pământ şi din şolduri îşi înclină corpul. Puțin în față.

Toate astea fiindcă e convins că primul glonț al adversarului îl va nimeri. Dacă o va face din plin, înseamnă că va muri.

Poate însă că Sharagan ar dori să fie mai rapid ca oricând – şi atunci va declanşa oarecum pripit. Situație în care glonțul doar îl va răni. Şi atunci…

Nu-şi poate continua însă gândurile şi simțămintele care îi cutreieră.

Fiindcă Jack Sharagan nu mai aşteaptă. Poate nu vrea să dea răgaz gândurilor, nu vrea să îngăduie apariția unor îndoielii care i-ar putea ştirbi siguranța de sine.

Îşi pescuieşte Coltul.

Da, e într-adevăr foarte rapid. Chiar dacă Saunders ar mai fi beneficiat de faimoasa-i abilitate, de fantastica sa viteză de reacție, tot ar fi avut ceva probleme.

Aşa cum bănuia, primul glonț al adversarului nu-şi greşeşte ținta.

După asta trage şi el şi ocheşte foarte exact. Da, nu încearcă să compenseze lentoarea gestului cu care a scos revolverul printr-o țintire precipitată. Greşeala asta n-o face.

Astfel că-l loveşte pe Sharagan chiar în umărul brațului care mânuieşte revolverul – tocmai când Coltul individului se descarcă a doua oară. Şi-n chiar acelaşi moment, plumbul lui Saunders îşi face datoria, iar corpul adversarului e zdruncinat puternic.

Iar glonțul al doilea zboară undeva în sus.

Saunders continuă cu calmul care l-a consacrat. Trage şi a doua oară şi o face aproape pe îndelete, gospodăreşte. Glonțul se opreşte în celălalt umăr al ambițiosului administrator.

Undeva, în dreapta, pistolarul aude acum lătratul Coltului ortacului său.

Fiindcă ajutoarele lui Sharagan nu rabdă să rămână inactivi până la capăt. Dându-şi seama că şeful lor va fi învins, pun mâna pe arme.

Iar acesta e semnalul care-l face pe Webster să acționeze.

Reuşeşte să-i bată, scapă însă doar datorită şansei de glonțul celui de-al doilea dintre ei.

După asta se lasă iar liniştea.

O adiere uşoară face ca fumul exploziilor să fie dus de acolo.

Jack Sharagan e îngenunchiat în țărâna ogrăzii şale.

Unul dintre acoliți a căzut cu fața în jos, celălalt zace într-o rână.

Este acea linişte rea, paralizantă, nemiloasă, care domneşte după ce confruntarea s-a terminat. Dar ea nu durează decât câteva clipe; celor de față li se pare însă că sunt minute în şir.

Şi de-abia acum se aud gemete şi blesteme scrâşnite, în care se contopesc durerea fizică şi amărăciunea luptei pierdute.

Sharagan, în genunchi, nu-şi poate lua privirea de la cel care l-a înfrânt.

Iar acesta se apropie acum de el, îi desface cămaşa şi dă astfel peste cureluşa petrecută pe după grumazul bărbatului. Şi de fâşia asta de piele – nu mai groasă decât un şiret – atârnă o cheie cu floarea dublă. O tăietură de cuțit aduce cheia în căuşul palmei pistolarului.

Cel îngenunchiat, holbându-se în continuare la Saunders, spune scrâşnit:

— Am fost totuşi mai rapid ca tine. Te-am învins. Şi te-am şi lovit. O, Saunders, ai avut baftă, atâta tot – o baftă împuțită.

— S-ar putea să fie şi aşa, dă acesta din cap, nu pot să spun că n-am avut noroc. Dar ar fi trebuit să-ți iei mai mult timp pentru a ținti. Asta se numeşte greşeală. Eu am scos într-adevăr arma ceva mai încet, dar am ținti mai bine.

Face trei paşi înapoi şi se răsuceşte.

Webster Leehill încă mai adastă cu Coltul în mână, de parcă s-ar aştepta ca din ferestrele clădirilor, sau dintr-un alt ascunziş să se tragă asupra lor.

Nu se uita deloc spre partenerul său – îşi face ochii roată şi, lucru sigur, nu se simte deloc bine aşa, în mijlocul bătăturii.

Vocea lui Saunders se aude acum – tăioasă şi puternică:

— Hei, oameni buni! Ieşiți şi ocupați-vă de răniți! Veniți şi ajutați-i! Lupta s-a terminat! Ajutați răniții!

Merge spre verandă şi din câțiva paşi a ajuns în casă.

Nu e greu să găseşti acea cameră care trebuie să fie un fel de birou al ranch-ului.

Iată şi seiful masiv.

Păşeşte spre el şi introduce cheia aceea specială, cu floare dublă, în broască:

Cheia se potriveşte. Arcul opritorului de broască se dă la o parte. În momentul în care omul răsuceşte mânerul, acesta antrenează barele de blocaj. Uşa cea groasă – căptuşită cu cărămidă refractară – se deschide.

Aruncă o privire înăuntru.

Da, aici se află o grămadă de bani. Tot câştigul realizat din vânzarea cirezii se află în acest seif asigurat împotriva focului.

Răsuflă uşurat.

Realizaseră şi cea de-a doua parte a contractului.

De-abia acum se ocupă şi de rana sa sângerânda. Lichidul cel roşu izvorăşte din țesuturile sfâşiate de glonț şi se adună într-un pliu al cămăşii, deasupra centurii.

Rana îl doare zdravăn. Respiră ceva mai repede – uneori acest gâfâit face loc şi unor gemete.

Într-un colț se află un lavoar, alături de care se găseşte şi un urcior mare cu apă. Pe perete e agățată o oglindă, lângă care atârnă şi un prosop.

Se duce acolo, îşi desface nasturii cămăşii, ca apoi s-o dezbrace.

Sângele a făcut ca tricoul să se lipească de corp.

Ar vrea să înjure, dar renunța.

Blestemele nu-şi mai au rostul, mai degrabă ar trebui să fie recunoscător Celui de Sus că mai trăieşte.

2.

— Deci te-a nimerit totuşi.

— Da, a făcut-o nenorocitul, mârâie Saunders. Şi după ce te minunezi îndeajuns, poate faci bine şi cauți nişte pansamente. Trebuie să existe şi de-astea pe undeva pe aici. Şi nişte alcool, ar fi bun, ca să-l turnăm pe rană şi să muiem feşele în el. A! Îmi vine să cred că aş putea să suport chiar şi-o înghițitură.

Amuțeşte scrâşnind şi se priveşte în oglindă; de acolo îl întâmpină mutra flăcăului care a mai întârziat puțin.

Dar Webster se pune îndată în mişcare. Se răsuceşte, deschide mai întâi un dulap, apoi începe să tragă, rând pe rând, de sertarele unui scrin.

— Iată şi trusa, spune el.

Vreme în care gunmen-ul, s-a putut examina în oglindă.

Ceea ce vede, nu-i place de fel. Sigur că da, încă mai arată ca un bărbat dur şi puternic, semănând vădit cu un indian uscățiv. Zadarnic ai căuta pe corpul său un gram de prisos. Ceea ce nu-i rău.

Dar mai e şi cicatricea din umărul brațului cu care mânuieşte revolverul, această afurisită de cicatrice care arata foarte clar că rana de acolo a însemnat şi sfâşierea unor tendoane şi muşchi...

Țintuieşte cu privirea aceşti ochi fumurii care răspund. Acolo-n ochii, aceştia citeşte – ca să spunem aşa – adevărul. Dacă până acum n-a vrut să-şi confirme irevocabil acest lucru – nu mai are încotro: de astă dată a avut noroc. Confruntarea următoare s-ar putea să însemne sfârşitul. Soarta a mai ținut odată cu el.

Dacă mai are ceva minte în cap, renunță la orice alt duel cu un țintaş rapid.

Sau e condamnat să ajungă un *killer*[9], unul din flăcăii din specia celor care ucid pe la spate; ucigaşi tocmiți de unii pentru a elimina astfel persoanele incomode.

Dar gândul acesta nu stăruie prea mult. Omul îl izgoneşte îndată.

Nu, pentru astfel de ucigaşi murdari n-a nutrit decât dispreț dintotdeauna. Pentru el „au fost mereu" personificarea laşității în tot ce are ea mai urât. Nu aveau nimic de care puteau fi mândri. Şi probabil că le lipsea şi acel ceva care i-ar fi făcut să-şi dea seama de asta.

Erau „morți" în sinea lor n-aveau onoare, n-aveau mândrie. Pentru el n-au prezentat niciodată mai mult decât gunoiul cel mai de jos.

Ar prefera mai degrabă să moară luptându-se, decât să ajungă un astfel, de individ josnic. Şi din pricina asta va rămâne un Cavaler al Coltului până când acea ultimă luptă se va sfârşi. Iar viitorul şi-l va lăsa în seama sorții care i-a fost hărăzită desigur de la naştere şi pe care nu o poate schimba.

Tânărul se iveşte lângă el.

— Să ştii că mă descurc binişor ca infirmier, spune el. Fiindcă în timpul războiului a trebuit deseori să ne ajutăm unii pe alții – sanitarii n-aveau cum să fie pretutindeni în acelaşi timp. Se pare că individul a fost într-adevăr foarte rapid, nu? N-am putut să privesc scena, fiindcă trebuia să mă concentrez asupra celorlalți doi. Cred că nu l-ai lovit destul de bine cu primul foc. Poți spune că ai avut noroc, Dutch. Glonțul a străpuns doar carnea coapsei, chiar deasupra centurii. Zău aşa, ai avut noroc!

Saunders nu răspunde. Se aud doar măselele care scrâşnesc.

E plecat puțin în față, se sprijină cu amândouă coatele pe masă, iar brațele le ține ridicate.

Webster îi desface cureaua care susține pantalonii. Centura revolverului se află oricum mai la vale. După ce-i trage puțin pantalonii în jos, infirmierul voluntar se apucă să-i curețe rana. Sângerarea aproape că s-a oprit. Într-adevăr, plumbul nu atinsese nici un organ vital.

Durerea este însă insuportabilă. Lucrurile din jurul lui Saunders îşi pierd conturul, apoi totul se afundă în întuneric. Genunchii i se înmoaie. Când Webster toarnă alcool peste rană, suferința devine atroce.

Tânărul îşi face treaba conştiincios şi cu pricepere, iar asta nu-i de mirare dacă te gândeşti că flăcăul a fost aproape cinci ani în război. Desigur că a fost nevoit să îngrijească destui camarazi în toți aceşti ani de lupte sângeroase, în aceşti ani în care moartea a secerat fără răgaz.

După ce termină, rănitul se îndreptă clătinându-se către un scaun turnant şi se aşează. Întinde mâna spre sticlă. Webster o apropie şi îl priveşte apoi cum soarbe o înghițitură zdravănă – una singură doar.

— Nimeni nu trebuie să ştie că am fost rănit totuşi destul de grav, murmură el apoi. Ia caută prin casă, poate găseşti un tricou şi o cămaşă. Şi până faci

[9] Killer - Ucigaş plătit.

asta, rămân aici şi poate o să mai trag o duşcă, dar puțin mai târziu.

Tânărul îl examinează îngrijorat.

Nu i-a scăpat cicatricea de la umărul pistolarului. A mai văzut astfel de urme şi ştie ce va să zică asta.

— Urât te-a mai prins aici, la umăr, spune el cu glas scăzut. Şi urma asta e destul de proaspătă încă. Cum de mai poate lucra brațul ăsta?! Sau nu mai eşti acum atât de rapid ca odinioară?

Saunders îl fixează aproape furios. În privirea lui se îngemănează duşmănia cu suspiciunea. Dar ochii limpezi a tânărului îi spun că întrebarea a fost pusă fără răutate şi fără gânduri ascunse.

— După câte vezi, mă mai descurc încă şi cu flăcăii cei mai repezi, murmură el. Şi poți să mă crezi că Sharagan ăsta făcea parte dintre ei. Îți mulțumesc că te-ai ocupat de ceilalți doi *hombre*[10] eşti un ortac de nădejde, Webster.

— Şi care o fi câştigul nostru de astă dată? întreabă acesta.

— Chiar aşa, apucă-te şi numără – poți să pui imediat deoparte şi cei douăzeci la sută care ni se cuvin, spuse Saunders rânjind strâmb arătând spre seiful care rămăsese deschis.

Afară se aude zgomotul pe care-l face un vehicul apropiindu-se şi tropotul a doi cai.

Tânărul se grăbeşte spre uşă, străbate din câțiva paşi gangul şi iese în verandă.

Aruncă o singură privire spre docarul uşor care se opreşte în curte. Apoi revine în casă şi îi raportează lui Saunders:

— Frumoasa Deborah, împreună cu lupul ei cărunt. A venit să preia ranch-ul. Poate să te găsească astfel sau să...

— Sigur că da, răspunde gunfighter-ul. Şi aşa n-o să vadă decât un bandaj. Cât despre rană, îi vom spune că nu-i decât una superficială. Dar îndepărtează repede cămăşile astea însângerate şi varsă apa din lighean. Repede, ieşi prin uşa din spate.

Va urma...

[10] *Hombre* – Bărbat, om.

Éric Loutte
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 3

OPERATION NEXUS ONE

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

OPERATION NEXUS ONE

AFGANISTAN, OCTOMBRIE 2008... UN SATELIT MILITAR FRANCEZ DOTAT CU UN PROCESOR CUANTIC ULTRA-SECRET, CU NUME DE COD „NEXUS ONE", SE PRĂBUȘEȘTE UNDEVA ÎN REGIUNEA HINDU KUSH, MASIV MUNTOS AFLAT LA INTERSECȚIA FRONTIERELOR DINTRE AFGANISTAN, KASHMIR ȘI CHINA. DETAȘAMENTUL AIR FORCE STAȚIONAT ÎN KYRGYZSTAN ESTE ÎN ALERTĂ: PROCESORUL CUANTIC TREBUIE RECUPERAT CU ORICE PREȚ SAU DISTRUS ÎNAINTE CA VREO PUTERE STRĂINĂ SĂ PUNĂ MÂNA PE EL, CEEA CE AR FI DEZASTRUOS PENTRU VIITORUL SPAȚIULUI MILITAR FRANCEZ. DIN NEFERICIRE, TALIBANII AU RECUPERAT EPAVA SATELITULUI. SERVICIUL SECRET FRANCEZ A INTERCEPTAT UN MESAJ CE FĂCEA LEGĂTURA DINTRE EI ȘI ANATOLI GURCHEV, UNUL DINTRE CEI MAI MARI TRAFICANȚI DE ARME DIN LUME, CĂRUIA AU DECIS SĂ I-L VÂNDĂ. DATĂ FIIND IMPORTANȚA FINANCIARĂ A TRANZAȚIEI, GURCHEV SE HOTĂRĂȘTE SĂ FOLOSEASCĂ ORICE MIJLOACE AFLATE LA DISPOZIȚIA SA PENTRU A RECUPERA PROCESORUL.
PENTRU TOM NOLANE, JESSICA NATE ȘI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE, OBLIGAȚI SĂ OPEREZE ÎNTR-UN TEREN CU POTENȚIAL MARE DE PERICOL PRIN ATAC SOL-AER, ÎNCEPE CURSA CONTRA-CRONOMETRU...

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

BAZA AERIANĂ KANDAHAR, AFGANISTAN. ŞASE ORE MAI TÂRZIU...

DOAMNĂ, DOMNILOR, AVEM O MARE PROBLEMĂ!

ACEASTA IMAGINE A SATULUI DRAVAK DE LA POALELE MUNTELUI TIRICH MIR A FOST LUATĂ DE UN ELICOPTER LA DOUĂ ORE DUPĂ PRĂBUŞIREA SATELITULUI. DUPĂ CUM PUTEŢI VEDEA, RESTURILE ACESTUIA SUNT ÎNCĂRCATE ÎNTR-O CAMIONETĂ PICK-UP

MISIUNEA NOASTRĂ DE SALVARE A SOSIT LA LOCUL PRĂBUŞIRII CU O ORĂ MAI TÂRZIU. RESTURILE SATELITULUI LIPSEAU, IAR FORŢELE NOASTRE SPECIALE N-AU REUŞIT SĂ OBŢINĂ NICI O INFORMAŢIE DE LA LOCALNICI, CARE, PROBABIL, SE AFLĂ SUB CONTROL TALIBAN...

COLONELE, DE FAPT, CE ESTE ACEST SATELIT?

UN HELICO II C, NUME-COD „NEXUS-": ALTFEL SPUS: PRIMUL SATELIT FRANCEZ PENTRU INTERCEPTAREA COMUNICAŢIILOR, CARE UTILIZEAZĂ TEHNOLOGIA QUANTUM. PROCESORUL LUI ARE O ASEMENEA CAPACITATE DE CALCUL ÎNCÂT ESTE CAPABIL SĂ DECODIFICE, APROAPE ÎN TIMP REAL, TOATE MESAJELE COMPRIMATE DE ALGORITMII DE CRIPTARE, PRECUM CEI AI C.I.A. ŞI N.S.A. AMERICANĂ!

ACEASTĂ TEHNOLOGIE REVOLUŢIONARĂ ASIGURĂ FRANŢEI CÂŢIVA ANI DE AVANS ÎN DOMENIUL CULEGERII DE INFORMAŢII. DECI ESTE ABSOLUT VITAL CA NICI O PUTERE STRĂINĂ SĂ NU INTRE ÎN POSESIA PROCESORULUI!

ŞI CREDEŢI CĂ A PUTUT REZISTA REINTRĂRII ÎN ATMOSFERĂ ŞI IMPACTULUI LA MAI MULT DE 1000 KM/H?

PROCESORUL ESTE PROTEJAT DE O MATRICE DIN TITANAT DE BARIU, UN MATERIAL MAI DUR DECÂT DIAMANTUL. ESTE ÎNCONJURAT DE IZOLAŢIE TERMICĂ CAPABILĂ SĂ MENŢINĂ TEMPERATURĂ CONSTANTĂ INDIFERENT DE CONDIŢIILE EXTERNE, VIDUL COSMIC SAU REINTRAREA ÎN ATMOSFERĂ. ÎN PLUS, A FOST PLASAT ÎNTR-UN SISTEM DE AMORTIZARE MAGNETOHIDRODINAMIC CARE-L PROTEJEAZĂ DE ŞOCURI, INDIFERENT CÂT DE BRUTALE. DECI, DA, ESTE MAI MULT CA SIGUR CĂ PROCESORUL A REZISTAT...

DOAMNĂ, DOMNILOR, MISIUNEA NOASTRĂ ESTE RECUPERAREA CU ORICE PREŢ A PROCESORULUI QUANTUM!

MASIVUL MUNTOS HINDU KUSH...
F O R D
SALAM ALEIKUM, SAHIL!
UNDE AI GĂSIT ASTA, PRIETENE?
ÎN DRAVAK. SĂTENII SPUN CĂ A CĂZUT DIN CER. PROBABIL UN FRAGMENT DE SATELIT. VALOREAZĂ CEVA?
ORICE TEHNOLOGIE SPAȚIALĂ VALOREAZĂ CEVA, SAHIL. ÎNTREBAREA-I DACĂ ESTE SAU NU NEGOCIABIL. CUNOSC PE CINEVA CARE NE POATE DA UN RĂSPUNS. UN TIP FOARTE SPECIAL...
ALEIKUM SALAM, SHEIKH SALMAN, AM CEVA PENTRU TINE!
SAHIL, PRIETENE, CRED CĂ ACEASTĂ MANĂ CEREASCĂ AR PUTEA FI UN DAR FOARTE VALOROS. VINO SĂ IEI MASA CU MINE. DUPĂ ACEEA VOM VORBI DESPRE NOUA TA MISIUNE...

PESHAWAR, PAKISTAN. DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU...
SĂ FOTOGRAFIEZI IECARE CAMIONETĂ PIK-UP CE INTRĂ ÎN PESHAWAR E O TREABĂ FOARTE COMODĂ!
NU TE PLÎNGE, AI FI PUTUT SĂ MĂRŞĂLUIEŞTI PRIN MUNŢI CU UN RUCKSAK DE 25 KG ÎN SPATE!
OH! OH! UN FORD VECHI CU TOATE CARACTERISTICILE BRĂZII NOASTRE
STAI, UN CLIENT NOU!
CREZI CĂ AM CÂŞTIGAT PREMIUL?
VOM AFLA ÎN CURÂND!
BINGO! ASTA E!
acer
OK, SUNT CU OCHII PE EA. ALERTEAZĂ-I PE AMICII DE LA D.F.S.E.!
COMANDANT FREHEL? AICI BERTHIER... SUNTEM PE FAZĂ!

PESHAWAR, HOTEL CONTINENTAL, O ORĂ MAI RÂRZIU...
DECI ACESTA ESTE TIPUL CU CARE A VENIT SĂ SE ÎNTÂLNEASCĂ ŞOFERUL NOSTRU MISTERIOS
MAHMOUD KANDAHAR, SPECIALIST ÎN ELECTRONICĂ ŞI COMPUTERE ŞI SUSPECT CĂ AR FI CRIPTOGRAFUL AL WAIDAH...
BUNĂ TREABĂ, JOUBERT.
ALĂTURĂ-TE LUI BERTHIER ŞI NU-I PIERDEŢI DIN OCHI. ŢINEŢI-MĂ LA CURENT CU ORICE MIŞCARE A LOR!
FOARTE BINE, COMANDANTE!
TREBUIE SĂ-L OPRIM IMEDIAT PE TICĂLOS. ÎL CĂUTĂM DE CÂTEVA LUNI!
ŞI SĂ RISCĂM SĂ PIERDEM URMA SATELITULUI?
DOAMNE, JAQUES, PARIEZ CĂ EI HABAR NU AU CE AU GĂSIT!
NU FACE GREŞEALA DE A=I SUBESTIMA. ŞI ORICUM, KANDAHAR VA ŞTI E VORBA DE SFÂNTUL POTIR ÎN DOMENIUL SĂU...
ÎNCĂ UN MOTIV CA SĂ-L OPRIM. DACĂ ÎL FACEM SĂ VORBEASCĂ, TOATĂ CRIPTOLOGIA AL WAIDAH AJUNGE ÎN MÂINILE NOASTRE!
NU VA VORBI. IAR SATELITUL ESTE PRIORITAR... ORDINELE SUNT CLARE!
AVEM UN SCOP IMPORTANT... IAR CA SĂ-L URMĂRIM ÎN HINDU KUSH ESTE RISCANT. MUNŢII ACEŞTIA SUNT UN LABIRINT CU ADEVĂRAT DUR. DACĂ-I PIERDEM URMA, PIERDEM TOTUL.
ESTE UN RISC PE CARE TREBUIE SĂ NI-L ASUMĂM. ORICUM, NU PREA AVEM DE ALES... TREBUIE SĂ FACEM TOT CE PUTEM!
CAPORAL, APELEAZĂ CARTIERUL GENERAL AL ESCADRILEI HORIZON, VIA SATELIT!
12

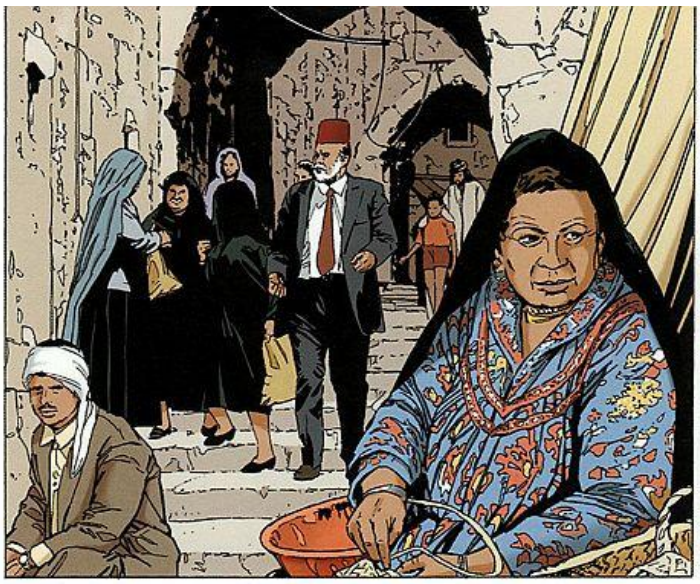

OBIECTIVUL ESTE ÎN MIŞCARE, FRANCEZUL E PE URMA LUI...

CONTINUĂ SĂ-I URMĂREŞTI!
ÎN ALT HOTEL DIN ORAŞ...

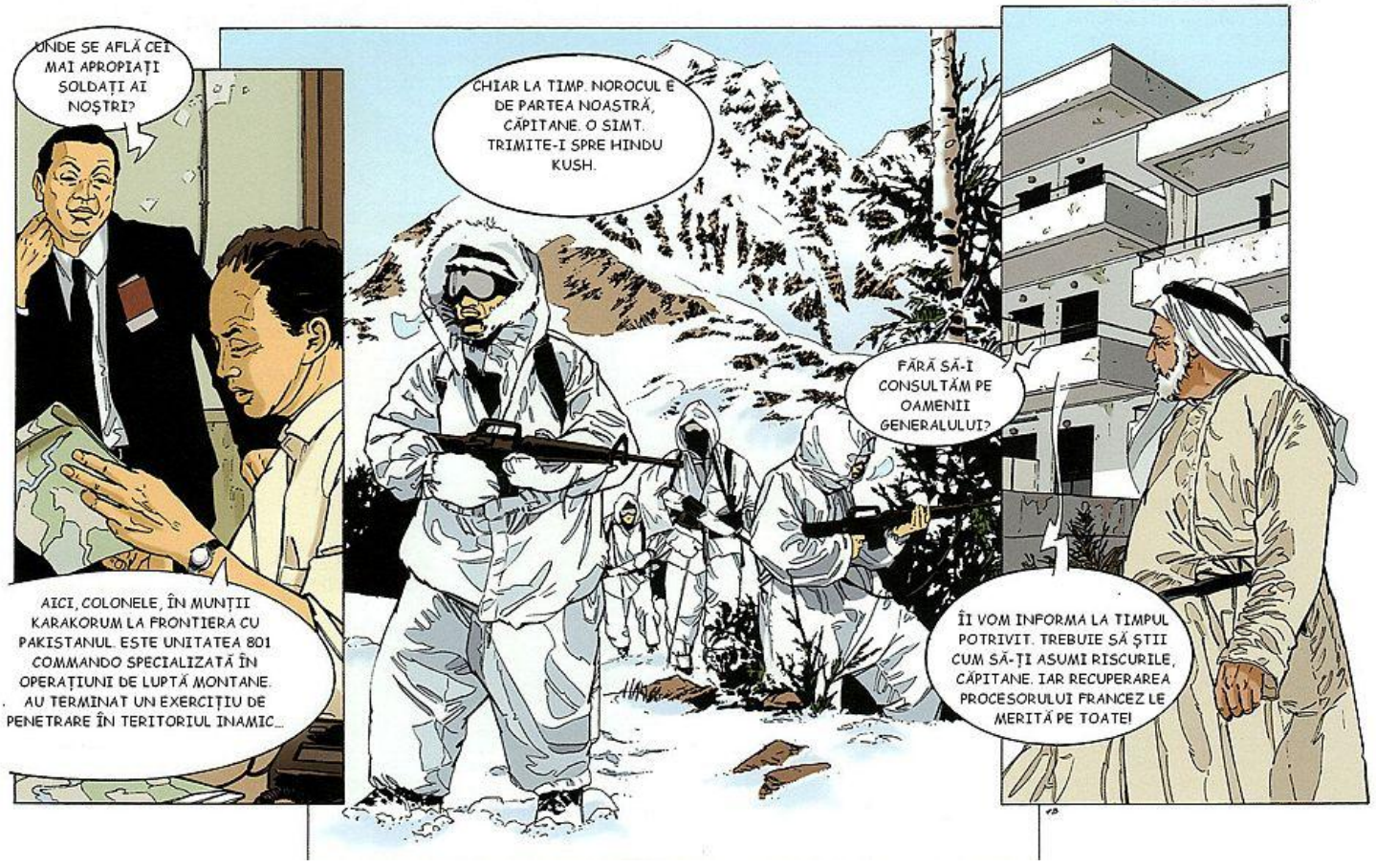
UNDE SE AFLĂ CEI MAI APROPIAŢI SOLDAŢI AI NOŞTRI?
AICI, COLONELE, ÎN MUNŢII KARAKORUM LA FRONTIERA CU PAKISTANUL. ESTE UNITATEA 801 COMMANDO SPECIALIZATĂ ÎN OPERAŢIUNI DE LUPTĂ MONTANE. AU TERMINAT UN EXERCIŢIU DE PENETRARE ÎN TERITORIUL INAMIC...
CHIAR LA TIMP. NOROCUL E DE PARTEA NOASTRĂ, CĂPITANE. O SIMT. TRIMITE-I SPRE HINDU KUSH.
FĂRĂ SĂ-I CONSULTĂM PE OAMENII GENERALULUI?
ÎI VOM INFORMA LA TIMPUL POTRIVIT. TREBUIE SĂ ŞTII CUM SĂ-ŢI ASUMI RISCURILE, CĂPITANE. IAR RECUPERAREA PROCESORULUI FRANCEZ LE MERITĂ PE TOATE!

DOAMNĂ, DOMNILOR, ÎN ACEST MOMENT, UN VEHICUL TALIBAN DUCE SPECIALISTUL ELECTRONIST AL WAIDAH PE DRUMUL CĂTRE CHARSADDA, SPRE NORD, ÎN DIRECȚIA MASIVULUI MUNȚOS HINDU KUSH.

CONFORM SERVICIULUI NOSTRU DE INFORMAȚII, NU E NICI O ÎNDOIALĂ CĂ SE ÎNDREAPTĂ CĂTRE LOCUL UNDE SUNT ASCUNSE RESTURILE SATELITULUI ȘI PE CARE-L APRECIEM A FI LA NORD DE FRONTIERA PAKISTANEZĂ. ACEASTĂ CAMIONETĂ ESTE GHIDUL NOSTRU CARE NE VA DUCE DIRECT LA PROCESOR.

ÎN ACEST MOMENT ESTE URMĂRITĂ DE CEI DIN PATRULA CU DESFĂȘURARE RAPIDĂ NR. 13, COORDONATĂ DE OFIȚERUL D.G.S.E., COMANDANTUL FREHEL

AMINTIȚI-VĂ CĂ L-AM ÎNTÂLNIT ÎN JAKARTA!

E UN NUME CUNOSCUT...

DUPĂ TOATE PROBABILITĂȚILE, VA PĂRĂSI DRUMUL PRINCIPAL ÎN CHITRAL PENTRU A URCA VERSANTUL ESTIC AL MUNTELUI. ATUNCI SITUAȚIA SE VA COMPLICA. FREHEL ȘI OAMENII SĂI NU-I VOR MAI PUTEA URMĂRI CU DISCREȚIE PE ACEȘTI BĂȘTINAȘI, PE JOS SAU CĂLARE. PISCURILE HINDU KUSH AJUNG LA 7700 M.

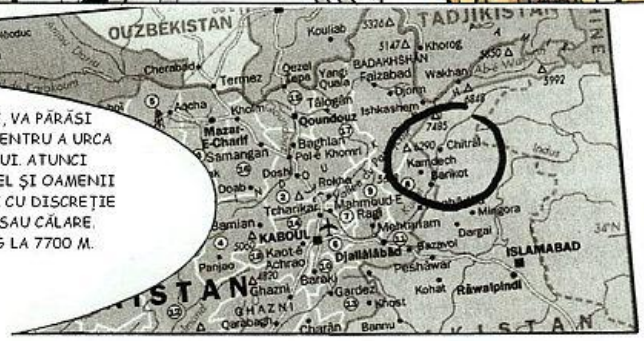

...ACOLO ESTE DOAR UN SINGUR PUNCT DE TRECERE A FRONTIEREI: PASUL DORAH2. ACOLO VOM INTRA NOI ÎN JOC.

PUNCTUL CHEIE AL PLANULUI NOSTRU VA FI COUGAR HORIZON CU RADARUL DE FOARTE MARE PERFORMANȚĂ3, CARE NE PERMITE SĂ URMĂRIM VEHICULUL TERESTRU ÎN CONDIȚII OPTIME, MAI BINE DECÂT O PUTEM FACE CU RAFALE ȘI AWACS.

VOM URMĂRI ȚINTA DE LA MARE DISTANȚĂ, CU TOATĂ DISCREȚIA, PÂNĂ LA DESTINAȚIE. RAFALE VA ASIGURA PROTECȚIA AERIANĂ. DOUĂ CARACAL SUNT GATA SĂ DECOLEZE PENTRU ASALTUL FINAL. AWACS SE ȘI AFLĂ DEJA DEASUPRA ZONEI PENTRU A COORDONA TOTUL.

COLONELE, VOM ACȚIONA ÎNTR-UN EXTREM DE OSTIL MEDIU SOL-AER. ÎNTREAGA REGIUNE ESTE ÎMPÂNATĂ CU TALIBANI ÎNARMAȚI CU STINGER, IAR COUGAR ARE O LIMITĂ DE ALTITUDINE OPERAȚIONALĂ DE 4500 M, ÎN TIMP CE PISCURILE AU PESTE 7000 M!

CEEA CE ÎNSEAMNĂ CĂ NE VOM AFLA ÎN RAZA DE ACȚIUNE A LANSATOARELOR STINGER CHIAR DACĂ VREM SĂ ASIGURĂM ACOPERIRE AERIANĂ!

ȘTIU, NOLANE, DAR N-AVEM ALTĂ ALTERNATIVĂ!

O ULTIMĂ PROBLEMĂ: ACEASTĂ OPERAȚIUNE ESTE STRICT SECRETĂ. CHIAR ȘI ALIAȚII NOȘTRI HABAR NU AU DE EA, DE ACEEA NU SUNT INCLUȘI ÎN ARANJAMENTELE NOASTRE. VOM LUA LEGĂTURA CU US AIR FORCE NUMAI ÎN CAZ DE PRĂBUȘIRE ȘI MISIUNE DE SALVARE DIFICILĂ CARE NECESITĂ GUNSHIPS(1).

DOAMNĂ, DOMNILOR, FIȚI PREGĂTIȚI. AȘTEPTĂM DOAR CONFIRMAREA COMANDANTULUI FREHEL PENTRU A DECOLA.

DIRECT SPRE PASUL DORAH.

AVERTIZĂM AWACS?

AFIRMATIV...

...ȘI O ÎNTÂRZIERE ÎN RETRANSMISIE: 60 MINUTE...

SALAMANDER CĂTRE MAGIC. ȚINTA VA SOSI LA PUNCTUL DESEMNAT ÎN 60 MINUTE, REPET...

ȚINTA VA SOSI LA PUNCTUL DESEMNAT ÎN 60 MINUTE!

RECEPȚIONAT, SALAMANDER. ÎNCEPEM OPERAȚIUNEA.

15

1: GUNSHIP : AVION PUTERNIC ÎNARMAT PENTRU FOC AER-SOL.

Va Urma

CITITI !

Online sau in format pdf. epub. mobi

GAZETASF

FANZIN.CLUBSF.RO **ISSN** 2069-3079

Revistă electronică

de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro